Güzel Kaçak

Anna Gavalda

Dünya Edebiyatı / Roman

DK

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN
YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Onu Seviyordum
Bir Bekleyenim Olsa
Bir Aradayız, Hepsi Bu

GÜZEL KAÇAK

Orijinal adı: L'Échappée belle
© Le Dilettante, 2009
Yazan: Anna Gavalda
Fransızca aslından çeviren: Yaşar İlksavaş

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.

1. baskı / Kasım 2012 / ISBN 978-605-09-1131-2
Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Geray Gençer
Baskı: Mega Basım, Baha İş Merkezi. A Blok
Haramidere / Avcılar - İSTANBUL
Tel. (212) 422 44 45
Sertifika no: 12026

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL
Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16
www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Güzel Kaçak

Anna Gavalda

Çeviren: Yaşar İlksavaş

DK DOĞAN KİTAP

Kıçımı henüz koltuğa koymadan, bir elim kapının kolundayken yengem saldırıya geçti:

"Hadi ama... Korna seslerini duymadın mı? On dakikadır buradayız!"

"İyi günler" diye karşılık veriyorum ona.

Ağabeyim arkasına dönüyor. Belli belirsiz göz kırpıyor.

"İşler yolunda mı güzelim?"

"Yolunda."

"Eşyalarını bagaja koymamı ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Yalnızca bu küçük çanta, bir de bu elbisem var... Onu arkaya koyacağım."

Dizlerimin üzerindeki top haline getirilmiş kumaşı gören yengem gözlerini kırpıştırarak "Elbisen bu mu?" diyor.

"Evet."

"Bu... bu ne bu?"

"Bir sari."

"Görüyorum..."

"Hayır, görmüyorsun" diyorum kibarca. "Giydiğimde göreceksin."

Hafifçe yüzünü buruşturuyor.

"Gidebilir miyiz?" diye atılıyor ağabeyim.

"Evet. Yani, hayır... Caddenin sonundaki Arap'ın dükkânında biraz durabilirsin, alacağım bir şey var da..."

Yengem içini çekiyor.

"Yine neyin eksik?"

"Tüylerim için krem."

"Ve sen de bunu Arap'tan satın alıyorsun, öyle mi?"

"Ah, ama ben her şeyi Rachid'imden alırım zaten! Her şeyi, her şeyi, her şeyi!"

Bana inanmıyor.

"Tamam mıyız? Gidebilir miyiz?"

"Evet."

"Kemerini bağlamıyor musun?"

"Hayır."

"Neden kemerini bağlamıyorsun?"

"Klostrofobi yüzünden" diye yanıtlıyorum.

Ölümler ve Garches Hastanesi hakkındaki nakaratına başlamadan önce "Hem biraz uyuyacağım" diye ekliyorum. "Canım çıktı."

Ağabeyim gülümsüyor.

"Daha yeni kalkmadın mı?"

"Yatmadım ki" diyorum esneyerek.

Tabii ki bu yalan. Birkaç saat uyudum. Ama yengemi sinirlendirmek için öyle söyledim. Zokayı yuttu. Onda en çok sevdiğim yan da bu: Zokayı hep yutar.

"Neredeydin?" diye öfkeyle homurdanıyor yengem, gözlerini gökyüzüne çevirerek.

"Evdeydim."

"Âlem mi yapıyordun?"

"Hayır, kâğıt oynuyordum."
"Kâğıt mı?"
"Evet. Poker."
Başını sallıyor. Fazla değil. Havada kara bulutlar dolaşıyor.

"Ne kadar kaybettin?" diye dalga geçiyor ağabeyim.
"Hiç. Bu kez, kazandım."
Sağır edici bir sessizlik oluyor.

"Ne kadar kazandığını öğrenebilir miyiz?" diye patlıyor yengem en sonunda, Persol marka güneş gözlüğünü düzelterek.
"Üç bin."
"Üç bin! Üç bin ne?"
"Avro tabii..." diyorum masum bir ifadeyle. "Rubleyle uğraşacak değiliz ya..."

Bıyık altından gülüyordum. Carine'ciğime yol boyunca oyalanacağı bir malzeme vermiştim...

Beynindeki çarkların harekete geçtiğini duyuyordum:
"Üç bin avro... triktraktriktraktriktrak... Üç bin avro kazanması için kendisinin kim bilir ne kadar kuru şampuan ve aspirin satması gerekiyordu? Triktraktriktraktriktrak... Üstelik bir de vergiler, gelir vergisi, yerel vergiler, kira ve katma değer vergisi var... *Net* üç bin avro kazanmak için beyaz önlüğünü kim bilir kaç kez giyip çıkarmak zorundaydı? Ve katkı payı... Sekiz eder, iki ekliyorum... Ve ücretli izinler... on eder, üçle çarpıyorum... triktraktriktraktriktrak..."

Evet. Bıyık altından gülüyordum. Motorun ninni gibi gelen homurtusu eşliğinde, burnumu kolumun çukuruna gömmüş, dizlerimi çeneme kadar çekmiştim. Yengem başlı başına bir olay olduğu için, kendimle gurur duyuyordum.

Yengem Carine *eczacılık* okudu ama *tıp* denmesini tercih eder, kısacası bir eczacı ama *farmakolog* denmesini tercih eder, kısacası bir eczanesi var ama o *ecza laboratuvarı* denmesini tercih eder.

Sıra tatlıya geldiğinde muhasebecisinden yakınmayı çok sever ve etiketinde iki eczacılık simgesinin arasında adının yazılı olduğu, boğazına kadar iliklenmiş beyaz bir cerrah önlüğü giyer. Bugün, daha fazla kâr getirdiği için, özellikle popoyu sıkılaştırıcı kremler ve karoten kapsülleri satıyor ama o bunu *yan sektörün durumunu iyileştirmek* için yaptığını söylemeyi tercih ediyor.

Yengem Carine'in ne yapacağını önceden kestirmek pek güç değil.

Aileye kırışık giderici krem satıcısının, bir Clinique ve Guerlain temsilcisinin katıldığını öğrenince ablam Lola'yla bunu büyük bir fırsat olarak görüp kedi yavruları gibi onun boynuna atıldık. O gün onun için şenlik düzenledik! Bundan böyle alışverişlerimizi hep ondan yapacağımıza söz verdik, hatta bize sempati duyması için ona Doktor ya da Profesör Lariot-Molinoux demeye bile hazırdık.

Onu görmeye gitmek üzere RER'e[1] binmeye de hazırdık! RER'le Poissy'ye kadar gitmek Lola ve benim için işkenceydi.

1. Réseau Express Régional. Paris'te banliyöler arası çalışan demiryolu ağı. (yay.n.)

Daha des Maréchaux'da canımız çıkıyordu çünkü...

Ama ta oralara kadar gitmemize gerek kalmadı, çünkü o ilk aile yemeğimizin sonunda kolumuza girdi ve gözlerini yere eğerek itirafta bulundu:

"Bilirsiniz işte... şey... Size indirim yapamam, çünkü... şey... Çünkü sizinle başlarsam, sonra... yani demek istiyorum ki... sonra ben... nerede duracağımı bilemem, öyle değil mi?"

"Küçük bir şey de mi yapamazsın?" diye sormuştu Lola gülerek. "Eşantiyon da mı veremezsin?"

"Ah evet..." diye yanıtlamıştı rahat bir soluk alarak. "Evet, eşantiyon verebilirim, evet. Bunda sorun yok."

Kaçıp gitmesin diye ağabeyimizin elini sıkı sıkı tutarak uzaklaşırken, Lola onlara balkondan öpücükler gönderdi ve "O eşantiyonlarını alsın da bir yerine soksun..." diye homurdandı...

Onunla aynı fikirdeydim, başka şeylerden söz ederek sofra örtüsünü silkeledik...

Şimdi bu konuyla onu bunaltmayı çok seviyoruz. Her görüştüğümüzde ona hava hostesi olan arkadaşım Sandrine'den ve gümrüksüz geçiş sayesinde bize sağladığı indirimlerden söz ediyorum.

Örnek:

"Ya, Carine... Estée Lauder'ın iki kat azot içeren, B12 vitaminli *peeling*'i için bir fiyat versene."

O an Carine'imiz uzun uzun düşünüyor. Yoğunlaşıp gözlerini kapıyor, liste fiyatını düşünüyor, vergileri düşüyor ve sonunda "Elli beş mi?" diyor.

Lola'ya dönüyorum:

"Ne kadar ödediğini hatırlıyor musun?"

"Ne... özür dilerim? Neden söz ediyorsunuz?"

"Geçen gün Sandrine'in sana getirdiği Estée Lauder'ın iki kat azot içeren, B12 vitaminli *peeling*'inden."

"Ne olmuş?"

"Ne kadar ödedin?"

"Aman ya... Ne biçim sorular soruyorsun... Sanırım yirmi avro kadardı..."

Carine boğulurcasına yineliyor:

"Yirmi avro! Estée Lauder'ın iki kat azot içeren, B12 vitaminli *peeling*'ine! Emin misin?"

"Sanırım..."

"Hayır, bu fiyata kesinlikle sahtedir! *Sorry*, ama aldatılmışsınız kızlar... Kaçak olarak getirilen bir şişeye Nivea kremi koymuşlar, sonra da size yutturmuşlar. Üzgünüm" diye kabarıyor zafer kazanmış gibi, "ama sizin kreminiz işporta malı! Tam anlamıyla işporta malı!"

Lola sıkıntılı bir havaya bürünüyor:

"Emin misin?"

"Kesinlikle eminim. Üretim maliyetlerini biliyoruz herhalde! Lauder'da yalnızca temel yağlar kullanılır ve..."

Ablama dönüp "Yanında değil mi?" diye sorma zamanım geliyor.

"Ne?"

"Kremin canım..."

"Yok, sanmıyorum... Ah evet! Belki... Bir dakika, çantama bakayım."

Şişesiyle geri dönüyor ve uzmana uzatıyor.

Ve işte yengem yakın gözlüğünü takıyor, suç aletini her açıdan inceliyor. Biraz kaygılı, gözlerimiz dudaklarında, hiç ses çıkarmadan ona bakıyoruz.

"Evet doktor?" diyor Lola.

"Evet, evet, bu kesinlikle Lauder... Kokusunu tanı-

rım... Dokusunu da... Lauder'ın dokusu çok özeldir. Akıl alır gibi değil... Ne kadar ödediğini söyledin? Yirmi avro mu? Akıl alır gibi değil" diye içini çekiyor Carine, gözlüğünü kutusuna, kutuyu Biotherm torbasına, Biotherm torbasını Tod's çantasına yerleştirirken. "Akıl alır gibi değil... Bu, maliyet fiyatı. Böyle fiyat kırarlarsa bu işin sonu nereye varır? Bu, haksız rekabet. Tamamen haksız rekabet. Bu... Bu durumda hiç kâr marjı kalmıyor, bu adamlar... Ne olursa olsun diyorlar herhalde. Bak işte, sinirlerim bozuldu..."

Ve büyük bir şaşkınlık içerisinde, kafeinsiz kahvesindeki şekersiz şekerini uzun uzun karıştırarak rahatlamaya çalışıyor.

O an işin en zoru, soğukkanlılığımızı mutfağa kadar korumak. Ama mutfağa varır varmaz ateş basmış hindiler gibi kıkırdamaya başlıyoruz. Annemiz oradan geçerken üzüntüsünü bildiriyor: "İkiniz ne kadar da adileşebiliyorsunuz..." Ve Lola rahatsız olmuş gibi "Şey... özür dilerim... Bu rezil oyun bana yine de yetmiş iki papele mal oldu!" diyor. Sonra bulaşık makinesinin üzerinde katıla katıla gülüyoruz.

"Güzel, bu geceki kazancınla bir defa da olsa benzin masrafına katılabilirsin..."

"Benzin ve paralı geçiş masrafına" diyorum burnumu ovuşturarak.

Görmüyorum ama mutlu mutlu gülümsediğini ve ellerini, bitiştirdiği dizlerinin üzerine koyduğunu tahmin ediyorum.

Kot pantolonumun cebinden büyük bir kâğıt para çıkarmaya uğraşıyorum.

"Boş ver" diyor ağabeyim.

"Ama, şey..." diye söyleniyor yengem. "Baksana Simon, neden anlamıyorum..."

"Sana boş ver dedim" diye tekrarlıyor ağabeyim sesinin tonunu yükseltmeden.

Yengem ağzını açıyor kapıyor, biraz kıvranıyor, yeniden ağzını açıyor, bacağındaki hayali tozu fiskeliyor, safirine dokunuyor, onu dik konuma getiriyor, tırnaklarını inceliyor, bir şey söyleyecek oluyor... sonuçta susuyor.

Elektrikli bir hava var. Yengem ağzını açmıyorsa, bu onların atıştıkları anlamına gelir. Ağzını açmıyorsa, ağabeyim sesini yükseltti demektir.

Bu da o kadar enderdir ki...

Ağabeyim asla sinirlenmez, kimse için kötü konuşmaz, kötülük nedir bilmez ve kimseyi yargılamaz. Ağabeyim başka bir gezegenden. Bir Venüslü olabilir...

Ona hayranız. "Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" diye sorarız ona. Omzunu silker: "Bilmem."

"Hiç kendini koyuvermek istediğin olmuyor mu? Küçücük, zararsız şeyler söylemek istemiyor musun hiç?" diye sorarız inatla.

"Bunun için sizler varsınız ya, güzellerim..." diye karşılık verir meleksi bir gülümsemeyle.

Evet, ona hayranız. Zaten herkes ona hayran. Dadılarımız, eğitmenleri, öğretmenleri, iş arkadaşları, komşuları... Herkes.

Çocukluğumuzda, o bizim ev ödevlerimizi yaparken, bizler yatak odasının halısına serilir ve bir yandan plaklarını dinleyip onunla çene çalarken, bir yandan da geleceğimizi hayal ederek eğlenirdik:

"Sen o kadar iyisin ki, baş belası bir kadına yakanı kaptıracaksın sonunda" diye kehanette bulunurduk.

Bingo.

Neden kavga ettiklerini çok iyi tahmin ediyorum. Büyük olasılıkla benim yüzümden. Konuşmalarını, iç çekişlerine kadar gözümde canlandırabiliyorum.

Dün öğleden sonra, ağabeyime beni alıp alamayacağını sordum. Kırılmış gibi, "Lafı mı olur..." dedi kibarca, telefonda. Bunun üzerine öbür salak karı, ters yönde uzun bir yol yapmak zorunda kalacaklarını söyleyerek tepesini attırmıştır. Ağabeyim omzunu silkmiş, o ise inadını sürdürmüştür. "Bak tatlım... Bildiğim kadarıyla Clichy Meydanı, Limousin'e gitmek için kestirme bir yol değil..."

Ağabeyim kararlılığını göstermek için ona sert davranmak zorunda kalmış, sırtlarını birbirlerine dönerek küs uyumuşlardır.

Yengem keyifsiz kalkmıştır. Organik hindiba salatasının karşısında "Kız kardeşin kalkıp buraya gelebilirdi..." diye yeniden söylenmiştir. "Açıkçası, çalışmaktan canı da çıkmıyor, öyle değil mi?"

Ağabeyim karşılık vermemiştir. Haritayı inceliyordur.

Surat asmak için Kaufman & Broad yapımı banyosuna gitmiştir (evlerine yaptığımız ilk ziyareti anımsıyorum... Yengem boynuna mor renkli, muslin bir eşarp bağlamış, yeşil bitkilerinin arasında dolanıp duruyor, hindi gibi kabararak Küçük Trianon'unu[2] tanıtıyordu: "Burası mutfak... kullanışlı. Burası yemek odası... davetler için. Burası salon... duruma göre bazı değişiklik-

2. Versailles Sarayı arazilerindeki küçük şato. (yay.n.)

ler yapılabilir. Burası Léo'nun odası... oyun için. Burası çamaşırlık... olmazsa olmaz. Burası banyo... çift kişilik. Burası bizim yatak odamız... aydınlık. Burası..." Sanki burayı bize satmak istiyormuş gibi bir izlenime kapılmıştık. Simon tren istasyonuna kadar bize eşlik etmişti, ondan ayrılacağımız sırada ona bir kez daha "Evin güzel..." demiştik. "Evet, kullanışlı" diye tekrarlamıştı başını sallayarak. Dönüş yolunda Lola da, Vincent da, ben de tek kelime etmemiştik. Hepimiz biraz hüzünle kendi köşelerimize çekilmiş, büyük olasılıkla aynı şeyi –ağabeyimizi yitirdiğimizi ve onsuz yaşamın çok daha güç olacağını– düşünüyor olmalıydık), sonra da kendi evleri ile benimkinin arasında saatine en az on kez bakmış, her ışıkta oflayıp puflamıştır ve en sonunda kornayı çaldığında –çünkü hep o çalar, bundan kesinlikle eminim– onları duymamıştım.

Beterin beteri.

Simon'um, sana tüm bunları yaşattığım için üzgünüm...

Bir dahaki sefere başka bir yol bulacağım, söz.

Başımın çaresine bakacağım. Erken yatacağım. İçki içmeyeceğim. Kâğıt oynamayacağım.

Bir dahaki sefere kıçımı kırıp oturacağım... Ve evet. Birini bulacağım. Genç bir erkek. Bir Beyaz. Ailenin tek çocuğu. Ehliyeti ve kolza biyodizel Toyotası olan biri.

Babası postanede çalıştığı için postanede çalışan ve hastalanmaksızın yirmi dokuz saat çalışabilen birini tavlayacağım. Ve sigara içmeyen biri olacak. Meetic'teki[3] bilgilerimde bunu özellikle belirttim. Bana inanmı-

3. Avrupa'nın en büyük tanışma sitesi. (yay.n.)

yor musun? Tamam o zaman, göreceksin. Neden gülüp duruyorsun salak?

Böylece kıra gitmek için cumartesi sabahı artık seni rahatsız etmeyecek, başını ağrıtmayacağım. PTT'deki sevgilime "Hey tatlım!" diyeceğim. "Korsika'da ve denizaşırı bölgelerde bile yönümüzü gösteren yeni GPS'inle beni kuzinimin düğününe götürür müsün?" Ve hop! Sorun çözülecek.

Ama neden öyle aptal aptal gülüyorsun? Diğerleri kadar kurnaz olmadığımı mı düşünüyorsun? Sarı yelekli, Nigloland[4] çıkartmalı kibar bir delikanlıyı tavlayacak kadar kurnaz değil miyim? Öğle tatilimde Celio'dan külot almaya gideceğim bir nişanlı bulamayacağımı mı sanıyorsun? Ah evet... Düşüncesi bile heyecanlandırıyor beni... İyi bir adam. Geniş omuzlu. Basit. Parası ve çek defteri olan bir adam.

Ve asla öfkelenmeyecek biri. Katalogdaki fiyatlarla reyonlardaki fiyatları karşılaştırmaktan başka bir şey düşünmeyecek ve "Tereddüt edecek bir şey yok tatlım, Casto ile Leroy Merlin arasındaki fiyat farkı yalnızca hizmet farkından kaynaklanıyor, o kadar..." diyecek biri.

Ve antreyi kirletmemek için hep bodrum katından geçecektik. Ve merdiveni kirletmemek için ayakkabıları hep basamakların altında bırakacaktık. Ve sevimli komşularımızla dost olacaktık. Ve taştan bir barbekümüz olacaktı, bu da yengemin dediği gibi, hakkaniyetli bir paylaşım yapmayı sağlayacağından çocuklar için büyük bir şanstı ve...

Aman Tanrım.

Bu çok korkunçtu. Uyuyakaldım.

4. Fransa'da büyük bir eğlence parkı. (yay.n.)

Orléans taraflarında bir benzin istasyonunun park yerinde uyandım. Başım sepet gibiydi. Salyam akmıştı. Gözlerimi açmakta zorlanıyordum, saçlarım ağırlaşmıştı. Hatta gerçekten saç olup olmadıklarını anlamak için elimle yokladım da.

Simon kasaların önünde bekliyordu. Carine yüzüne pudra sürüyordu.

Bir kahve makinesinin önünde durdum.

Bardağımı alabileceğimi anlayana kadar en az otuz saniye geçti. İçeceği şekersiz ve tadını almadan içtim. Düğmeleri karıştırmış olmalıydım. *Cappucino*'mda hafif bir domates tadı mı vardı ne?

Öyyk. Gün bayağı uzun olacak gibiydi.

Hiç konuşmadan arabaya bindik. Carine ellerini dezenfekte etmek için çantasından alkollü mendil çıkardı.

Carine kalabalık bir yerden çıkarken her zaman ellerini dezenfekte eder.

Çünkü Carine mikropları *görür*.

Mikropların kıllı küçük ayaklarını ve korkunç ağızlarını görür.

İşte bu yüzden asla metroya binmez. Trenleri de sevmez. Ayaklarını koltukların üzerine koyan ve burnunu karıştırıp sümüğünü koltuğun koluna süren insanları düşünmekten kendini alamaz.

Çocuklarının bir banka oturmasını ya da merdiven

tırabzanlarına dokunmasını yasakladı. Onları çocuk parkına götürmekte zorlanıyor olmalı. Çocukları kaydırağa oturtmakta zorlanıyor olmalı. McDonald's tepsilerinden rahatsız olmalı ve Pokemon kartlarının değiş tokuş edilmesinden *çok* rahatsız olmalı. Eldiven giymemiş şarkütericilerden ve kuruvasanını verirken maşa kullanmayan satıcı kızlardan rahatsız olur. Okuldaki ikindi kahvaltılarına ve havuzdan çıkan çocukların el sıkışıp birbirlerine mantar hastalıklarını bulaştırmalarına tahammül edemez.

Yaşamak onun için çok yorucu bir uğraştır.

Şu dezenfektan mendil olayı beni çok rahatsız ediyor.

Karşındakini hep bir mikrop çuvalı olarak görmek. Birinin elini sıkarken sürekli onun tırnaklarına bakmak. Sürekli korunmak. Sürekli eşarbının gerisine saklanmak. Çocuklarını sürekli uyarmak.

Dokunma. Pis o.

Çek ellerini oradan.

Paylaşma.

Sokağa çıkma.

Yere oturma, yoksa tokadı yersin!

Sürekli ellerini yıkamak. Sürekli ağzını yıkamak. Sürekli klozete değmeden işemek ve dudaklarını dokundurmadan öpmek. Anneleri çocuklarının kulaklarının rengine göre yargılamak.

Sürekli.

Sürekli yargılamak.

Bütün bunlar hiç de hoş gelmiyor. Zaten Carine'in ailesinde, yemeğin tam ortasında vanalar açılır ve Araplardan söz edilmeye başlanır.

Carine'in babası onlara *pis herifler* der.

"Pis herifler on çocuk yapsın diye ben vergi ödüyorum" der.

"Hepsini bir gemiye tıkacaksın, sonra da beş para etmez bu it kopuk güruhunu torpilleyeceksin, bu..." der.

Aynı zamanda "Fransa dilencilerin ve beş para etmez insanların ülkesidir. Fransızların hepsi salaktır" demekten de hoşlanır.

Ve genellikle de şöyle bitirir konuşmasını: "Ben yılın altı ayında ailem için, diğer altı ayında da devlet için çalışıyorum, bu yüzden de kimse gelip bana yoksullardan ve işsizlerden söz etmeye kalkışmasın, tamam mı! Ben iki günün birini Mamadou on zencisini büyütsün diye heba ederken kimse gelip de bana ahlak dersi vermeye yeltenmesin!"

Özellikle bir öğle yemeği geliyor aklıma. Bunu anımsamak hiç hoşuma gitmiyor. Küçük Alice'in vaftiziydi. Carine'in ailesinin Mans yakınlarındaki evinde toplanmıştık.

Babası bir *casino* müdürü (ama ıvır zıvır işlerle uğraşıyor) ve onu kaldırım taşlarıyla döşenmiş ağaçlıklı yolun sonunda, ferforje sokak lambası ile güzel Audisinin arasında gördüğümde *kendini beğenmiş* sözcüğünün gerçek anlamını kavradım: Kibir ve aptallık karışımı. Kendinden duyduğu akıl almaz memnuniyet. İri göbeğinin üzerinde gerilmiş gök mavisi kaşmir ve küçümseme dolu, tuhaf –fazlasıyla sıcak– el sıkma biçimi.

O yemeği düşünürken utanıyorum. Utanıyorum ve utanan yalnızca ben değilim. Lola ve Vincent'ın da gurur duyduğunu sanmıyorum...

Sohbet yozlaştığında Simon orada değildi. Bahçenin sonunda, oğluna bir kulübe yapıyordu.

Simon deneyimli olmalı. Şişko Jacquot gemi azıya aldığında yapılacak en iyi şeyin uzaklaşmak olduğunu biliyor olmalı.

Simon bizim gibi. Yemek sonlarında ağız dalaşı yapmaktan hoşlanmaz, çatışmalardan korkar, kavgalardan kaçar. Ona göre bu, kötü kullanılmış enerjidir ve insan enerjisini daha ilginç mücadeleler için saklamalıdır. Kayınpederi gibi insanlarla savaş daha başından kaybedilmiş demektir.

Ona ne zaman aşırı sağın yükselişinden söz edilse başını sallar: "Püf... Bu, gölün dibindeki saksıya benziyor. Kaçınılmaz, insani bir durum. Hiç dokunmazsak, saksı kendiliğinden yüzeye çıkar."

Simon bu aile yemeklerine nasıl katlanıyor? Kayınpederine çitleri budama işinde nasıl yardım ediyor?

Léo'nun kulübelerini düşünüyor.

Küçük oğlunun elinden tutup onunla birlikte sessiz ormanın derinliklerine dalacağı anı düşünüyor.

Utanıyorum, çünkü o gün hezimete uğradık.

Bir kez daha hezimete uğradık. Önündeki göbeğinden daha uzağı göremeyen o bakkalın sözlerine karşılık vermedik.

Ona karşı çıkmadık. Masadan kalkmadık. Herifin bir salak olduğunu düşünmekle yetinerek ve içimizde onur namına ne kalmışsa ona sarılarak lokmalarımızı ağır ağır çiğnemeyi sürdürdük.

Zavallı bizler. Öylesine korkağız ki...

Neden dördümüz de böyleyiz? Diğerlerinden daha yüksek sesle bağıran insanlar neden bizi etkiliyor? Neden saldırgan insanlar karşısında ne yapacağımızı bilemez hale geliyoruz?

Bizde yolunda gitmeyen ne var? İyi eğitim nerede bitiyor ve güçsüzlük nerede başlıyor?

Bu konuyu sık sık konuştuk. Pizza kırıntılarının ve kül tablalarının karşısında defalarca günah çıkardık. Bizim ensemize bastırması için kimseye ihtiyacımız yok. Ensemizi tek başımıza eğecek kadar büyüğüz ve kaç şişe devirirsek devirelim, hep aynı sonuca varıyoruz. Eğer biz böyleysek, yani sessiz ve kararlı ama aptalların karşısında hep güçsüzsek, bunun tek nedeni kendimize hiç güvenmememiz. Biz kendimizi sevmiyoruz.

Kişisel olarak değil tabii.

Kendimize fazla önem vermiyoruz.

Baba Molinoux'nun yeleğine tükürecek kadar önem vermiyoruz. Öyle ki, çığlıklarımızın onun düşüncelerini değiştirebileceğine bir an olsun inanmıyoruz. Öyle ki, rahatsız olduğumuzu belli etmenin, peçeteleri masaya fırlatıp iskemlelerimizi devirmenin dünyanın gidişatını değiştirebileceğini hiç mi hiç ummuyoruz.

Böyle davranıp başımız dik, evini terk etseydik, bu namuslu vergi yükümlüsü acaba ne düşünürdü? Akşam boyunca "Beş para etmez salaklar. Yo hayır, beş para etmez salaklar. Evet evet, beş para etmez salaklar..." diye karısının başını şişirip dururdu, o kadar.

Neden o zavallı kadını buna maruz bırakalım ki?

Biz kimiz ki yirmi kişinin eğlencesini bozalım?

Bunun korkaklık olmadığı da söylenebilir. Bunun bilgelik olduğu da kabul edilebilir. Geri çekilmeyi bildiği-

miz şeklinde de yorumlanabilir. Pislik içinde yürümeyi sevmediğimiz söylenebilir. Pisliklere basıp hiç temizlemeyen insanlardan daha mert olduğumuz söylenebilir.

Evet, biz böyle rahatlatıyoruz kendimizi. Bu kadar genç olduğumuz halde fazlasıyla bilinçli olduğumuzu anımsayarak. Kalabalıkların fersah fersah üstünde durduğumuzu ve budalalıkların bize kadar ulaşmayacağını düşünerek. Bu hiç umurumuzda değil. Bizim başka şeylerimiz var. Kendimiz varız. Biz başka türlü zenginiz.

Kendi içimize eğilmemiz yeter.

Kafamızın içinde bir sürü şey var. Bu ırkçı gürültü patırtının çok uzağında olan şeyler. Müzik ve yazarlar var. Yollar, eller, barınaklar var. Banka kartı makbuzlarının üzerine çizilmiş kuyrukluyıldızlar, yırtılmış sayfalar, mutlu anılar ve korkunç anılar var. Dilimizin ucunda şarkılar, nakaratlar var. Arşivlenmiş mesajlar, ayı yavrusu şeklinde çikolata kaplı şekerlerimiz ve çizilmiş plaklarımız var. Çocukluğumuz, yalnızlıklarımız, ilk heyecanlarımız ve gelecek tasarılarımız var. Uykusuz saatler ve minnettarlıklarımız. Buster Keaton'ın *flip-flap*'ı, Armand Robin'in Gestapo'ya mektubu ve Michel Leiris'in dizeleri. Clint Eastwood'un *Oh... and don't kid yourself Francesca*[5] diyerek arkasını döndüğü sahne ve Nicola Carati'nin eziyet gören hastalarına yardım ettiği sahne. Viliers'deki 14 Temmuz baloları. Kilerdeki ayvaların kokusu. Büyükanne ve büyükbabalarımız, Bay Racine'in kılıcı, parlak zırhı, taşralı hayallerimiz ve sınav arifelerimiz. Motosiklette Gaston'un arkasına otururken Matmazel Jeanne'ın üzerindeki yağ-

5. İng.: Kendini kandırma Francesca. (ç.n.)

murluk. François Bourgeon'un *Rüzgâr Yolcuları* ve dün akşam, aşkı kapının önüne koyalı daha bir saat olmamışken, Lola'nın bana telefonda okuduğu, André Gorz'un karısına yazdığı kitabın ilk satırları: "Yakında seksen iki yaşında olacaksın. Boyun altı santim kısaldı, olsa olsa kırk beş kilosun ve hâlâ güzel, çekici, arzu uyandırıcısın." *Siyah Gözler*'deki Marcello Mastroianni ve Cristóbal Balenciaga'nın elbiseleri. Akşam arabadan indiğimizde, atların toz ve kuru ekmek kokuları. Bir bahçeyle ayrılmış atölyelerinde çalışan Lalanne'lar. Vertus Sokağı'nı boyadığımız gece ve o kuş beyinlinin çalıştığı restoranın terasına ringa balığı derisi koyduğumuz gece. Ve bir kamyonetin arkasında kartonların üzerine uzanarak yol alırken Vincent'ın bize *L'Établi*'yi yüksek sesle okuması. Björk'ün ve Macumba'daki park yerinde Monteverdi'nin adını hayatında ilk kez duyduğunda Simon'un yüzünün aldığı şekil.

Tüm bu saçmalıklar, pişmanlıklar, Lola'nın vaftiz babasının cenazesinde üflediğimiz sabun baloncukları...

Yitirilmiş aşklarımız, yırtılmış mektuplarımız ve telefondaki dostlarımız. O unutulmaz geceler, her gün eşyaların yerlerini değiştirme manyaklığı ve bizi beklemeden giden otobüsün arkasından koşarken bir erkeği ya da kadını itip kakmalarımız.

Tüm bunlar ve daha fazlası.
Ruhu harap etmemek için yeterli.
Sersemlerle tartışmamak için yeterli.
Canları cehenneme!
Zaten geberip gidecekler.
Biz sinemadayken, tek başlarına geberecekler.

O gün çekip gitmediğimiz için kendimizi böyle teselli ediyoruz.

Aynı zamanda tüm bunların, bu görünür kayıtsızlığın, bu kibarlığın, hatta bu zayıflığın ebeveynimiz yüzünden olduğunu da düşünmeden edemiyoruz.

Onların yüzünden ya da onlar sayesinde.

Çünkü kitapları ve müziği bize öğreten onlar. Bize başka şeylerden söz eden ve bizi farklı bakmaya iten onlar; yukarılara, daha uzaklara bakmaya iten. Ama bize güven vermeyi unutanlar da onlar. Bunun kendiliğinden oluşacağını düşünüyorlardı. Hayat için doğuştan biraz yeteneğimiz olduğunu ve övgülerin egomuzu şişireceğini düşünüyorlardı.

Olmadı.

Bu güven hiç gelmedi.

Ve şimdi buradayız. Soylu beş para etmezler olarak. Kaçırdığımız olay çıkarma fırsatları ve belli belirsiz bir mide bulantısıyla, öfkeli insanların karşısında sessizce duruyoruz.

Galiba pastanın kreması biraz fazla kaçmış...

Bir gün, ailecek Hossegor yakınlarında bir plajdaydık –ve ailecek bir yerlerde olmamız pek enderdi, çünkü büyük A ile Aile, bize tam olarak hiç uymadı– Ba'mız (babamız kendisine "Baba" dememizi hiçbir zaman istemedi, insanlar buna şaşırdıklarında onlara bunun 68 Mayısı yüzünden olduğunu söylüyorduk. Bu açıklama pek hoşumuza gidiyordu, "Mayıs 68" gizli bir şifre gibiydi, "O, Zorg gezegeninden geliyor" demek gibi bir şeydi), ve Ba'mız burnunu kitabından kaldırdı ve şöyle dedi:

"Çocuklar, şu plajı görüyor musunuz?

(La Côte d'Argent'ı plaj olarak mı görüyorsunuz?)
Ve siz bu evrende ne olduğunuzu biliyor musunuz?"
(Evet, Sevgi Yoksunları!)
Siz bu kum tanesisiniz. Yalnızca kum tanesi. Daha fazlası değil."

Ona inandık.
Yazık bize.

"Ne kokuyor böyle?" diye kaygılanıyor Carine.
Bacaklarıma Bayan Rachid'in macununu yaymakla meşguldüm.
"Ama o şey... o şey ne öyle?"
"Bilmem. Sanırım balmumu ve baharatlarla karıştırılmış bal ya da karamel..."
"Ne korkunç! Gerçekten iğrenç! Sen de kalkmış bu işi burada yapıyorsun, ha?"
"Mecburum... Oraya böyle gidemem ki. Yeti gibiyim."
Yengem içini çekerek arkasını dönmüştü.
"Koltuklara dikkat et bari... Simon, pencereyi açacağım, klimayı kapat."

... *lütfen*, diye ekliyorum dişlerimin arasından.

Bayan Rachid bu iri macunu nemli bir beze sarmıştı. "Bir dahhaki sefere bana gel. Gel ki seninlen ben ilgillenneyim. Küçük aşk bağçenle ben ilgillenneyim. Hepsini temmizlediğimde erkeğinnin ne hale geldiğinni göreceksin, seninle birlikteyken çılgınna dönnecek, ondan sonra dile ondan ne dilersen..." diye teminat vermişti göz kırparak.
Gülümsüyordum. Fazla da gülümseyemedim. Az ön-

ce koltuğu lekelemiştim ve kolonyalı mendillerimle temizlemeye çalışıyordum. Ne boktan iş.

"Bir de arabada mı giyineceksin?"

"Varmadan az önce dururuz... Değil mi Simon? Bana küçük bir yol bulursun artık?"

"Fındık kokan mı?"[6]

"Umarım!"

"Ya Lola?" diye soruyor Carine.

"Lola, ne?"

"Geliyor mu?"

"Bilmem."

"Bilmiyor musun?" diye yerinden sıçradı.

"Evet. Bilmiyorum."

"Akıl alır gibi değil... Sizinleyken kimse ne olacağını bilmiyor. Hep aynı şey. Hep aynı sanatsal belirsizlik. Arada sırada biraz olsun kendinizi örgütleyemez misiniz? Hiç olmazsa bir parçacık?"

"Dün onunla telefonda konuştum" dedim ifadesiz bir ses tonuyla. "Pek formunda değildi ve gelip gelemeyeceğini kendisi bile bilmiyordu."

"Beni şaşırtıyorsun..."

Bu küçümseyici alçak ses tonundan hoşlanmıyordum...

"Seni şaşırtan ne?" diye gıcırdattım dişlerimi.

"Bak! Hiçbir şey. Sizinleyken hiçbir şey beni şaşırtmıyor! Ayrıca, Lola böyleyse bu da onun suçu. İstediği bu, değil mi? Yine de kendini olmadık durumlara sokma konusunda tam bir usta. İnsan hiç düşünmez mi ki..."

Dikiz aynasından Simon'un alnının kırıştığını görüyordum.

6. Fransız şarkıcı Mireille'in "Ce Petit Chemin" adlı şarkı sözüne gönderme. (ç.n.)

"Neyse, ben bunu bilir, bunu söylerim, tamam mı!"

Evet. Kesinlikle. Sen onu bilir onu söylersin, tamam mı!

"Lola'nın sorunu..."

"Kes!" diye patladım. "Kes! Uykumu alamadım... Bir başka sefere."

Öfkeli havasına büründü:

"Zaten bu ailede kimse bir şey konuşamaz. En ufak bir eleştiride bulundun mu, diğer üçü üzerine atlayıp bıçağı boğazına dayar, komik."

Simon'un gözleri benimkileri arıyordu.

"Ve bu seni güldürüyor, öyle mi? Sizi, ikinizi de güldürüyor! Bunlar boş şeyler. Çocukça. İnsanın en azından bir fikri olur, değil mi? Hiçbir şey duymak istemediğiniz için size bir şey söylemek mümkün değil. Kimse size asla bir şey söylemediği için de dokunulmaz olarak kalıyorsunuz. Asla tartışmaya katılmazsınız. Size bu konuda ne düşündüğümü söyleyeyim mi..."

Senin ne düşündüğün umurumuzda değil ki tatlım!

"Bu kendinizi korumacı, 'ben duvarımı örerim, sizi de hiç iplemem' tavrınızın size bir yararı olmadığını düşünüyorum. Bu kesinlikle yapıcı değil."

"Bu alçak dünyada yapıcı olan *ne* ki Carine'ciğim?"

"Ah, bir de bu! Tanrım bana yardım et! Şu uyanık Sokrates felsefenizi iki dakika kesin. Sizin yaşınızda bu pek acıklı oluyor. Söylesene, macununla işin bitmedi mi daha, bu şey gerçekten iğrenç..."

Macun topumu ince, beyaz baldırlarımın üzerinde yuvarlayarak "Tamam, tamam..." diye rahatlattım onu, "neredeyse bitti."

"Yoksa sonrasında krem sürmüyor musun? Gözenek-

lerin tahriş olur, nemlendirmen gerek, aksi takdirde yarına kadar teninin kırmızı noktacıklar kaplar."

"Lanet olsun, hiçbir şey almadım..."

"Bakım kremin yok mu?"

"Yok."

"Gündüz kremin de mi yok?"

"Yok."

"Gece kremin de mi?"

"Yok."

"Hiçbir şeyin mi yok?"

Dehşete düşmüştü.

"Var. Diş fırçam, diş macunum, L'Heure Bleue parfümüm, prezervatif, maskara ve pembe Labello rujum var."

Şaşkına dönmüştü.

"Tuvalet çantanda yalnızca bunlar mı var?"

"Şey... Çantamda. Tuvalet çantam yok."

İçini çekti, çantasını karıştırdı ve bana büyük beyaz bir tüp uzattı.

"Al, hiç olmazsa bunu sür..."

İçten bir gülümsemeyle ona teşekkür ettim. Memnundu. O tam bir baş belası, bu doğru; ama insanları memnun etmeyi seviyor. Her şeye rağmen bu niteliğini kabul etmek gerek...

Üstelik gözeneklerin tahriş olmasından hoşlanmaz. Bu onun yüreğini parçalar.

Kısa bir süre sonra "Garance" dedi.

"Efendim?.."

"Neyi çok haksız buluyorum biliyor musun?"

"Şeyin kâr marjlarını, şeyin, Marionn..."

"Neyse, her şeye rağmen güzel olacaksın. Yalnızca dudaklara süreceğin biraz parlatıcı ve hafif bir Rimmel'le

güzel olacaksın. Sana bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama gerçek bu..."

Kulaklarıma inanamıyordum. Yıllardan beri bana ilk kez güzel bir şey söylüyordu. Tam ona sarılıp öpecekken, söyledikleri beni anında kendime getirdi:

"Hey! Bütün kremimi bitiriyorsun! Bu L'Oréal değil, haberin olsun."

İşte benim Carine'im... Zaafını göstermekten korkarak, biraz okşayıp hemen ardından küçük bir iğne batırıveriyor.

Yazık. Birçok güzellikten yoksun bırakıyor kendini. Mesela aniden boynuna sarılsaydım, güzel olacaktı. İki iğneleme arasında kocaman bir öpücük... Ama hayır, her zaman her şeyi mahvetmesi gerek.

Hayatı öğrenmesi için onu evime birkaç günlüğüne eğitime almam gerektiğini düşünüyorum bazen.

Kalkanlarını indirsin, kendini bıraksın, rahatlasın ve başkalarının pisliklerini unutsun diye.

Onu böyle şefkatten ve sevgiden yoksun, önyargılarıyla tanımak acı veriyor bana. Üstelik onun Mans'ın bir banliyösünde, bir çıkmaz sokağın sonunda, şen şakrak Jacques ve Francine Molinoux tarafından yetiştirildiğini de biliyorum ve yine de ucuz kurtulduğunu düşünüyorum...

Ateşkes uzun sürmedi ve Simon sıkı bir azar işitti:

"Bu kadar hızlı gitme. Kapıyı kilitle, gişelere yaklaşıyoruz. Bu radyo da ne böyle? Sana saatte yirmi kilometreyle git demedim herhalde. Klimayı neden kıstın? Motosikletlilere dikkat et. Doğru haritayı aldığından emin misin? Tabelaları okuyabilir miyiz lütfen? Ne aptallık, benzin kesinlikle orada daha ucuzdu... Virajlara dikkat

et, tırnaklarımı yaptığımı görüyorsun! Ama... Sen bunu bile bile mi yapıyorsun Tanrı aşkına?"

Ağabeyimin ensesini, baş dayama yerinin aralığından görüyorum. Dik, güzel ensesini ve kısa kesilmiş saçlarını.

Onun buna nasıl katlandığını, zaman zaman karısını bir ağaca bağlayıp oradan hızla uzaklaşmayı düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

Ağabeyimle neden bu denli kötü konuşuyor? Kiminle konuştuğunu biliyor mu? Yanında oturan adamın bir maket modeller tanrısı olduğunu biliyor mu? Bir Meccano ustası olduğunu? Bir lego dehası olduğunu?

Çılgın bir gezegen inşa etmek için aylarca uğraşan sabırlı bir oğlan çocuğu olduğunu biliyor mu? Kurutulmuş liken kullanarak gezegenin yerkabuğunu, ekmek kırıntılarından, örümcek ağına sarılı çirkin böcekler ürettiğini?

Bütün yarışmalara katılan ve hemen hemen tümünü, Nesquik'i, Ovomaltine'i, Babybel'i, Caran d'Ache'ı, Kellogg's'u ve Club Mickey'yi kazanan inatçı bir oğlan çocuğu olduğunu biliyor mu?

Bir yıl, jüri üyeleri kumdan şatosunu o kadar güzel bulmuşlardı ki, onu yardım almakla suçlayarak diskalifiye etmişlerdi. Bütün bir öğleden sonra ağladı, büyükbabamız onu teselli etmek için bir krepçiye götürdü. Orada, arka arkaya üç kupa elma şarabı içti.

Ve ilk sarhoşluğunu yaşadı.

Şimdi uysal köpeği olan kocasının aylar boyunca, kırmızı saten bir Süpermen pelerini taşıdığını, okul parmaklıklarını her geçişinde onu özenle katlayarak çantasına yerleştirdiğini düşünebiliyor mu? Belediyenin fo-

tokopi makinesini tamir etmesini bilen tek çocuk. Ve kasabın kızı Mylène Carois'nın donunu görmemiş tek çocuk. (Bunun kendisini hiç mi hiç ilgilendirmediğini ona söylemeye cesaret edememişti.)

Simon Lariot, her zaman efendiliğini koruyan ve kimseyi rahatsız etmeyen kibar, ağırbaşlı Simon Lariot.

Hiçbir zaman yerde yuvarlanmamış, hiçbir zaman bir şey istememiş, hiçbir zaman yakınmamış olan Simon Lariot. Hazırlık sınıfı yıllarını başarıyla tamamlayan, hiç söylenmeden ve Atenolol içmeden madencilik fakültesini kazanan Simon Lariot. Bunu kutlamak istemeyen, Stendhal Lisesi müdiresi kutlamak için kendisini yolun ortasında öptüğünde kulaklarına kadar kızaran Simon Lariot.

Esrar çektiğinde tamı tamına yirmi dakika aptal aptal gülen, *Star Wars*'un *tüm* gemilerinin *tüm* yörüngelerini bilen de aynı koca çocuk.

Onun bir aziz olduğunu söylemiyorum, azizden de öte olduğunu söylüyorum.

Öyleyse neden? Neden hiç karşı koymuyor? Sır. Belki bin kez onu sarsmak, gözlerini açmak ve yumruğunu masaya indirmesini söylemek istedim. Bin kez.

Bir gün Lola denedi. Simon onu başından savdı ve bunun kendi hayatı olduğunu söyledi.

Doğru. Bu onun hayatı. Ama üzülen bizler oluyoruz.

Zaten aslında aptalca. Hepimizin başında yeterince dert var...

Simon en çok Vincent'la konuşur. İnternet sayesinde. Sürekli yazışırlar, birbirlerine salak salak şaka-

lar ve plak, ucuz gitar satıcılarının, maket meraklılarının site adreslerini gönderirler. Simon bu sayede Massachusetts'te muhteşem bir arkadaş buldu; birbirlerine uzaktan kumandalı gemilerinin fotoğraflarını gönderiyorlar. Adı Cecil (Sisıl) W. (dabılyu) Thurlington. Martha's Vineyard Adası'nda büyük bir evde oturuyor.

Lola ve ben bunu pek şık buluyoruz... Martha's Vineyard... *Paris Match*'ta dedikleri gibi, "Kennedy'lerin beşiği".

Uçağa binmeyi ve "*Youhou! We are Simon's sister! Darling Cécile! We are so very enchantède!*"[7] diye bağırarak Cecil'ın özel plajına yaklaşmayı hayal ediyoruz.

Onu deniz mavisi bir *blazer*'la, omuzlarında soluk pembe pamuklu bir kazakla ve krem rengi keten bir pantolonla hayal ediyoruz. Ralph Lauren için gerçek bir reklam.

Simon'u böyle utanç verici bir şeyle tehdit ettiğimizde, soğukkanlılığını biraz yitiriyor.

"Sanki mahsus yapıyorsun! Yine taşırdım işte!"

"Kaç kat sürüyorsun ki?" diye soruyor ağabeyim.

"Üç."

"Üç kat mı?"

"Altlık, oje ve sabitleştirici."

"Ya..."

"Dikkat et, fren yapacağın zaman bana haber ver!"

Kaşlarını kaldırıyor kardeşim. Hayır. Özür dilerim. Tek kaşını kaldırıyor.

Sağ kaşını böyle kaldırdığında ne düşünüyor acaba?

7. İng.: Hu hu! Biz Simon'un kız kardeşleriyiz! Sevgili Cécile! Çok memnun olduk! (ç.n.)

Otoyol üzerinde bir yerde lastik gibi bir sandviç yedik. İğrenç bir şeydi. Yol üstündeki bir restoranda yemeyi önerdim ama onlar "salatayı yıkamayı bilmezler". Doğru. Unutuyordum. Dolayısıyla da vakumlanmış üç sandviçe kaldık. (Çok daha hijyenik.)

"Güzel değil ama insan hiç olmazsa ne yediğini biliyor!"

Bu da bir bakış açısı

Dışarıda, çöp tenekelerinin yanına oturmuştuk. Her iki saniyede bir "bammm" ve "gümmm" sesleri duyuyorduk, ama ben bir sigara içmek istiyordum ve Carine tütün kokusuna tahammül edemiyor.

"Tuvalete gitmem gerek" dedi Carine acıklı bir havaya bürünerek. "Burada herhalde bu büyük bir lüks değildir..."

"Neden otların arasına gitmiyorsun?" diye sordum ona.

"Herkesin önünde mi? Sen çıldırmışsın!"

"Biraz uzağa gideceksin o kadar. İstersen ben de seninle gelirim..."

"Hayır!"

"Neden, hayır?"

"Ayakkabılarım kirlenir."

"Hadi ama... İki üç küçük damlacıktan ne olur ki?"

Beni yanıtlamaya tenezzül etmeden ayağa kalkmıştı.

"Biliyor musun, Carine" dedim büyük bir ciddiyetle, "çişini otların arasına yapmaktan hoşlanacağın gün çok daha mutlu olacaksın."

Islak mendillerini aldı.

"Her şey yolunda, teşekkür ederim."

Ağabeyime döndüm. Sanki bütün başakları saymak istiyormuş gibi, sabit gözlerle mısır tarlasına bakıyordu. Pek formundaymış gibi görünmüyordu.

"İyi misin?"

"İyiyim" diye yanıtladı bana dönmeden.

"Hiç öyle görünmüyor..."

Yüzünü ovuşturuyordu.

"Yorgunum."

"Neden?"

"Her şeyden."

"Sen mi? Sana inanmıyorum."

"Ama yine de doğru..."

"İşin yüzünden mi?"

"İşim. Hayatım. Her şey."

"Neden bana bunu söylüyorsun?"

"Neden sana bunu söylemeyecekmişim?"

Bana yeniden arkasını dönüyordu.

"Ah! Simon! Ne oluyor? Böyle konuşmaya hakkın yok. Ailenin kahramanı sensin, bunu unutma!"

"İşte sorun da bu... Kahraman yoruldu."

Çok şaşırmıştım. Onu ilk kez böyle kendini koyuvermiş bir halde görüyordum.

Simon böyle kuşkular duymaya başlamışsa, biz ne olurduk?

O anda cep telefonu çaldı – bunun bir mucize olduğunu söylüyorum, bunun beni hiç şaşırtmadığını ekliyorum, otuz beş yıldan beri bizi koruyup kollayan, bir an olsun güvenilirliğini yitirmeyen, kardeşlerin koruyucu azizini öpüyorum.

Arayan Lola'ydı. Sonunda kararını vermiş, kendisini

Châteauroux tren istasyonundan alıp alamayacağını soruyordu.

Moralimiz anında düzeldi. Cep telefonunu cebine koydu ve benden bir sigara istedi. Carine kollarını dirseklerine kadar silerek geri döndü. Ağabeyime kanser kurbanlarının tam sayısını hatırlattı... Ağabeyim bir sineği kovarcasına eliyle küçük bir hareket yaptı, Carine öksürerek uzaklaştı.

Lola geliyordu. Lola bizimle birlikte olacaktı. Lola bizi terk etmemişti, gerisi boştu, isterse dünya yanabilirdi.
Simon güneş gözlüğünü takmıştı.
Gülümsüyordu.
Lola'sı trendeydi...

İkisinin arasında özel bir şeyler vardır. Her şeyden önce yaşları birbirine çok yakındı, aralarında on sekiz ay vardı, üstelik onlar gerçekten birlikte *çocuk* olmuşlardı.
Tüm çılgınlıkları yapan hep onlardı. Lola'nın çılgın bir hayal gücü vardı ve Simon uysaldı (o zaman bile...), birlikte kaçtılar, birlikte kayboldular, birbirleriyle kavga ettiler, birbirlerinin canını yaktılar ve barıştılar. Annem, Lola'nın Simon'u sürekli kızdırdığını, odasına girip elinden kitabını alarak ya da *playstation*'ına tekme atarak onu sürekli rahatsız ettiğini anlatır. Ablam bu savaşlardaki başarılarının hatırlatılmasından hiç hoşlanmaz (Carine'le aynı kefeye koyuluyormuş gibi hisseder kendini!), bunun üzerine annem hedef değiştirmek zorunda kalır ve onun her zaman bir şeyler yapmaya gönüllü olduğunu, çevredeki tüm çocukları davet edip bir sürü yeni oyun icat ettiğini söyler. Dakikada bin fikir üreten bir yavrukurt gibi olduğunu, erkek kardeşi-

ne anaç bir tavuk gibi kol kanat gerdiğini anlatır. Kardeşine çikolatalı ekmekler hazırladığını, Goldorak ya da Albator dizilerinin zamanı geldiğinde onu legolarının arasından nasıl aldığını anlatır.

Lola ile Simon Parlak Dönem'i yaşadılar. Villiers dönemini. Hep birlikte köyde oturduğumuz ve anne babamızın birlikte mutlu oldukları dönemi. Onlar için dünya evin önünde başlıyor, köyün sonunda bitiyordu.

Birlikte hayali boğaların önünde koştular, perili evleri gerçekten ziyaret ettiler.

Margeval Ana, huzurevine gidene kadar onun zilini çaldılar, tuzakları bozdular, çamaşırhanelerin içine işediler, öğretmenin açık saçık dergilerini buldular, kestanefişekleri çaldılar, okulu birbirine kattılar ve bir alçağın canlı canlı plastik torbaya hapsettiği kedi yavrularını eve getirdiler.

Bum! Bir anda yedi kedi yavrusu. Ba buna hiç sevinmedi.

Ve Fransa Bisiklet Turu'nun köyden geçtiği gün... Elli baget ekmek aldılar ve bir sürü sandviç sattılar, paralarıyla altmış tane Malabar sakızı, bana atlamam için ip, Vincent'a (daha o zaman!) küçük bir trompet ve *Yoko Tsuno*'nun son sayısını aldılar.

Evet, onlarınki başka bir çocukluktu... Onlar ıskarmozu, frenküzümünün tadını biliyorlar, sarmaşan tüttürüyorlardı. Onlarda en çok iz bırakan olay, garaj kapısının içine kimsenin göremeyeceği şekilde yazılmıştı:

"*Bugün 8 Nisan papazı şortla gördük.*"

Ayrıca onlar anne babamızın boşanmasını da birlikte yaşadılar. Vincent'la ben çok küçüktük. Biz o olayın

farkına varamadık. Onlar ise tam tersine, manzaranın keyfini sonuna kadar çıkardılar. Gece kalkıyor, "kavgalarını" duymak için merdivenin başında yan yana oturuyorlardı. Bir akşam, Ba mutfaktaki büyük dolabı devirdi ve annem arabayla çekip gitti.

İkisi merdivenin başında başparmaklarını emiyordu.

Tüm bunları anlatmak aptalca, ikisinin yakınlığı bu tür zor anların çok daha ötesinde. Neyse...

Vincent'la benim için durum tümüyle farklı. Biz şehir çocuğuyduk. Daha az bisiklet, daha fazla televizyon... Bir deliği kapatmaktan bile âcizdik ama kontrolörleri nasıl atlatacağımızı, imdat çıkışlarından sinemalara nasıl beleş girileceğini ya da bir kaykay tahtasının nasıl hazırlanacağını biliyorduk.

Sonra Lola yatılı okula gitti ve bize yaramazlık fikirleri fısıldayacak ya da bahçede bizimle kovalamaca oynayacak kimse kalmadı...

Birbirimize her hafta yazıyorduk. O benim sevgili ablamdı. Onu kafamda çok büyütüyordum. Ona resimler gönderiyor, şiirler yazıyordum. Eve döndüğünde, Vincent'ın bana iyi davranıp davranmadığını soruyordu. "Tabii ki iyi davranmıyor" diye yanıtlıyordum, "tabii ki iyi davranmıyor." Ve bir önceki hafta bana yaptığı, kurbanı olduğum tüm kötülükleri ayrıntılarıyla bir bir anlatıyordum. O an, beni mutluluğa boğan bir şey yapıyor, onu kemeriyle dövmek için banyoya sürüklüyordu.

Erkek kardeşim bağırdıkça ben bunun keyfini sürüyordum.

Ve bir gün onu acı çekerken görmek istedim. O an korkunçtu, Vincent bir yandan elindeki çizgi romanı

okuyup bir yandan düzenli böğürtüler çıkarırken, ablam kemerle bir yastığı dövüyordu. Bu benim için korkunç bir hayal kırıklığı oldu. O gün Lola gözümden düştü.

Bu iyi bir şeyin ortaya çıkmasını sağladı. Bundan böyle onunla aynı düzeydeydik.

Bugün o benim en iyi dostum. Montaigne ile La Boétie gibi... Çünkü o oydu, çünkü ben bendim. Ve bu otuz iki yaşındaki kadın, benim ablam da olsa küçüğüm gibidir. Kendimizi bulmak için zaman yitirmediğimiz ölçüde biraz daha fazlası.

Onun için *Denemeler*: Diretmek cezalandırılmak, felsefe yapmak ölümü öğrenmektir. Benim için *Gönüllü Kulluk Üzerine Söylev*: Bizler diz çöktüğümüz için büyük olan tiranlardır. Ona göre gerçek inanç, bana göre yargıçlar. İkimizde de her şeyin yarısı olma, birimiz olmazsa diğerinin yarım kalacağı duygusu.

Yine de birbirimizden bayağı farklıyız... O kendi gölgesinden korkar, ben gölgemin üzerine otururum. O defterine soneler yazar, ben müzik indiririm. O ressamlara hayrandır, ben fotoğrafçılara. O yüreğindekini asla söylemez, ben düşündüğüm her şeyi söyleyiveririm. O çatışmaları sevmez, ben her şeyin apaçık olmasından hoşlanırım. O "biraz kafayı bulmayı" sever, ben içmeyi tercih ederim. O dışarı çıkmak istemez, ben eve girmeyi bilmem. O eğlenmeyi bilmez, ben yatmayı. O kumar oynamayı sevmez, ben kaybetmeyi. O herkesin yardımına koşar, benim iyiliğim sınırlıdır. O asla öfkelenmez, ben küplere binerim.

Dünyanın erken kalkanlara ait olduğunu söyler, ben biraz daha alçak sesle konuşması için yalvarırım. O romantiktir, ben pragmatik. O evlendi, ben daldan dala konuyorum. O âşık olmadan bir erkekle yatamaz, ben prezervatif olmadan bir erkekle yatamam. Onun bana ihtiyacı var, benim de ona.

O beni yargılamaz. Beni olduğum gibi kabul eder. Gri tenimle ve kara fikirlerimle. Ya da pembe tenimle ve parlak fikirlerimle. Lola bir kabana ya da yüksek topuklu ayakkabılara duyduğum çılgınca arzuyu anlar. Kredi kartıyla alışveriş yapmanın hazzını, kart dolup taştığında duyulan büyük suçluluk duygusunu anlar. Lola beni şımartır. Deneme kabinindeyken perdeyi tutar, bana her zaman güzel olduğumu söyler. Her seferinde bana aşk hayatımın nasıl gittiğini sorar ve ona sevgililerimden söz ettiğimde yüzünü buruşturur.

Birbirimizi uzun zaman görmediğimizde, garsonlara bakmak için beni bir birahaneye, Bofinger'e ya da Balzar'a götürür. Ben komşu masalardaki gençlere bakarken, o garsonlara bakar. Belden kemerli yelekleriyle o uzun boylu gençler onu büyüler. Onları bakışlarıyla izler, onlara Claude Sautet'nin filmindeki gibi kaderler yazar, becerikli hareketlerini büyük bir dikkatle inceler. İşin matrak yanı, servisi bittiğinde bir garsonun dışarı çıkacağı bir an muhakkak gelir. Artık hiçbir şeye benzemiyordur. Uzun beyaz önlüğün yerini bir kot pantolon ya da eşofman altı almıştır ve kaba bir biçimde iş arkadaşlarını selamlar:

"Selam Bernard!"

"Selam Mimi. Yarın geliyor musun?"

"Evet. Umarım adamım."

Lola gözlerini önüne eğer, peçetesini parmaklarıyla silkeler. Elveda öküzler, inekler, domuzlar, Paul, François ve diğerleri...

Birbirimizle fazla görüşemez olmuştuk. Yatılı okulu, dersleri, evlilik listesi, kayınpederiyle kayınvalidesinin evindeki tatilleri, yemekleri...

Taraf değiştirmişti. Daha çok, ekip değiştirmişti. Bize *karşı* oynamıyordu, biraz canımızı sıkan bir ekipte oynuyordu. Anlaşılmaz bir sürü kuralı olan, insanın görmediği bir şeyin peşinden koştuğu, rahatsız edici, aptalca bir çeşit kriket... Ortası mantar olan deriden bir şey. ("Hey, Lolo'm benim! Bilerek yapmasam da her şeyi özetleyiverdim!")

Oysa bizler, biz "küçükler", bizim daha temel şemalarımız vardı. Güzel çimler –hoppaa! Yerde yuvarlanmalar ve takla atmalar. Beyaz polo giymiş büyük çocuklar– vayyy! Birbirimizin kıçına vurmalar. Yani, nasıl olduğunu görüyorsunuz... Neptune Havuzu'nun çevresinde yürüyüş yapacak kadar olgunlaşmamıştık.

İşte böyle. Uzaktan küçük kartlar gönderiyorduk birbirimize. Beni ilk çocuğunun vaftiz annesi yaptı, ben de onu ilk aşk acımın sırdaşı (nasıl da iki gözüm iki çeşme ağlamıştım). Bu büyük olaylar arasında pek fazla bir şey olmuyordu. Doğum günleri, aile yemekleri, kocasından gizli içilen sigaralar, anlayışlı bir göz kırpış ya da aynı fotoğraflara bakarken omzuma yasladığı başı...

Hayat buydu... Onun hayatı, en azından.

Saygı göstermek gerek.

Ve sonra bize geri döndü. Küller içinde ve gözlerinde, kibrit kutusunu yeni iade etmiş bir kundakçının çıl-

gın bakışıyla. Kimsenin beklemediği boşanma talebiyle. Herkes onun mutlu olduğunu düşünüyordu. Hatta çıkışı bu kadar çabuk ve kolay bulduğu için ona hayranlık duyulduğunu bile sanıyorum. "Lola'nın hayatında her şey yolunda" diye kabul ediyor, onun için üzülmüyor ve onu hiç kıskanmıyorduk. Lola hazine avında harikalar yaratmayı sürdürüyor...

Ve birden bummm! Program değişikliği.

Evime damdan düşercesine ve kendine hiç uymayan bir saatte geldi: Banyo yapma ve gecelere akma saatinde. Ağlıyor, özür diliyordu. Kendisini sadece çevresinin onayladığını, gerisinin, geri kalan her şeyin, kafasının içinde gizlediklerinin, gizli yaşamının ve ruhundaki tüm küçük sırların önemli olmadığını düşünüyordu. Yapılması gereken şey, neşeli olmaktı ve hayatın yükünü hiç belli etmeden çekmekti. Ve bu imkânsız olduğunda, yalnızlık vardı, resim vardı... Pusetin gerisinde yapılan gezintiler, gitgide uzayan gezintiler, çocukların kitapları, içine kapanmanın son derece rahatlatıcı olduğu ev yaşamı vardı.

Ah evet. Masaldaki kızıl tavuk bu duruma son derece uygun...

Kızıl tavuk iyi bir ev kadını.
Mobilyaların üzerinde hiç toz yok,
Vazolarda çiçekler,
Ve iyi ütülenmiş perdeler pencerelerde.
Büyük bir zevktir onun evine gitmek.

Ne var ki, küçük kızıl tavuk, gırk. Lola onu boğazlamıştı.

Herkes gibi bulutlardan indim. Gerekli sözcükleri bulamıyordum. Şimdiye dek hiç yakınmamıştı, beni asla kuşkularına ortak etmemişti ve daha yeni harika bir ikinci oğlan doğurmuştu. Sevilmişti. Hani derler ya, her şeyi vardı. Aptalların dediği gibi.

Güneş sisteminin çöktüğü söylendiğinde nasıl tepki gösterilir? Bu durumda ne demek gerekir? Tanrım, bugüne dek bize yol gösteren oydu. Ona güveniyorduk. Yani, en azından ben ona güveniyordum. Votkamı kafamıza dikerek uzun süre yerde oturduk. Ağlıyor, bu duruma nasıl geldiğini bilmediğini yineliyor, susuyor ve yeniden ağlıyordu. Kararı ne olursa olsun, mutsuz olacaktı. Gitse de kalsa da hayat artık yaşama zahmetine değmiyordu.

Votkanın yardımıyla onu biraz sarstım sonunda. Hey! Bu yıkımın tek sorumlusu o değildi! Oyun kuralları kitapçığı bir yıllık kadar kalın olursa ve çimde seni tutacak biri olmaksızın aptalca koşturuyorsan, bir süre sonra kesinlikle... Yuvarlan tontonum!

Beni duymuyordu.

"Çocukların hatırına biraz... biraz daha katlanamaz mısın?" diye mırıldandım sonunda, kendisine bir paket kâğıt mendil daha uzatarak. Sorum onu rahatsız etti. Ama ben hiçbir şey anlamıyor muydum? Bu yıkım onlar içindi. Onların acı çekmesini engellemek içindi. Anneleriyle babalarının gece yarılarında kavga edip ağladıklarını duymamaları içindi. Sevginin olmadığı bir evde büyüyemezlerdi, öyle değil mi?

Evet. Büyüyemezlerdi. Boy atarlardı belki, ama büyüyemezlerdi.

Devamı daha iğrençti: avukatlar, gözyaşları, şantajlar, acılar, uykusuz geceler, bitkinlik, her şeyden el etek çekmeler, suçluluk, birinin acısına karşılık diğerinin acısı, saldırganlık, tanıklıklar, mahkeme, yakınlar, çağrı, havasızlık ve duvara dayanmış alın. Ve tüm bunların ortasında ışıl ışıl gözleriyle iki küçük erkek çocuk. Onların başucularında oturup osuruklu prenslerle balkabağı prenseslerin masallarını anlatarak güçlüyü oynamayı sürdürüyordu. Henüz yeniydi ve korlar hâlâ sıcaktı. Acının doğurduğu acı içinde yeniden boğulması için pek fazla şeye gerek yok ve bazı sabahların zor olduğunu biliyorum. Çocukları babalarına gittiğinde, uzun uzun ağlarken antredeki aynada kendini seyrettiğini itiraf etti bana geçen gün.

Rahatlamak için.

İşte bu yüzden düğün törenine gelmek istemiyordu.

Tüm aileyle uğraşmak. Tüm o amcalar, yaşlı teyzeler ve uzak kuzenler. Tüm o boşanmamış insanlar. İşlerini yoluna koymuş olanlar. Başka türlü davranmış, başka türlü yapmış olanlar. Belli belirsiz acıyan ya da belli belirsiz üzgün ifadeler. Tüm o gelenekler. Bekâret beyazı, Bach kantatları, ezberlenmiş sadakat yeminleri, liseli söylevleri, aynı bıçak üzerinde iki el ve ayaklarımız gerçekten ağrımaya başladığında *Mavi Tuna*. Ama özellikle, çocuklar. Diğerlerinin çocukları.

Bardak diplerinde kalan içkileri bitirmiş oldukları için kulakları hafif pembeleşmiş, güzel giysilerini kirletmiş ve erken yatmamak için yalvararak gün boyu oradan araya koşturacak olan çocuklar.

Çocuklar aile toplantılarına meşruiyet verirler ve bizleri bu açıdan rahatlatırlar.

Seyredilecek en güzel şeyi hep onlar bulur. Dans pis-

tine ilk çıkan her zaman onlardır ve bir tek onlar pastanın mide bulandırıcı olduğunu söylemeye cesaret ederler. Hayatlarında ilk kez delice âşık olurlar ve yorgunluktan bitkin düşerek annelerinin dizlerinde uyurlar. Pierre'in şövalye olması gerekiyordu, ışın kılıcının geniş kemerinin kıvrımları arasında çok iyi durduğu kanısındaydı ve paralar toplandıktan sonra birkaç kuruş aşırıp aşıramayacağını düşünüyordu. Ama Lola hâkimin takvimine yanlış bakmıştı; bu, onun hafta sonu değildi. Küçük sepetler yok, merdiven basamaklarında pirinç savaşı da. Hafta sonu gelmesi için Thierry'ye telefon etmesini önerdiler. Kız cevap bile vermedi.

Ama Lola geliyordu! Ve Vincent bizi bekliyordu! Dördümüz bir tentenin arkasından aşırılmış birkaç şişeyle uzaktaki bir masaya oturabilir ve Solange Teyze'nin şapkasını, gelinin kalçalarını, büyük kulaklarının üzerine oturmuş kiralık silindir şapkasıyla kuzenimiz Hubert'in gülünç yürüyüşünü çekiştirebilirdik. (Annesi kulaklarının düzeltilmesinden söz edilmesini asla duymak istememişti, çünkü "Tanrı'nın eseri bozulmaz".) (Ne? Antika olarak güzel, değil mi?)

Çete yeniden güçleniyordu. Hayat dörtlü olarak yeniden başlıyordu.

Çalın, borazancıbaşılar! Şarkı söyleyin guguk kuşları! Gaskonya'nın, Carbon'un, Castel-bilmem-nenin evlatları bizlerdik.[8]

8. *Cyrano de Bergerac*'ın 2. perde, 7. sahnesinde geçen sözlere gönderme. (ç.n.)

"Neden bu çıkışa sapıyorsun?"
"Lola'yı alacağız" diye yanıtladı Simon.
"Nereden?" diye boğulurcasına sordu birtanesi.
"Châteauroux tren istasyonundan."
"Şaka mı bu?"
"Yok, alakası yok. Kırk dakika sonra orada olacak."
"Neden bunu bana söylemedin?"
"Unuttum. Beni az önce aradı."
"Ne zaman?"
"Otoyolun üzerindeki dinlenme yerindeyken."
"Ben duymadım."
"Sen tuvaletteydin."
"Anlıyorum..."
"Neyi anlıyorsun?"
"Yok bir şey."
Dudakları tam tersini söylüyordu.

"Bir sorun mu var?" diye kaygıyla sordu erkek kardeşim.
"Hayır. Sorun yok. Hiç sorun yok. Yalnız, bir dahaki sefere arabanın üzerine bir taksi ışığı tak, bu çok daha açık olur."
Kardeşim yanıtlamadı. Parmak eklemleri beyazlaşıyordu.
Carine, Léo'yla Alice'i annesine bırakmıştı, iki nokta üst üste, tırnak açın, *iki âşık olarak baş başa bir hafta sonu geçirmek için*, üç nokta, tırnağı kapatın.
Hava ısınacak, ısınacak, ısınacak gibi görünüyordu!
"Siz... siz bir de bizimle aynı otel odasında uyumak niyetinde misiniz?"
"Hayır, hayır" dedim başımı sallayarak. "Kaygılanma."
"Bir yer ayırttınız mı?"

"Şey... Hayır."

"Elbette... Ben de bundan korkuyordum."

"Ama bu bir sorun değil ki! Nerede olsa orada uyuruz! Paule Teyze'de uyuruz!"

"Paule Teyze'nin hiç yatağı kalmadı. Daha dün bunu bir kez daha söyledi telefonda."

"Ne yapalım, biz de uyumayız!"

Şalının saçaklarıyla oynayarak bir şeyler geveledi yengem.

Anlamadım.

Şanssızlık işte, tren on dakika rötar yaptı ve nihayet yolcular indiğinde Lola görünmüyordu.

Simon'la benim ödümüz kopuyordu.

"Châteauroux ile Châteaudun'ü karıştırmadığınızdan emin misiniz?" diye patladı yosma.

Ve sonra evet, tamam... İşte orada... Peronun en dibinde. Son vagondaydı, trene apar topar binmiş olmalıydı ama işte oradaydı ve kollarını sallayarak bize doğru geliyordu.

Yalnızca kendine benziyordu ve aynen görmeyi umduğum gibiydi. Dudaklarında gülümsemesi, omuzlarını hafifçe iki yana sallayarak yürüyüşü, ayağında düz ayakkabıları, beyaz gömleği ve eski kot pantolonu.

Çılgın bir şapka vardı başında. Geniş siyah grogren kurdeleyle çevrelenmiş kocaman bir şapka.

Sarılıp beni öptü. "Ne kadar güzelsin" dedi bana, "saçlarını mı kestirdin?" Sırtını okşayarak Simon'a sarıldı ve Carine'in tokalarına takılmaması için büyük şapkasını çıkardı.

Geniş kenarlı şapkasını koyacak bir yer bulamadığı için bisiklet vagonunda seyahat etmek zorunda kalmıştı ve bir sandviç almak için gar büfesinin önünden geçip geçemeyeceğimizi soruyordu. Carine saatine baktı, ben de fırsattan istifade bir magazin gazetesi aldım.

İğrenç basın. Utanç verici sevimliliğimiz...

Arabaya bindik, Lola yengesine şapkasını dizlerinin üzerine alıp alamayacağını sordu. "Sorun değil" diye yanıtladı Carine, biraz zoraki bir gülümsemeyle.

Ablam neler oluyor dercesine çenesini havaya doğru kaldırdı; ben de, her zamanki şeyler, anlamında gözlerimi yukarıya çevirdim.

Gülümsedi ve Simon'dan bir müzik koymasını istedi.

Carine başının çatladığını söyleyerek karşılık verdi.

Ben de gülümsedim.

Sonra Lola, ayak tırnakları için kimsede oje olup olmadığını sordu. Bir kez, iki kez, yanıt yok. Sonunda sevgili eczacımız ona küçük kırmızı bir şişe uzattı:

"Koltuklara dikkat edersin, değil mi?"

Sonra kız kardeşlere özgü bir şeyler anlattık birbirimize. O sahneyi geçiyorum. Çok fazla şifre, kısaltma ve kişneme benzeri kahkaha var da ondan. Hem sesli olmadıktan sonra bunun hiçbir anlamı yok.

Kız kardeşler anlayacaklardır.

Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerde bulduk kendimizi, Carine haritayı tutuyor ve Simon'dan papara yiyordu. Sonunda ağabeyim "Şu kahrolası haritayı Garance'a ver!" dedi. "Bu boktan ailede yön duygusu olan tek kişi o!"

Arkada, kaşlarımızı çatarak birbirimize baktık. İki

cümle içinde iki kaba sözcük ve sonunda da bir ünlem işareti... İşler kötüye gidiyordu.

Paule Teyze'nin küçük şatosuna varmadan az önce, Simon bize iki yanı dut ağaçlarıyla çevrili küçük bir yol buldu. Villiers'lerin evindeki iki yanı gürgen ağaçlarıyla çevrili yolu hatırlayarak, seslerimizde hafif titreşimlerle ağaçlara doğru atıldık. Kıçını yerinden kımıldatmayan Carine, bize tilkilerin bu ağaçlara işediğini anımsattı.

Kimsenin umurunda değildi.

Yanlış...

"Elbette. Ekinokokoz size hiçbir anlam ifade etmiyor. İdrar yoluyla geçen parazit larvaları ve..."

Mea culpa, mea maxima culpa,[9] biraz öfkelenmiştim:

"Saçma sapan şeyler bunlar! Saçmanın saçması! Tilkilerin işemesi için tüm doğa var önlerinde! Tüm yollar! Tüm bayırlar! Tüm ağaçlar ve çevredeki tüm tarlalar, onları bırakıp da bu ağaçlara mı işeyecekler? Tam da bizim dut ağaçlarımıza? Boş şeyler bunlar! Beni *bu* çıldırtıyor işte, anlıyor musun?.. Beni *bu* hasta ediyor. Senin gibi her zaman her şeyi mahveden insanlar..."

Özür dilerim. *Mea culpa*. Benim hatam. Benim çok büyük hatam. Oysa kendimi tutacağıma söz vermiştim. Sakin ve son derece Zen kalmaya kendi kendime söz vermiştim. Daha bu sabah, aynada, işaretparmağımı sallayarak kendimi uyarmıştım: Garance, Carine'le olay çıkarmak yok, tamam mı? Bir kez olsun havayı bozma. Ama burada patladım. Üzgünüm. Dutlarımızın da içine etti, çocukluğumuzun da. Beni çok geriyor. Ona

9. Lat.: Benim hatam, benim çok büyük hatam. (ç.n.)

katlanamıyorum. Bir fikrini daha söylesin, Lola'nın geniş kenarlı şapkasını yedireceğim ona.

Rüzgârın yönünü hissetmiş olmalıydı, arabanın kapısını kapatıp motoru çalıştırdı. Klima için.

Arabayı durdurduklarında ayakları ısınsın ya da başları serinlesin diye motoru kapatmayan insanlar da öfkelendiriyor beni, neyse, bunu geçelim. Küresel ısınmadan başka zaman söz ederiz. Kendini kapatmıştı, bu da bir şeydi. Pozitif olalım.

Biz üzerimizi değişirken Simon bacaklarının uyuşukluğu gideriyordu. Evet, evimin hemen yanındaki Brady Pasajı'ndan harika bir sari satın almıştım. Altın iplikle işlenmiş, üzerinde inciler ve minik çıngıraklar olan turkuvaz bir sariydi. Küçük kol kayışlarım, vücuda iyice oturan uzun ve derin yırtmaçlı bir eteğim ve tüm bunları sarıp sarmalayan çok büyük bir kumaşım vardı.

Muhteşem.

Püsküllü küpeler, boynumda Racasthan'ın tüm muskaları, sağ bileğimde on bilezik, sol bileğimde de bunun hemen hemen iki katı.

"Çok yakışmış" dedi Lola. "İnanılmaz. Bunu bir tek sen böyle giyebilirsin. Karnın çok güzel, dümdüz ve adaleli..."

"Yaa..." dedim sevinçle, sarimin eteklerini döndürerek.

"Doğumlar yüzünden göbeğim perişan oldu... Sen özen göster, tamam mı? Her gün krem sürersin sonra da..."

Omuzlarımı silktim. İleri görüşlülüğüm o denli uzağa gitmiyordu.

"Düğmelerimi ilikler misin?" diye cıvıldadı, arkasını dönerek.

Lola bilmem kaçıncı kez yırtmaçlı siyah elbisesini giyiyordu. Çok sade, yuvarlak yakalı, kolsuz, sırtında binlerce küçük düğmesi olan bir elbiseydi.

"Sevgili Hubert'imizin düğünü için fazla para harcamamışsın" diye belirttim görüşümü.

Gülümseyerek arkasına döndü:

"Ne demezsin..."

"Ne?"

"Şapka için bir fiyat söyle."

"İki yüz?"

Omuzlarını silkti.

"Ne kadar?"

"Bunu sana söyleyemem" diye kıkırdadı. "Çok korkunç."

"Gülmesene salak, ilikleri bulamıyorum bir türlü..."

Düz ayakkabıların yılıydı. Onunkiler yumuşak ve bağcıklıydı, benimkilerin üstü sarı sikkelerle kaplıydı.

Simon ellerini çırptı:

"Hadi, Bluebell Girls... Arabaya!"

Sendelememek için ablamın koluna girerken "Haberin olsun" dedim, "bu kaltak bana maskeli baloya mı gittiğimi sorarsa, ona şapkanı yediririm."

Otururken dikildiğimden Carine'in bir şey söylemeye fırsatı olmadı. Eteğim çok dardı ve patlatmaması için onu çıkarmak zorunda kaldım.

Alpaka koltukların üzerinde, *string* külotumla çok... heybetliydim.

Ulusal ekinokokozcumuz el aynasından broşunu kontrol ederken, biz de pudra aynamda makyajımızı tamamladık.

Simon üçümüzün aynı anda parfüm sürmemesini rica etti.

Tarihteki haliyle kalmış kasabaya vardık. Eteğimi arabanın arkasında giydim ve pencerelerdeki kasabalıların şaşkın bakışları altında kilise meydanına gittik.

İleride Georges Amca'yla tartışan grili pembeli güzel genç kadın, annemizdi. Ruj izlerinden kendimizi koruyarak boynuna atladık.

Diplomatça davranıp kıyafetine övgüler yağdırarak önce gelinini öptü, sonra gülerek bize döndü:

"Garance... Muhteşemsin... Bir tek alnının ortasında kırmızı nokta eksik!"

Zavallı solgun yüzlü amcaya yönelmeden önce "Eksiği daha fazla olacaktı" diye içindekini kustu Carine. "Bildiğim kadarıyla karnavala gelmedik..."

Lola bana şapkasını uzatacakmış gibi yaptı. Kahkahayı patlattık.

Annemiz, Simon'a döndü:

"Yol boyunca böyle miydiler?"

"Daha da berbattılar" diye ciddiyetle onayladı Simon. "Ya Vincent? Seninle birlikte değil mi?" diye sordu ardından.

"Hayır. O çalışıyor."

"Nerede çalışıyor?"

"Nerede olacak, her zamanki gibi şatosunda..."

Ağabeyimiz bir anda on santimetre kısalmış gibi oldu.

"Ama... Ben sanıyordum ki... Yani bana geleceğini söylemişti..."

"Onu kandırmaya çalıştım ama olmadı. Onu bilirsin, küçük pastalar..."

Simon hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Onun için bir hediyem vardı. Piyasada olmayan bir plak. Üstelik onu görmeyi istiyordum... Noel'den bu yana onu görmedim. Ah, öyle üzüldüm ki... Gidip bir şey içeyim bari..."

Lola yüzünü buruşturdu: "Vay canına! Simon'umuz hiç de formunda değil..."

"Beni şaşırtıyorsun" dedim, tüm yaşlı teyzelerimize musallat olan Bayan Neşe-Kaçırıcı'yı taklit ederek. "Beni şaşırtıyorsun..."

"Siz, kızlarım, çok göz kamaştırıcısınız! Bu akşam erkek kardeşinizin neşesini yerine getirecek ve onunla dans edeceksiniz, değil mi?"

Ve görgü kurallarını yerine getirmek üzere uzaklaştı.

Bu ufak tefek kadını bakışlarımızla izliyorduk. Güzelliğini, yürüyüşünü, edasını, zarafetini, klasını...

Tam bir Parisli kadın...

Lola'nın yüzü karardı. Dünyalar güzeli iki küçük kız korteje erişmek için gülerek koşuyordu.

"Tamam" dedi Lola, "sanırım ben de Simon'un yanına gideceğim, ben..."

Ve ben, sarimin etekleri yerlerde, meydanın ortasında salak gibi kalakaldım.

Ama bu pek uzun sürmedi, çünkü kuzinim Sixtine tavuk gibi gıdaklayarak yanıma geldi:

"Hey, Garance! Hare krişna! Maskeli baloya mı gidiyorsun ne?"

Gölge gibi duran bıyığını ve Besançon'daki Christine Laure'dan alınmış elma yeşili tayyörünü eleştirmemek için kendimi zor tutarak gülümsedim.

O uzaklaşır uzaklaşmaz bu kez gelip yapışan Geneviève Teyze oldu:

"Tanrım, küçük Clémence'ım, bu sen misin? Tanrım, bu göbek deliğindeki demir şey de ne öyle? Seni rahatsız etmiyordur umarım?"

"Tamam, kafede oturan Simon'la Lola'nın yanına gitmeliyim" diye düşündüm, ben...

İkisi de terastaydı. İki adım ötemde, yüzlerini güneşe vermiş, ayaklarını öne uzatmış oturuyorlardı.

Amaçsızca oturdum ve onlarla aynı şeyi ısmarladım.

Mutlu, huzurlu, dudaklarımıza köpük bulaşmış bir halde, kapılarının önüne çıkmış iyi insanların kilisenin önündeki iyi insanları çekiştirmelerini seyrediyorduk. Harika manzara.

"Hey, şu ilerideki kadın, boynuzlu Olivier'nin yeni karısı değil mi?"

"Ufak tefek esmer olan mı?"

"Hayır, Larochaufée'lerin yanındaki sarışın kadın..."

"Eyvahlar olsun. Bu öbüründen de salak. Çaktırmadan çantasına bak..."

"Taklit Gucci."

"Aynen. İşporta kalitesinden bile düşük. Çin malı sahte Goutch'..."

"Rezalet."

Carine bizleri almaya gelmeseydi daha uzun süre bu şekilde devam edebilirdik:

"Geliyor musunuz? Başlamak üzere..."

"Geliyoruz, geliyoruz..." dedi Simon. "Biramı bitiriyorum."

"Ama hemen gitmezsek kötü yerde kalacağız, hiçbir şey göremeyeceğim" diye diretti Carine.

"Sen git diyorum sana. Ben gelirim."

"Acele et, tamam mı?"

Daha yirmi metre uzaklaşmadan "Karşıdaki küçük bakkala uğrayıp pirinç almayı unutma" diye bağırdı.

Sonra bir kez daha arkasına döndü:

"Çok pahalısından olmasın, tamam mı? Geçen seferki gibi Uncle Ben's almaya kalkma! Havaya atılacağı için..."

"Tamam, tamam..." diye homurdandı Simon.

Gelin uzaktan, babasının kolunda göründü. Bir süre sonra Miki kulaklı bir sürü küçük faresi olacaktı. Geç kalanlar sayıldı, ayakları tören giysisinin eteklerine takıla takıla dörtnala koşan koro çocuğu uzun uzun alkışlandı.

Çanlar sustuğunda ve yerli halk işinin başına döndüğünde Simon "Vincent'ı görmeyi çok istiyorum" dedi.

Lola çantasını kaldırarak "Şimdi onu arayıp çağırsak bile" dedi, "o buraya gelene kadar..."

O sırada, düğündeki çizgili flanel pantolonlu bir çocuk yanımızdan geçti. Simon yakasına yapıştı.

"Hey! Beş ellik bilgisayar oyunu parası kazanmak ister misin?"

"Evet..."

"Öyleyse git ayini izle, vaaz sonunda da gel bizi bul."

"Bana parayı hemen veremez misiniz?"

Olamaz! Bugünün çocukları inanılır gibi değil...

"Al, küçük dolandırıcı. Numara yok, tamam mı? Gelip bizi bulacak mısın?"

"Bir el oynayacak zamanım var mı?"

"Hadi, git" diye içini çekti Simon, "sonra, doğru orglara..."

"Tamam."

Bir süre daha öyle durduk, sonra "Gidip onu görmeye ne dersiniz?" diye sordu.

"Kimi?"

"Kimi olacak, Vincent'ı!"

"Ne zaman?"

"Şimdi."

"Şimdi mi?"

"Yani şimdi mi?" diye tekrarladı Lola.

"Kafayı mı yedin? Arabayı almak ve öylece gitmek mi istiyorsun?"

"Sevgili Garance'ım, sanırım düşüncelerimi tam anlamıyla özetledin."

"Sen delisin" dedi Lola. "Herhalde öylece kalkıp gidecek değiliz?"

"Neden olmasın?" Cebinde bozuk para arıyordu. "Hadi... Geliyor musunuz kızlar?"

Yerimizden kımıldamıyorduk. Kollarını gökyüzüne kaldırdı:

"Kirişi kırıyoruz diyorum size! Çekip gidiyoruz! Cızlamı çekiyoruz. Tabanları yağlıyoruz. Tüyüyoruz!"

"Ya Carine?"

Kollarını indirdi.

Ceketinden bir dolmakalem çıkardı ve bardak altlığını ters çevirdi.

"Vincent'ın şatosunu ziyarete gidiyoruz. Carine sana emanet. Eşyaları arabanın önünde. Seni öpüyoruz."

"Hey, küçük! Program değişti. Ayine gitmek zorunda değilsin ama bunu gri elbiseli, pembe şapkalı, Maud adlı hanıma vereceksin, anladın mı?"

"Anladım."

"Oyunda neredesin?"

"İki ekstra top kazandım."

"Sana söylediklerimi tekrarla."

"Adımı onur tablosuna yazıyorum, sonra da bu bira altlığını adı Maud olan pembe şapkalı hanıma veriyorum."

"Onu izliyorsun ve kilise çıkışında bunu ona veriyorsun."

"Tamam ama bu daha pahalıya patlar..."

Gülüyordu.

"Makyaj çantasını unuttun..."

"Hopp! Geri dönelim. Bunu asla bağışlamaz..."

Makyaj çantasını diğer eşyalarının üzerine, gözle görülür bir yere bıraktım ve araba toz bulutu içinde fırladı. Sanki az önce bir bankayı soymuştuk.

Başlangıçta kimse konuşmaya cesaret edemiyordu. Bununla birlikte biraz heyecanlıydık ve Simon her on saniyede bir dikiz aynasından arkaya bakıyordu.

Öfkeden kudurmuş ve ağzından köpükler saçılan Carine'in peşimize taktığı bir polis arabasının sirenlerini duymayı bekliyorduk belki. Ama hayır. Hiçbir şey yoktu. Derin sessizlik vardı sadece.

Lola önde oturuyordu ve ben ikisinin arasına dirseklerimi dayamıştım. Herkes bir diğerinin sıkıntılı havayı dağıtmasını bekliyordu.

Simon radyoyu açtı, Bee Gees meliyordu:

And we're stayin' alive, stayin' alive...
Ah, ha, ha, ha... Stayin' alive, stayin' alive...

Aman Tanrım! Gerçek olamayacak kadar güzeldi. Bir işaretti! Tanrı'nın parmağıydı! (Hayır. 1978'de Treignac Balosu'nda tanışma yıldönümlerini kutlamak için Patou'dan Dany'ye bir ithaftı, ama bunu daha sonra öğrendik.) Simon kravatını çözerek D114'te zikzaklar çizerken hepimiz koro halinde yineledik: "AH! HA! HA! HA! STAYIN' ALIIIIIIII-VEE..."

Lola yanıma koymam için bana şapkasını uzattı.

Bu şapkaya ödediği para yüzünden biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

"Boş ver..." dedim onu teselli etmek için. "Benim düğünümde giyersin..."

Pilot kabininde korkunç kahkahalar.

Ortam güzelleşmişti. Alien'i uzay gemisinden dışarı atmayı başarmıştık.

Ekibin son üyesini almaktan başka bir işimiz kalmamıştı.

Ben haritada Vincent'ın köyünü arıyordum, Lola DJ'lik yapıyordu. France Bleu Creuse ile Radio Gélinotte arasında bir seçim yapma şansımız vardı. İyi bir ses düzeni yoktu ama bunun önemi de yoktu. Deliler gibi eğleniyorduk.

"Böyle bir şey yapabileceğin hiç aklıma gelmezdi" dedi Lola, şoförümüze dönerek.

"İnsan yaşlandıkça daha bilge oluyor" diye gülümsedi Simon, ikram ettiğim sigarayı alırken.

İki saattir yoldaydık ve ben Lizbon'daki tatilimi anlatıyordum ki...

"Ne oluyor?" diye kaygıyla sordu Lola.

"Görmedin mi?"

"Neyi?"

"Köpeği."

"Hangi köpeği?"

"Kaldırımdaki..."

"Ölmüş mü?"

"Hayır. Terk edilmiş."

"Hey! Bu kadar üzülme."

"Ama bakışlarını gördüm, anlıyor musun?"

Anlamıyorlardı.

Ama yine de bu köpek içime işlemişti.

Bu çok canımı sıktı, sonra Lola kaçışımıza uygun olarak *Görevimiz Tehlike*'nin müziğini katlederek avaz avaz söyledi ve ben de başka şeyler düşündüm.

Haritayı tutuyor, olmayacak düşler görüyor, bir önceki gece oynadığım kumarı anımsıyordum. Son turda kurnazca oynayıp kare çıkarmıştım, ama sonra... Neyse yine de kazanmıştım...

Şimdi tüm bunlar daha belirgindi.

Oraya vardığımızda, son ziyaret daha yeni başlamıştı. Soluk tenli, oldukça pasaklı, donuk bakışlı genç bir adam bize birinci kattaki gruba katılmamızı önerdi.

Birkaç şaşkın turist vardı, sarkık popolu kadınlar, ruhunu şeytana satmış gibi görünen eğitmen bir çift, birbirinin dengi aileler, somurtkan çocuklar ve Batav Cumhuriyeti'nden birkaç kişi. Geldiğimizi duyunca hepsi bize doğru dönmüştü.

Vincent ise bizi görmemişti. Sırtı dönüktü ve çıkma mazgallarını, şimdiye kadar onda hiç görmediğimiz bir hararetle anlatıyordu.

İlk şok: Üzerinde yıpranmış bir *blazer*, çizgili bir gömlek, kol düğmeleri, yakasından içeri sokulmuş bir fular ve tuhaf, paçaları kıvrılmış bir pantolon vardı. Sinekkaydı tıraş olmuş ve saçlarını arkaya yatırmıştı.

İkinci şok: Bir şeyler anlatıyordu.

Bu şato nesillerdir aileye aitti. Bugün, bir yuva kurmayı ve su hendeklerini hale yola koymayı umarak burada tek başına yaşıyordu.

Burası uğursuz bir yerdi, çünkü I. François'nın üçüncü piçinin metresi Isaure de Haut-Brebant için gizlice

inşa edilmişti ve söylendiğine göre bir cadı olan Isaure de Haut-Brébant, I. François'yı deli gibi kıskanırdı.

... Ve bugün hâlâ, bayanlar baylar, ayın kırmızı olduğu ilk dekanda eskiden hapishane olarak kullanılan şarap mahzenlerinden çok garip sesler, iniltiler yükselir...

Büyükbabam, az sonra göreceğiniz bugünkü mutfağı düzenlerken Yüz Yıl Savaşları'ndan kalma kemikler ve Aziz Louis mühürlü birkaç sikke buldu. Solunuzda XII. yüzyıldan kalma bir duvar halısı, sağınızda da ünlü kibar fahişenin portresi var. Sol gözünün altındaki bene dikkat edin, kimi Tanrısal lanetlerin açık işaretidir bu...

Terasın muhteşem manzarasını mutlaka görün... Çok rüzgârlı günlerde Saint-Roch Kuleleri görünür...

Buradan, lütfen. Basamağa dikkat edin.

Çimdikleyin beni, rüya görüyorum.

Turistler cadının benine dikkatle bakıyor ve kardeşimize geceleri korkup korkmadığını soruyorlardı.

"Neyse ki, kendimi koruyacak silahlarım var benim!"

Zırhları, teberleri, arbaletleri ve merdivene asılı topuzları, gürzleri gösteriyordu.

İnsanlar büyük bir ciddiyetle başlarını sallıyor, kameralarını çalıştırıyorlardı.

Ama bu çılgınlık neydi böyle?

Odadan ayrılırken önünden geçtiğimizde yüzü aydınlandı. Ah, bundan daha ölçülü olamazdı. Sadece başını salladı, daha fazlası yoktu. Kan bağının ve eski ilişkilerin suç ortaklığı.

Büyükler'in işareti.

O, böyle bir binanın bakımının güçlükleri üzerine söylev çekmeyi sürdürürken, bizler de zırh başlıkları ile arkebüzlerin arasında kahkahalarımızı bastırarak gülüyorduk.

Dört yüz metrekare çatı, iki kilometre uzunluğunda çatı olukları, kırk oda, elli iki pencere ve yirmi beş şömine ama... ısıtma sistemi yok. Elektrik de. Şimdi aklıma geldi, akar su da yok. Basit hizmetkârınız işte bu yüzden nişanlanacak bir kız bulmakta zorlanıyor...

İnsanlar gülüyordu.

... Burada Dunois kontunun çok ender portrelerinden birini görüyorsunuz. Bahçenin kuzeybatısındaki büyük merdivenin alınlığına kazınmış olarak göreceğiniz bu armalara dikkat edin.

Çevrede sürek avına çıkmak için buraya gelen ninemin ninesi La Lariotine markizi tarafından XVIII. yüzyılda düzenlenmiş bir yatak odasına giriyoruz şimdi. Ne yazık ki yalnız sürek avı için gelinmiyordu buraya... Ve zavallı marki dedemin, az sonra yemek odasında göreceğiniz bu güzel geyik boynuzunu hiç mi hiç kıskanacak hali yoktu... Dikkat edin hanımefendi, kırılabilir. Buna karşılık, küçük makyaj odasına bir göz atmanızı hararetle tavsiye ederim... Özel fırçalar, şifalı tuz kutuları ve merhem çanakları... Hayır küçükhanım, o XX. yüzyılın ikinci yarısına ait bir oturak, bu da nemi çekmek için bir su teknesi...

... Şimdi şatonun en güzel bölümüne geliyoruz, halka beşik tonozuyla kuzey kanadın burma merdivenine. Kusursuz bir Rönesans başyapıtı...

Dokunmamanızı rica edeceğim, çünkü zaman kendi üzerine düşeni yaptı ve dokunan bin parmak, üzgünüm ama, bir gülleye bedel...

Hayal görüyor olmalıydım.

Yenileme çalışmaları sürdüğü için ne yazık ki sizlere kiliseyi gösteremeyeceğim ama parkta bir tur atmadan mütevazı binamdan ayrılmamanızı rica edeceğim, orada şaşırtıcı bir kader büyücüsünün ağına yakalanmış, neredeyse kral olacak bir asilzadenin aşklarını gözlerden saklayan taşların yaydığı titreşimleri hissedeceksiniz, bu fırsatı asla kaçırmayın...

Topluluktan fısıltılar yükseldi.
... İsteyenler için park çıkışında kartpostallar, zırhlı anı fotoğrafları ve tuvaletler...

Sizlere iyi bir gün geçirmenizi dilerken, bayanlar, baylar, rehberi de unutmamanızı anımsatmak isterim. Ne diyorum ben, rehber mi? Bu binanın zavallı kürek mahkûmu! Sizden sadaka değil, kont Paris'ten dönene kadar geçinmek için bir şeyler isteyen ayrıcalıklı köle!
Teşekkür ederim.
Teşekkür ederim bayanlar.
Thank you, sir...

O, gizli bir kapıdan geçerek ortadan kaybolurken biz de grubu izledik.
Hödükler kendilerini mekânın büyüsüne kaptırmışlardı.

Onu beklerken bir sigara tüttürdük.

Girişteki adam, çocuklara yamru yumru bir zırh giydiriyor ve istedikleri silahla fotoğraflarını çekiyordu.

Bir polaroid iki avro.

"Jordan! Dikkat et, kız kardeşinin gözünü çıkaracaksın!"

Adam ya çok soğukkanlı ya hissiz ya da çok salaktı. Ağır ağır hareket ediyor ve tümüyle sinirlerini aldırmış gibi görünüyordu. Dudağının kenarına yerleştirdiği bir sigara ve ters giydiği bir Chicago Bulls kasketiyle biraz *Fantasia chez les ploucs* filmindeki gibiydi.

"Jordan! Bırak o şeyi!!!"

İnsanlar gider gitmez Süper Salak eline bir tırmık aldı ve izmaritini çiğneye çiğneye uzaklaştı.

La Lariotine baronunun ortaya çıkıp çıkmayacağını merak etmeye başlıyorduk...

"Hayal görüyorum... Hayal görüyorum... Yok hayır, hayal görüyorum..." diye sürekli yineliyordum başımı sallayarak.

Simon açılan köprünün mekanizmasıyla ilgileniyor, Lola bir sarmaşık gülünü inceliyordu.

Vincent gülümseyerek yanımıza geldi. Şimdi üzerinde yıpranmış siyah bir kot pantolon ve bir tişört vardı.

"Hey, burada ne arıyorsunuz?"

"Seni özledik..."

"Ya? Çok hoş."

"İyi misin?"

"Harikayım. Sizlerin Hubert'in düğününde olmanız gerekmiyor muydu?"

"Öyle, ama yolumuzu şaşırdık."
"Farkındayım... Çok hoş."

Bu ta kendisiydi. Sakin, kibar. Bizi gördüğüne çok şaşırmış ama bir o kadar da mutlu olmuştu.
Bizim deli palyaçomuz, Marslımız, küçük erkek kardeşimiz, Vincent'ımız.
Çok hoştu.

"Eeee?" dedi kollarını açarak. "Küçük kampım hakkında ne düşünüyorsunuz?"
"Tüm bu saçmalıklar da neyin nesi?" diye sordum.
"Ne? Şu benim anlattığım şeyler mi? Ah... Hayır, hepsi palavra değil. Isaure gerçekten yaşadı, yalnızca... Yani buraya gelip gelmediğinden pek emin değilim... Arşivlere göre, daha çok komşu köye gelmiş olmalı, ama oradaki şato yanmış olduğundan... Ona küçük bir ev bulmak gerekiyordu, değil mi?"
"Peki ama o ataların masalı, o aristokrat havan, az önce o insanlara anlattığın tüm o palavralar?"
"Ah, onlar mı? Ama kendinizi benim yerime koyun! Sezonda çalışmak için mayıs başında geldim buraya. Moruk karı bana tedaviye gideceğini ve ilk aylığımı geri döndüğünde ödeyeceğini söyledi. O gün bu gündür hiçbir haber yok. Nine ortadan yok oldu. Ağustos ayındayız ve hâlâ bir şey gelmedi. Ne şatonun sahibesi geldi ne ödeme emri ne havale, hiçbir şey. Benim de bir şeyler yemem gerek. İşte bu yüzden tüm bu mavalları uydurmak zorunda kaldım. Yaşamak için bahşişlerden başka bir şeyim yok, bahşişler de öyle kendiliğinden gelmiyor. İnsanlar paracıklarına kıyamıyor ve senin de gördüğün gibi burası bir Disneyland değil... Böy-

lece Bibi, *blazer* ceketini ve şövalye yüzüğünü sandıktan çıkardı ve durumu kurtardı!"

"Çılgınca."

"Hey küçükhanım, gereken yapıldı..."

"Ya şu adam?"

"O, Nono. Maaşı belediye tarafından ödeniyor."

"Şey... Onun... onun aklı yerinde mi?"

Vincent kendine bir sigara sarıyordu.

"Hiç bilmiyorum. Bildiğim tek şey onun Nono olduğu. Eğer Nono'yu anlarsan tamam, aksi halde işler zorlaşır."

"Peki, bütün gün ne yapıyorsun?"

"Sabah uyuyorum, öğleden sonra ziyaretçilerle ilgileniyorum, geceyi de müziğime ayırıyorum."

"Burada mı?"

"Kilisede. Size göstereceğim... Ya siz? Sizler ne yapıyorsunuz?"

"Öyle işte... Hiçbir şey. Seni bir restorana davet etmek istiyorduk."

"Ne zaman? Bu akşam mı?"

"Evet ya, koca şapşal! Gelecek Haçlı Seferi'nden sonra değil herhalde!"

"Yok hayır, bu akşam mümkün değil... Bu akşam Nono yeğenini evlendiriyor ve ben de davetliyim..."

"Hey! Seni rahatsız ediyorsak bize söyle, tamam mı?"

"Kesinlikle hayır! Burada olmanız çok hoş. Bunu ayarlarız şimdi... Nono!"

Adam ağır ağır arkasına döndü.

"Bu akşam kardeşlerim de gelirse bir rahatsızlık yaratır mı sence?"

Bizleri uzun uzun süzdükten sonra "Bu senin ağabeyin mi?" diye sordu.

"Evet."

"Bu kızlar? Onlar da kız kardeşlerin mi?"

"Evet."

"Hâlâ bakireler mi?"

"Hey, yapma Nono, biz bundan söz etmiyoruz ki! Nono, lanet olsun... Bu akşam onlar da gelebilirler mi, ne dersin?"

"Kimler?"

"Lanet olsun, *bu herifçioğlu öldürecek beni*, onlar işte!"

"Nereye gelebilirler mi?"

"Sandy'nin düğününe?"

"Elbette. Bana neden soruyorsun ki?" Ardından çenesiyle beni göstererek "O da gelecek mi?" diye ekledi.

Gulllppp.

Korkunç Gollum benden söz ediyor...

Vincent'a gına gelmişti.

"Benim canımı çıkarıyor. Son seferinde, ne bok yedi bilmiyorum ama, çocuğun biri zırhın içinde sıkışıp kaldı, ilkyardım ekibini çağırmak zorunda kaldık... Dalga geçmeyi kesin, onunla her gün burun buruna olan siz değilsiniz..."

"Öyleyse neden yeğeninin düğününe gidiyorsun?"

"Mecburum da ondan. Hem biliyor musunuz, o çok duygusal biridir... Öyle işte, siz gülün bakalım kızlar... Söylesene Simon, bu ikisi hep böyle tuhaf mı? Hem sonra, annesi bana hep bir sürü şey verir. Güveçte pişmiş yemekler, sebze bahçesinden sebzeler, sosisler... O olmasa ayakta duramazdım."

Rüya görüyordum.

"Tamam, daha bitmedi... Daha kasayı saymam, etrafı temizlemem, yolları tırmıkla düzeltmek için diğer sakata yardım etmem ve tüm kapıları kilitlemem gerek."

"Kaç kapı var?"

"Seksen dört."

"Sana yardım edelim..."

"İyi, çok naziksiniz. Alın işte, bir tırmık daha var, tuvaletlerde hortum kullanacağız..."

Güzel giysilerimizin kollarını sıvadık ve hep birlikte işe koyulduk.

"Sanırım iyi oldu. Yüzmeye gitmek ister misiniz?"

"Nereye?"

"Alt tarafta bir ırmak var..."

"Temiz midir?" diye sordu Lola.

"Tilkiler içine işemiyordur ya?" diye ekledim.

"Efendim?"

Pek istekli değildik.

"Sen o ırmağa gidiyor musun?"

"Her akşam."

"Öyleyse sana eşlik ediyoruz..."

Simon'la Vincent önden yürüyordu.

"Sana MC5'in bir 33'lüğünü getirdim."

"Doğru mu söylüyorsun?"

"Evet..."

"İlk kayıt mı?"

"Evet..."

"Çok hoş. Bunu nasıl buldun?"

"Vay canına, monsenyör için dünyada bundan daha güzel bir şey yok!"

"Suya giriyor musun?"

"Elbette."

"Hey kızlar? Suya giriyor musunuz?"

"O sapık çevredeyken hayır" diye fısıldadım Lola'nın kulağına.

"Hayır, hayır! Size bakıyorlar!"

"Orada duruyor" diye dişlerimi gıcırdattım. "Onu hissediyorum. Bizi yaprakların arkasından izliyor..."

Ablam gülüyordu.

"Rüya görüyorum, yemin ederim..."

"Rüya gördüğün anlaşılıyor, anladık. Hadi, otur."

Lola çantamdan *Water-Closer*'ı çıkarmış, yıldız falımızı arıyordu.

"Sen Kova'sın, değil mi?"

"Ne? Ne diyorsun?" dedim, otuzbirci Nono'yu kaçırtmak için hızla arkama dönerek.

"Tamam... beni dinliyor musun?"

"Evet."

Dikkatli olun. Aslan burcuna giren Venüs'ün yönettiği bu dönemde karşınıza büyük fırsatlar çıkabilir. Bir karşılaşma, beklediğiniz büyük aşk çok yakında. Çekiciliğinizi ve seksapelitenizi göz önünde bulundurun ve her fırsata açık olun. Sert karakteriniz sizi genellikle yanlış yönlere sürüklüyor. Romantik yanınızı ortaya çıkarmanızın tam zamanı.

Salak kız kahkahadan kırılıyordu.

"Nono! Geri dön! Kız kardeşim burada! Romantik yanını ortaya çıkaracak!"

Elimle ağzını kapatmıştım.

"Saçmalık bunlar. Hepsini senin uydurduğundan eminim..."

"Hiç de değil! Kendin bak!"

Paçavrayı ellerinden sökercesine aldım.

"Göster..."

"İşte burası, bak... *Aslan burcuna girmiş olan Venüs'ün yönettiği*... Gördün mü, uydurmuyorum..."

"Saçmalık bunlar..."

"Neyse, yerinde olsam yine de dikkatli olurdum..."

"Pöfff... Hepsi palavra bunların..."

"Haklısın. Biz daha çok Saint-Tropez taraflarında neler oluyormuş, ona bakalım..."

"Dur... Bunların gerçek memeler olduğunu söylemeyeceksin ya?"

"Hayır, söylemeyeceğim."

"Şunu gördün mü... Hiiiii! Simon, çekil oradan yoksa hemen karını ararım!"

Oğlanlar soluk soluğa karşımıza gelmişti.

Bunu beklemeliydik... Aslında hatırlamalıydık... Vincent, yanakları suyla şişmiş, elbisesinin düğmelerini etrafa saçarak tarlalar boyunca çığlık çığlığa koşan Lola'yı kovalamaya başladı.

Birkaç parça eşyamızı çabucak topladım, işaretparmağım ve serçeparmağımla etrafımdaki çalıları yararak, oflaya puflaya bir an önce yanlarına varmaya çalıştım.

Arkamda Baal-zebub.[10]

Vincent bize ek yapılardaki özel daireleri gezdirdi.
Alelacele.
Kendisine çok sıcak gelen birinci kattan bir yatak indirmiş ve karargâhını ahırlarda kurmuştu. Tesadüfen Joli Cœur'ün bölmesini seçmişti.
Polka ile Ouragan'ın arasını...

Bir lort gibi giyinmişti. Pırıl pırıl, kusursuz boyanmış botlar. 70'li yılların beyaz erkek takımı. Bele oturan, sivri yakalı, soluk pembe ipek bir gömlek. Sıradan birinin üzerinde gülünç durabilecek bu giysi onun üzerinde çok klas duruyordu.
Gitarını almaya gitti. Simon bagajdan hediyeyi aldı ve köye indik.

Akşam aydınlığı çok güzeldi. Bronz, altın, toprak rengine bürünen köy uzun gününün ardından dinleniyordu. Vincent arkamıza dönüp kulenin güzelliğine bakmamızı istedi.
Gerçek bir ihtişam.
"Dalga geçiyorsunuz..."
"Yok, yok..." dedi Evrensel Uyum'dan her zaman kuşku duyan Lola.
Simon şarkı söylemeye başladı:
"Ey şatoooom benim, şatoların eeeen güzeliiiiiii..."

Simon şarkı söylüyor, Vincent kahkahalarla gülüyor, Lola gülümsüyordu. Bir Indre köyünün girişindeki sımsıcak toprak bir yolda yürüyorduk dördümüz de.

10. Kitabı Mukaddes'te adı geçen şeytanlar prensi. (ç.n.)

Havada katran, nane ve kesilmiş kuru ot kokusu vardı. İnekler gözlerini dikmiş bize bakıyor, kuşlar birbirlerini yemeğe davet ediyordu.

Bir parça huzur anları.

Lola ve ben yeniden elbiselerimizi, şapkalarımızı giymiştik.

Ne gereği varsa? Evlilik evliliktir işte.

Yani düğüne giderken birbirimize bunları söylüyorduk...

Çok fazla ısıtılmış, hâlâ ter ve kirli çorap kokan bir davet salonuna girdik. Yaşlılar bir köşeye toplanmıştı, gelin hasır bir taburede oturuyordu. Olaylar onu aşmıştı sanki.

Astérix'teki şölen sofraları gibi kurulmuş masalarda yörenin şarabıyla dolu testiler ve sürahiler vardı.

Fırfırlar içindeki şişman bir kadın erkek kardeşimize doğru koştu:

"Ah! Nihayet geldin! Gel oğlum, gel hadi! Nono bana ailenle birlikte olduğunu söyledi... Hepiniz gelin. Şuradan! Ah ne kadar güzeller! Ne güzel şapka! Bu kızcağız ne kadar da zayıf böyle! Ne? Paris'te size bir şey yedirmiyorlar mı? Oturun, yerleşin bir yerlere. Yiyin çocuklar. İyice yiyin. Her şey var. Gérard'dan size içecek bir şeyler vermesini isteyin. Gérard! Bu taraftan, gelsenize çocuklar!"

Vincent kadının öpücüklerinden bir türlü kendini kurtaramıyor, bense kıyaslamalar yapıyordum. Bu yabancı kadının cana yakınlığıyla büyük teyzelerimin az

önceki kibar aşağılamasını karşılaştırıyordum. Hayal görüyordum sanki...

"Geline bir merhaba diyebiliriz herhalde?"

"Doğru, ona merhaba deyin, sonra da bakın bakalım Gérard'ı bulabilecek misiniz? Bir masanın altına yuvarlanmamışsa tabii, yuvarlanmışsa pek kötü olur."

"Senin hediyen ne?" diye sordum Simon'a.

Bilmiyordu.

Sırayla gelini öptük.

Damat bir şakayık kadar kırmızıydı ve Carine'in seçtiği, karısının da az önce paketini açtığı muhteşem peynir tabağına tuhaf gözlerle bakıyordu. Pleksiglas içine asma yaprakları ve bağ kütüğü parçaları gömülmüş oval bir şeydi bu tabak.

Damadın ikna olmuş bir hali yoktu.

Masanın bir ucuna oturduk, daha şimdiden kafayı bulmuş iki yaşlı adam kollarını açarak bizleri buyur etti.

"Gé-rard! Gé-rard! Gé-rard! Hadi, dostlarımıza yiyecek bir şeyler getirin! Gérard! Tanrı aşkına, nereye kayboldu bu adam?"

Gérard testisiyle birlikte geldi ve eğlence başladı.

İstiridye kabuğu içinde mayonezli sebze salatasından sonra mayonezli kızarmış patates ve kuzu çevirme, keçi peyniri ("kçi" diye telaffuz ediliyor) ve üç parça gravyer... Herkes Guy Macroux ve büyüleyici orkestrasına yer açmak için geri çekildi.

Mutlu insanlar gibiydik. Kulaklarımız kirişte, gözlerimiz fal taşı gibi açıktı. Sağda, gelin babasıyla birlik-

te Strauss'un melodileriyle baloyu açıyor, solda ise yaşlılar Pidoune fırınının önündeki yeni girilmez yolu sert bir biçimde eleştiriyorlardı.

Tüm bunlar ilginçti.

Hayır. Daha iyi ve daha az kibirliydi; hoştu.

Guy Macroux'nun uyduruk bir Dario Moreno havası vardı.

Régé Color'la boyanmış ince bir bıyık, ışıltılı bir ceket, pahalı takılar ve kadife gibi bir ses.

Akordeonun ilk notalarıyla birlikte herkes piste fırladı.

Ona yakışan şey, küçük bir çaça
– Ah!
Ona gereken şey, küçük bir mambo adımı
– Oh!
"Hadi! Hep birlikte!"
La la la la... la la la la...
"Hiçbir şey duymuyorum!"
LA LA LA LA... LA LA LA LA LA...

"Siz, oradakiler! Anneler! Hadi kızlar, katılın bize!"
Hop hop hop!

Lola da ben de zincirlerimizden boşanmış gibiydik, ritme uymak için eteklerimi toplamak zorunda kaldım.

Oğlanlar, her zamanki gibi, dans etmiyordu. Vincent göğüs dekolteli bir kızla laflıyor, Simon yaşlı bir dedenin askerlik anılarını dinliyordu.

Sonra hep birlikte *Jartiyer! Jartiyer! Jartiyer!* diye bağırmaya başladılar. Genç gelini bir pingpong masası-

nın üzerine taşımışlardı ve... üfff... gerisini anlatmaya hiç gerek yok. Ya da ben belki fazla kibarım.

Dışarı çıktım. Paris'i özlemeye başlıyordum.

Lola ay ışığında bir sigara tüttürmek için yanıma geldi.

Peşinden onu yeniden dansa kaldırmaya kesin kararlı, bol tüylü (yani fazlasıyla kıllı ve kılları terden parlayan) bir adam da gelmişti.

Kısa kollu, Hawaii tarzı bir gömlek, viskoz pantolon, çizgili beyaz tenis çorapları ve örgülü mokasen giymişti.

Çılgın bir çekicilik.

Ve, ve, ve... az daha unutuyordum: Bol cepli meşhur deri ceket! Üç cep solda, iki sağda. Dahası kemerdeki bıçak. Dahası kılıfının içindeki cep telefonu. Dahası küpe. Dahası güneş gözlüğü. Dahası cüzdan zinciri. Bir kırbaç eksik.

Indiana Jones'un ta kendisi.

"Beni tanıştıracak mısın?"

"Şey... Evet... Yani, şey... Kız kardeşim Garance ve şey..."

"Adımı şimdiden unuttun mu?"

"Şey... Jean-Pierre?"

"Michel."

"Ah, evet, Michel! Michel, Garance. Garance, Michel..."

"Selam" dedim, elimden geldiğince ciddi bir biçimde.

"Jean-Michel. Benim adım Jean-Michel. Jean, janjan gibi ve Michel, Saint-Michel Dağı gibi, neyse, boş ver... Selam! Siz nasıl kardeşsiniz? Çok matrak! Birbirinize hiç benzemiyorsunuz... Arada bir postacı olayı olmadığından emin misiniz?"

Ha ha ha.

Adam yanımızdan uzaklaştığında Lola başını salladı:

"Dayanamıyorum. Bölgenin en ayısına çattım. Şu gülünçlüğe bak... Grosses Têtes[11] bile bu düzeye ulaşamazdı... Bu herif bir baş belası..."

"Sus, geri geliyor."

"Hey, beş çüklü adamın hikâyesini biliyor musun?"

"Şey... hayır. Maalesef."

"Bir adam, beş çükü var."

Sessizlik.

"Eee, yani?" diye soruyorum.

"Yani, külotunu eldiven gibi giyer!"

İmdat.

"Ağzına almayan orospunun hikâyesini biliyor musunuz?"

"Efendim?"

"Ağzına almayan orospuya nasıl hitap edildiğini biliyor musun?"

Beni asıl güldüren ablamın yüz ifadesiydi. Kâğıt masa örtüsünde yemek zorunda kaldığı zaman kıpkırmızı kesilen, Saint Laurent şıklığıyla, zarif tavırlarıyla her zaman son derece klas olan ablam... Şaşkın havası, kocaman açılmış iri gözleriyle çok hoştu.

"Evet?"

"Maalesef hayır. Bilmiyorum, ben de..."

(Klas *ve* matrak. Ona bayılıyorum.)

"Hitap edilmez. Ha! Ha! Ha!"

Sonra başparmaklarını ceketinin ceplerine sokarak bana doğru döndü:

"Ya sen? *Hamster*'ını koli bandıyla saran adamın hikâyesini biliyor musun?"

11. RTL radyosunda yayınlanan bir program. (ç.n.)

"Bilmiyorum. Fazlasıyla pis bir şey olacağından anlatmanı da istemiyorum."

"Ah öyle mi? Öyleyse biliyor olmalısın."

"Şey, baksana Jean-Saintmicheldağı, benim biraz kız kardeşimle konuşmam gerek..."

"Tamam tamam, ben kaçıyorum. Hadi... Görüşürüz, çılgınlar!"

"Tamam mı? Gitti mi?"

"Evet, ama şimdi onun yerini Toto alıyor."

"Toto da kim?"

Nono tam karşımızdaki bir iskemleye oturmuştu.

Elini pantolonunun ceplerine sokmuş, kaşınarak bize bakıyordu

Tamam.

Yepyeni giysisi vücudunun bazı bölgelerini rahatsız ediyor olmalıydı.

Azize Lola kendisini rahat hissetmesi için ona hafifçe gülümsedi.

Şöyle ki: Selam Nono, bizler senin dostunuz, yüreğimize hoş geldin...

"Hâlâ bakire misiniz?" diye sordu Nono.

Bu, kesinlikle takıntıya dönüşüyordu... (Beni şaşırtıyorsun!)

Bayan Tebessüm pek şaşırmadı: "Peki, siz şatonun nöbetçisi misiniz?"

"Kapa çeneni. Ben iri memeliyle konuşuyorum."

Biliyordum. Evet, biliyordum. Daha ileride buna güleceğimizi biliyordum. Bir gün yaşlandığımızda ve bu

geceyi anımsadığımızda, vajinal egzersizlerimizi düzenli olarak yapmadığımızdan altımıza kaçıracağımızı biliyordum. Ama o an, bu beni hiç güldürmüyordu, çünkü... çünkü ağzından –izmaritsiz tarafından– salyalar akıyordu. Gerçekten insanı sinir eden bir şeydi bu. Ay ışığında her tarafı sulayan, bitmek tükenmek bilmeyen salya sızıntısı...

Neyse ki tam o anda Vincent ile Simon geliverdi.
"Kaçıyor muyuz?"
"İyi fikir."
"Gidip gitarımı alayım, ben size yetişirim."

Sana duyduğum aşk yüreğimde kocaman...
Of aman aman... of aman aman...

Guy Macroux'nun sesi tüm köyde yankılanıyor ve bizler arabaların arasında dans ediyorduk.

Sana borçlu olduklarıuuuuuuum, mutluluk çığlıklarıuuuuuum...

"Bu yoldan nereye gidiyoruz?"
Vincent şatonun çevresinden dolaşıyor ve karanlık bir yola giriyordu.
"Son bir tek atmaya. İsterseniz bir çeşit *after* diyelim... Yorgun musunuz kızlar?"
"Ya Nono? Peşimizden geliyor mu?"
"Yok canım... Unut onu... Evet? Geliyor musunuz?"

Bir Çingene kampıydı. Birbirinden uzun yirmi kadar karavan, beyaz büyük kamyonetler, çarşaflar, yorganlar, bisikletler, çocuklar, leğenler, lastikler, televizyonlar, tencereler, köpekler, tavuklar, hatta küçük siyah bir domuz bile vardı.

Lola dehşete düşmüştü:

"Saat gece yarısını geçtiği halde çocuklar hâlâ yatmamış. Zavallı yavrucaklar..."

Vincent gülüyordu.

"Mutsuz bir halleri mi var?"

Çocuklar kahkahalarla gülüyor, dört bir yana koşturuyor ve Vincent'ın üzerine atılıyorlardı. Gitarını taşımak için birbirleriyle kavga ediyor, kız çocukları bize ellerini uzatıyordu.

Bileziklerim gözlerini kamaştırmıştı.

"Saintes-Maries-de-la-Mer'e gidiyorlar... Onlara buraya yerleşmelerini ben söyledim, umarım şatonun sahibesi dönmeden gitmiş olurlar..."

"*Castafiore'nin Mücevherleri*'ndeki Kaptan Haddock gibisin" diye dalga geçti Simon.

Yaşlı bir Roman Vincent'a sarıldı.

"Eeee evlat, geldin demek!"

Vincent babacık kendisine aileler bulmuştu... Bizim ailemizi küçümsemesi hiç de şaşırtıcı değildi.

Gerisi tıpkı Kusturica'nın filmleri gibiydi.

Yaşlılar insanın yüreğinde kandil yakan hüzünlü şarkılar söylüyor, gençler ellerini çırpıyor, kadınlar ateşin çevresinde dans ediyordu. Kadınların çoğu şişmandı, kötü giyinmişlerdi ama hareket ettiklerinde çevrelerindeki her şey dalgalanıyordu.

Çocuklar dört bir yana koşmaya devam ediyor, nineler bir yandan bebekleri sallarken, bir yandan da tele-

vizyon seyrediyorlardı. Hemen hepsinin ağzında altın dişler vardı ve bunları göstermek için ağızlarını geniş geniş açarak gülüyorlardı.

Vincent ortalarında şımarık bir çocuk gibi duruyordu. Onların notalarına ve ölçülerine uymak için her zamankinden daha dikkatli, gözlerini kapatarak çalıyordu gitarını.

Pençe gibi tırnakları vardı yaşlıların, bu yüzden gitarlarında yer yer göçükler oluşmuştu.

Dung, dung, tak.

İnsan hiçbir şey anlamasa da sözlerini tahmin etmek güç değildi...

Ey ülkem neredesin? Ey aşkım neredesin?
Ey dostum neredesin? Ey oğlum, neredesin?

Gerisi de şöyle bir şeyler diyor olmalıydı:

Ülkemi yitirdim, yalnızca anıları kaldı.
Aşkımı yitirdim, yalnızca acıları kaldı.
Dostumu yitirdim, onun için şarkı söylüyorum.

Yaşlı bir kadın bize soğuk biralar dağıtıyordu. Şişenin birini bitirir bitirmez yenisini getiriveriyordu.

Lola'nın gözleri pırıl pırıldı, iki erkek çocuğu kucağına oturtmuş, çenesini saçlarına sürtüyordu. Simon gülümseyerek bana bakıyordu.

İkimiz de sabahtan beri bayağı yol kat etmiştik.

Vay canına, ılık Valstar'ıyla neşeli nine... Tüttürecek bir şeyleri olup olmadığını öğrenmek için Vincent'a işa-

ret ettim, ama bana susmamı, daha sonra tüttürebileceğimizi belirtti. Al işte, bir çelişki daha... Çocuklarını okula göndermeyen, belki de küçük bir Mozart'ın bu çöplükte yok olmasına göz yuman ve bizim yerleşik yasalarımızla uzlaşmaya hazır olan bu insanların yanında ot içilmiyor.

Tuvalet köşeleri aşkına, bizde öyle bir şey söz konusu değil.

"Gelin, kızlar, Isaure'un yatağında uyuyacaksınız..."

"Eski mahzenden yükselen hırıltılarla mı? Hayır teşekkürler."

"Ama onların hepsi palavra!"

"Ya anahtarları olan o diğer kaçık? Asla olmaz. Sizlerle birlikte yatıyoruz."

"Tamam tamam, sinirlenme Garance..."

"Sinirlenmiyorum! Yalnızca hâlâ bakireyim, düşünsene!"

Yorgunluktan canım çıkmış olmasına rağmen onları yine de güldürmeyi başardım. Kendimle gurur duyuyordum.

Oğlanlar Joli Cœur'ün yerinde uyudular, biz de Ouragan'ın.

Bizi uyandıran Simon oldu, köye gidip kuruvasan almıştı.

"Pidoule'dan mı?" diye sordum, esneyerek.

"Pidoune'dan."

O gün Vincent kepenkleri açmadı.

"*Taş düşme tehlikesi nedeniyle kapalıdır*" diye yazdı bir kartonun üzerine.

Bize şapeli gezdirdi. Nono ve Vincent piyanoyu şatodan şapele, sahnın önüne kadar taşımışlardı ve gökyüzündeki melekler kendilerini ritme bırakıp süzülebilirlerdi artık.

Küçük bir konser dinlemeye hak kazandık.

Bir pazar sabahı orada bulunmak eğlenceliydi. Dua iskemlesine oturmuştuk. Uslu uslu oturuyor ve vitraylardan süzülen ışığın altında, cennetin kapılarındaki uçuşun yeni yorumunu dinliyorduk...

Lola şatoyu köşe bucak gezmek istiyordu. Vincent'dan şovunu bir kez de bizim için tekrarlamasını rica ettim. Gülmekten iki büklüm olmuştuk.

Bize her şeyi gösterdi: Şato sahibesinin yaşadığı yeri, korselerini, lazımlıklı iskemlesini, kunduz kapanlarını, kunduz yahnisi tariflerini, içki şişesini ve çok fazla ellendiği için yağ içinde kalmış, eski *Bottin Mondain* ajandasını. Sonra kileri, şarap mahzenini, ek bölümleri, eyer ve koşum takımlarının konduğu bölümü, av köşkünü ve eski seğirdim yolunu gezdirdi.

Simon mimarların ve hisar inşa uzmanlarının becerilerini hayranlıkla seyrediyordu. Lola otlar topluyordu.

Ben taş bir bankın üzerine oturmuş, onları seyrediyordum.

Hendeklerin üzerindeki korkuluklara dirseklerini dayamış erkek kardeşlerim... Simon uzaktan kumandalı son harikasını özlüyor olmalıydı... Ah, keşke Sisıl Dabılyu da burada olsaydı... Vincent düşünceleri okuyor olmalıydı, çünkü "Gemileri unut" dedi. "İçinde dev sazan balıkları var... İki aya kalmaz gemilerini yiyip bitirirler..."

"Gerçekten mi?"

Korkuluklardaki yosunları okşayarak düşüncelere daldı.

Kaptan Ahab'ımız "Tam tersine, çok daha matrak olurdu..." diye mırıldandı sonunda. "Leo'yla birlikte gelmeliydik... Dokunmasına asla izin verilmeyen o oyuncakları iri balıkların yiyip bitirmesi, ikimizin de başına gelebilecek en iyi şey olurdu."

Gerisini duymadım ama sanki iyi bir işi sonuçlandırmış gibi "çak" yaptıklarını gördüm.

Ve papatyalarla bezelyelerin arasında diz çökmüş, resim gibi görünen Lola... Ablamın sırtı, geniş şapkası, şapkasına konmuş beyaz kelebekler, boşandıktan sonra zayıflayan kolları, çekiştirerek renklerin yumuşamasına yol açan tişörtünün eteği... Yavaş yavaş boyadığı o tuval...

Fotoğraf makinem yanımda olmadığı için hiç bu kadar üzülmemiştim.

Yorgunluktan ileri geliyor olabilirdi, ama kendimi birden hatmi çiçeklerinin arasında dolaşırken buldum. Bu üçüne büyük bir şefkat duyuyor ve son çocukluk günlerimizi yaşadığımızı hissediyordum...

Neredeyse otuz yıldır hayatımı güzelleştiriyorlardı...

Ben onlarsız ne yapardım? Hayat bizi ne zaman birbirimizden ayıracaktı?

Çünkü gerçek bu. Hayat birbirini sevenleri her zaman ayırır ve hiçbir şey sonsuza dek sürmez.

Orada yaşadığımız ve dördümüzün de bilincinde olduğu şey, uzatmaları oynadığımızdı. Bir erteleme, bir parantez, ihsan edilmiş bir zaman dilimi. Diğerlerinden çalınmış birkaç saat...

Duvarlarımızı örmek için kendimizi çevremizdekilerden koparacak enerjiyi daha ne kadar süreyle bulacaktık? Hayat bize daha ne kadar izin verecekti? Daha ne kadar alay edecekti bizimle? Daha ne kadar yıpratacaktı bizi? Birbirimizi ne zaman yitirecektik ve bağlarımız ne zaman gevşeyecekti?

Yaşlanana kadar önümüzde daha kaç yıl vardı?

Hepimiz de bunun bilincindeydik, biliyorum. Ben bizi çok iyi tanırım.

Sıkılganlığımız, bundan söz etmemizi engelliyordu ama o an bunu hepimiz biliyorduk.

Bu harabeye dönüşmüş şatonun eteklerinde bir dönemin sonunu yaşadığımızı ve değişim zamanının yaklaşmakta olduğunu biliyorduk. Bu suç ortaklığının, bu şefkatin, bu biraz pürüzlü aşkın bozulması gerektiğini biliyorduk. Bunlardan kopmak gerekiyordu. Avuçlarımızı açmamız ve en sonunda büyümemiz gerekiyordu.

Daltonların bile, onların bile günbatımında kendi yönlerine gitmeleri gerekiyordu...

Ne aptalım ben, neredeyse kendimi ağlatacaktım ki yolun sonunda bir şey gördüm.

Neydi o şey?

Gözlerimi kısarak ayağa kalktım.

Bir hayvan, bir hayvancık güçlükle bana doğru ilerliyordu.

Yaralı mıydı? Neydi?

Bir tilki mi?

Carine tarafından gönderilmiş, sidikli bir tilki mi?

Bir tavşan mı?

Bir köpekti.

Akıl alır gibi değildi.

Dün arabadan gördüğüm, arka camdan bakarken gözden kaybolan köpekti bu...

Buradan yüz kilometre kadar geride göz göze geldiğim köpekti bu.

Hayır. Bu o olamazdı... Ama yine de oydu...

Hayvanseverler derneği "Otuz Milyon Dost"a üye olmak üzereydim, ben!

Ona elimi uzatarak çömeldim. Kuyruğunu kıpırdatacak kadar bile gücü yoktu. Üç adım daha attı ve bacaklarımın arasına yığıldı.

Birkaç saniye hiç kımıldamadan durdum. Gözlerim dolmuştu.

Bir köpek ayaklarımın önünde ölmeye gelmişti.

Ama hayır, sonunda bir ayağını yalamaya çalışarak acı acı inledi. Kanaması vardı.

Lola geldi.

"Bu köpek de nereden çıktı?" diye sordu.

Başımı kaldırarak yüzümü ona çevirdim ve zayıf bir sesle "Hayal görüyorum" dedim.

Şimdi dördümüz de onun tedavisiyle ilgileniyordık. Vincent ona su getirmeye gitmişti, Lola ona yiyecek bir şeyler hazırlıyordu, Simon da küçük sarı salondan bir yastık aşırmıştı.

Suyu kana kana içti ve tozların içine yığılıverdi. Onu gölgeye taşımıştık.

Masal gibi akıl almaz bir şeydi bu.

Piknik için bir şeyler hazırladık ve ırmak kıyısına indik.

Yukarı çıktığımızda köpeği büyük olasılıkla ölü bulacağımızı düşünerek boğazım düğümlenmişti. Ama neyse... Yine de ölmek için iyi bir yer seçmişti... Ve muhteşem ağlayıcılar...

Biz yere bir örtü sererken oğlanlar da suyun kenarındaki taşlara şişeleri dayadılar. Yerlerimize oturduk. Vincent "Bak, işte yine geldi..." dedi.

Köpek sürüne sürüne tekrar bana gelmişti. Bacaklarımın yanına kıvrıldı ve hemen uyuyuverdi.

"Sanırım sana bir şeyler anlatmaya çalışıyor" dedi Simon.

Üçü de benimle dalga geçerek kahkahalarla gülüyordu:

"Hey Garance, asma öyle suratını! Seni seviyor işte, hepsi bu. Hadi... Gülümse... O kadar da önemli bir şey değil bu."

"Bu sokak köpeğini ne yapmamı istiyorsunuz? Altıncı kattaki minicik stüdyo dairemde beni bir köpekle düşünebiliyor musunuz?"

"Yapabileceğin bir şey yok" dedi Lola. "Yıldız falını anımsa... Aslan burcuna giren Venüs tarafından yönetiliyorsun ve bir şeyi değiştiremiyorsan onu kabul etmek zorundasın. Bu büyük karşılaşmaya kendini hazırlaman gerekiyordu. Üstelik seni uyarmıştım da..."

Acımasızca dalga geçiyorlardı.

"Bunu kaderin bir işareti olarak düşün" dedi Simon. "Bu köpek seni kurtarmak için geldi..."

"... daha sağlıklı, daha düzenli bir hayat sürmen için..." diye fikri zenginleştirdi Lola.

"... onu çişe çıkarmak üzere sabahları erken kalkman, kendine bir yürüyüş ayakkabısı alman ve her hafta sonu kırlara çıkman için" diye ekledi Simon.

"Zamanını ayarlaman, kendini sorumlu hissetmen için" diye düşüncesini belirtti Vincent.

Yıkılmıştım.

"Yürüyüş mürüyüş yok, lanet olsun!"

Bir şişeyi açmakla uğraşan Vincent "Üstelik sevimli de..." dedi sonunda.

Ne yazık ki onunla aynı fikirdeydim. Tüyleri dökülmüştü, kirliydi, pisti, zavallıydı, yaraları kabuk bağlamıştı, şapşal görünüşlüydü ve paçavra gibiydi ama... sevimliydi.

"Seni bulmak için yaptığı onca şeyden sonra onu terk etmezsin umarım."

Ona bakmak için eğildim. Yine de pis pis kokuyordu...

"Onu SPA'ya mı götüreceksin?"

"Hey... Neden ben? Onu birlikte bulduk, size hatırlatırım!"

"Bak!" diye bağırdı Lola. "Sana gülümsüyor."

Lanet olsun! Doğruydu. Arkasına dönmüş, gözlerini bana doğru kaldırmış, hafif hafif kuyruğunu sallıyordu.

Ah... Neden? Neden ben? Bisikletimin sepetinde durur muydu? Bir de bana kin besleyen kapıcı kadın vardı...

Hem bu ne yerdi?

Bunlar kaç yıl yaşarlardı?

Dışkılarını toplamak için küçük kepçe mi gerekecekti? Ya tasması, köpek sahibi komşularla aptalca sohbetler ve Toutounet kaka torbası makineleri?

Tanrım...

Şarabımız serindi. Domuz pastırmalarını yedik, tavuk ezmesi sürülmüş kızarmış ekmeklerimizi ısırdık, ılık ve şekerli domateslerin, keçi peynirlerinin ve bahçenin armutlarının tadını çıkardık.

İyiydik, keyfimiz yerindeydi. Suyun şırıltısı, rüzgârın ağaçların arasında hışırdaması ve kuşların gevezelikleri duyuluyordu. Güneş kâh göz kırparak, kâh kaçarak, kâh bulutları delerek, kâh kıyı boyunca koşarak ırmakla oyun oynuyordu. Köpeğim mutluluktan homurdanarak rüyasında Paris kaldırımlarını görüyor ve sinekler bizi rahatsız ediyordu.

On yıldır, on beş yıldır ya da yirmi yıldır konuştuğumuz şeyleri, yani okuduğumuz kitapları, gördüğümüz filmleri, dinlediğimiz müzikleri ve keşfettiğimiz siteleri konuşuyorduk. Gallica'dan,[12] sıradaki tüm ye-

12. Fransa'nın dijital kütüphanesi. (ç.n.)

ni hazinelerden, bizi heyecanlandıran müzisyenlerden, birbirimize vermeyi düşlediğimiz tren biletlerinden, konser biletlerinden ya da özür pusulalarından, büyük olasılıkla kaçıracağımız sergilerden, dostlarımızdan, dostlarımızın dostlarından ve yaşadığımız – ya da yaşamadığımız– aşk hikâyelerinden söz ediyorduk. En iyi anlarımız başka zamanlar değil, bu anlardı. Güneşin altında otlara uzanmış, küçük böceklerin saldırısına uğramış, binlerce küçük böcek tarafından öpülmüş bir halde, kahkahalar atarak kendimizle dalga geçiyorduk.

Sonra annemizden, babamızdan söz ettik. Her zamanki gibi. Annemden ve Ba'dan. Onların yeni yaşamlarından. Onların birbirlerine duydukları aşktan ve geleceğimizden. Kısacası, havadan sudan ve yaşamlarımızı dolduran o birkaç insandan.

Büyük olaylar yoktu, fazla insan da, yine de... sonsuzdu.

Simon'la Lola bize çocuklarını anlattılar. Gelişmelerini, saçmalıklarını ve unutmadan bir yere yazmaları gereken cümleleri... Vincent yaptığı müzikten söz etti, devam etmeli miydi? Nerede? Nasıl? Kiminle? Hangi umutlarla? Ben de onlara yeni arkadaşımı anlattım; evet, işimle ilgili, kendimi yargılamakta çektiğim güçlüklerle ilgili yardımları oluyordu. Yıllar süren eğitimin sonunda, bunca güvensizlik şaşırtıcıydı.

Bir dönemeci mi kaçırmıştım? İşler nerede boka sarmıştı? Bir yerlerde beni bekleyen biri var mıydı? Diğer üçü beni yüreklendirdiler, biraz sarstılar, ben de onların iyi niyetlerini kabul etmiş göründüm.

Hepimiz birbirimizi sarstık ve hepimiz kabul etmiş göründük.

Zaten hayat biraz da blöf değil midir?

Poker gibi ve fişler de az. Sonuna kadar oynamamızı engelleyen kötü eller de cabası... Büyük düşlerimizle ve her ayın 5'inde ödenmesi gereken kiralarımızla bunu dördümüz de kabul ediyorduk.

Bunun üzerine, cesaretlenmek için bir şişe daha açtık!

Vincent son yaşadığı duygusal düş kırıklığını anlatarak bizleri kahkahalarla güldürdü:

"Durun ama, kendinizi benim yerime koyun! İki ay boyunca takip ettiğim, fakültesinin önünde altı saat beklediğim, üç kez restorana götürdüğüm, yirmi kez Tataouine-les-Bains'deki evine kadar eşlik ettiğim, koltuk başına yüz on papellik bilet alarak operaya davet ettiğim bir kız! Lanet olsun!"

"Ve aranızda hiçbir şey geçmedi mi?"

"Geçmedi. Hiçbir şey geçmedi. Canı cehenneme! İki yüz yirmi avro. Bununla kaç plak alabilirdim düşünebiliyor musunuz?"

"Böyle küçük hesaplar yapan bir adam! Kızı anlıyorum..." diye tısladı Lola.

"Onunla... onunla yatmaya çalıştın mı?" diye sordum safça.

"Hayır. Cesaret edemedim. Aptalca olan da bu..."

Uzun gecelerin geyik muhabbeti.

"Biliyorum. Çekingenim..."

"Adı ne?"

"Eva?"

"Hangi milletten?"

"Bilmiyorum. Söyledi ama ben anlamadım..."

"Anlıyorum... Şey... Yine de genel bir fikrin yok mu?"

"Bilemiyorum... Ama bana annesinin fotoğraflarını gösterdi..."

Bu kadarı fazlaydı.

Donjuan zararlarını hesaplarken otlarda yuvarlanıyorduk.

"Ah... onu bana verir misin?" diye yalvardım.

Lola defterine çizdiği resmi koparıp gözlerini gökyüzüne doğru kaldırarak bana uzattı.

Lola, güneşin altında mayışmış yatan sıçan avcısı kahraman köpeğimdeki soyluluğu görebilmişti. Düşünüyorum da, bunca inatla peşimden koşan tek erkekti...

"İngiliz bahçesinden beri..." dedi Vincent.

"Bunu Ba'ya göndermeli ve birkaç satır yazmalıyız" diye önerdi Lola.

(Ba'mızın cep telefonu yoktu.) (Ayrıca, onun hiçbir zaman sabit telefonu da olmamıştı...)

Diğerleri gibi ve her zaman olduğu gibi iyi bir fikirdi ve yine her zaman olduğu gibi ağabeyimizin arkasına dizildik.

Sanki bir tatil köyündeki tatilin bitiminde, otobüsün arkasında gibiydik. Kâğıt ve kalem elden ele dolaştı. Düşünceler, selamlar, sevgiler, saçmalıklar, küçük yürekler ve kocaman öpücükler.

Asıl sorun –ama bu Ba'mızın suçu değildi, 68 Mayısı'nın suçuydu– mektubumuzu tam olarak nereye göndereceğimizi bilmiyorduk.

"Galiba Brighton'da bir gemi inşa atölyesinde..."

"Hiç de değil" diye takıldı Vincent, "orada havalar çok

soğuk! Şimdi babamızın romatizmaları azmıştır! Richard Lodge'la birlikte Valence'tadır."

"Emin misin?" diye şaşkınlıkla sordum. "Onu son gördüğümde Marsilya'ya gidiyordu..."

"..."

"Tamam" diye kestirip attı Lola. "Onu bulana kadar ben mektubu çantamda taşırım, izine ilk rastlayan da bana haber verir."

Sessizlik.

Ama Vincent sessizliği duymamamız için birkaç nota çaldı.

Bir çantada...

İnsanın hâlâ bastırdığı onca öpücük. Anahtarlarla, çek karneleriyle kilitlenmiş tüm o yürekler.

Kaldırım taşlarının altında.

Neyse ki benim köpeğim vardı! Pire kaynıyordu ve ciddi ciddi taşaklarını yalıyordu.

Vincent hüznü bastırmak için bana "Neden gülümsüyorsun Garance?" diye sordu.

"Bir şey yok. Sadece çok şanslıyım..."

Ablam yeniden boyalarını çıkardı, oğlanlar suya girip yüzdüler, ben de, tavuk ezmesi sürülmüş ekmekleri verdikçe canlanan tatlı sevgilimi seyrettim.

Bu şapşal, ekmekleri tükürüyordu.

"Ona ne isim takacaksın?"

"Bilmiyorum."

Hareket işaretini veren Lola oldu. Çocukları alacağı için geç kalmak istemiyordu ve daha şimdiden onun te-

laşlandığını hissediyorduk. Telaşlı olmanın da ötesinde kaygılıydı, kırılgandı, gergince gülümsüyordu.

Vincent aylar önce söz vermiş olduğu İpod'u bana uzattı:

"Al, sana söz vereli çok oldu, bu alet..."

"Ah, teşekkür ederim! İçine tüm sevdiklerimi koydun mu?"

"Hayır. Hepsini değil elbette. Ama göreceksin, iyi oldu..."

Birbirimize iltifatlar ederek sarıldık öpüştük, sonra da arabaya bindik. Simon hendekleri geçtikten sonra yavaşladı. Arabanın penceresinden dışarı sarkarak "Hey! Joli Cœur!" diye bağırdım.

"Ne?"

"Benim de sana bir hediyem var!"

"O ne?"

"Eva."

"Eva'ya ne olmuş?"

"Yarın değil öbür gün Tours otobüsüyle geliyor."

Bize doğru koşuyordu.

"Ne? Bu saçmalık da ne?.."

"Saçmalık değil. Az önce sen yüzerken biz onu telefonla aradık."

"Yalancılar..." Bembeyaz kesilmişti. "Hem numarasını nasıl buldunuz?"

"Cep telefonunun rehberine baktık..."

"Doğru değil bu."

"Haklısın. Doğru değil. Ama sen yine de otobüs durağına bir git, belli mi olur?"

Kıpkırmızı kesilmişti.

"Ona neler anlattınız?"

"Büyük bir şatoda yaşadığını, onun için harika bir solo bestelediğini, bunu bir kilisede çalacağın için gelip dinlemesi gerektiğini ve bunun süper *romantitchno* olacağını..."

"O da ne?"

"Hırvatça."

"Size inanmıyorum."

"Sen bilirsin. Onunla Nono ilgilenir artık..."

"Doğru mu Simon?"

"Hiç bilmiyorum ama bu iki cadalozu iyi tanıdığım için her şey mümkün..."

Pespembe olmuştu.

"Ciddi misiniz? Öbür gün mü geliyor?"

Simon yeniden hareket etmişti.

"On sekiz kırk otobüsüyle geliyor!" dedi Lola.

"Pidoule'un karşısında!" diye bağırdım Lola'nın omzunun üzerinden.

Dikiz aynasında tümüyle gözden kaybolduğunda, Simon "Garance" dedi.

"Ne?"

"Pidou-ne."

"Ah, evet, özür dilerim. Bak, diğer kaçık... Ez onu!"

Vincent'ın hediyesini dinlemek için otoyola çıkmayı bekliyorduk.

Lola en sonunda Simon'a mutlu olup olmadığını sormaya karar verdi.

"Bunu bana Carine yüzünden mi soruyorsun?"

"Biraz..."

"Yani... Evde çok daha kibar, uysal... Sizleyken çekilmez oluyor. Sanırım sizi kıskanıyor... Sizden korkuyor. Sizleri kendisinden daha çok sevdiğimi sanıyor ve... ve siz, onun olmadığı, olamadığı her şeyi temsil ediyorsunuz. Sizin çılgın yanınız onun keyfini kaçırıyor. Sizin o Rochefort hanımefendisi yanınız... Sanırım komplekse kapılıyor. Hayatın sizler için büyük bir lunapark olduğunu, kendisi sınıf birincisi olmasına rağmen sizlerin sınıfın popüler kızları gibi onu gölgede bıraktığınızı sanıyor. Güzel, birbirinden ayrılmayan, matrak ve gizlice hayranlık duyulan o kızlar gibi görüyor sizi."

"Bir bilseydi..." dedi Lola, pencereye yaslanarak.

"Ama bilmiyor işte. Sizin yanınızda kendini tümüyle dışlanmış hissediyor. Bazen çekilmez olduğu doğru, ama iyi ki onunlayım... Beni yüreklendiriyor, beni teşvik ediyor, kımıldamaya zorluyor. O olmasaydı eğrilerimle denklemlerim arasında kaybolurdum, bu kesin. O olmasaydı, bir hizmetçi odasında kuantum mekaniğiyle uğraşıyor olurdum!"

Susmuştu.

"Hem sonra, iki güzel armağan verdi bana..."

Paralı gişeleri geçer geçmez otomobilin radyosuna müzik koydum.

Evet yavrucuğum... Bize neler hazırladın bakalım?

Güvenle gülümsedik. Simon müzisyenlere yer açmak için kemerini düzeltti, Lola koltuğunu yatırdı, ben de bundan yararlanıp başımı omzuna yerleştirdim.

Mösyö Loyal olarak Marvin: *Here my Dear... This album is dedicated to you...* Eklemlerimizi oynatmak için Miriam Makeba'nın *Pata Pata*'sının özgün bir yo-

rumu, on beş yıldır kıçımızı sallatan Boss'un *Hungry Heart*'ı, listenin daha ilerisinde, bu aç yüreği beslemek için *The River*, beyaz şeritler arasında slalom yapmak için Bambi'nin *Beat It*'i –özür dilerim, sesi kısıyorum–, bu güzel hafta sonunu selamlamak için *Friday I'm in Love*, bize tüm öğretmenlerimizden çok daha iyi İngilizce öğretmiş olan, Pulp'ın *Common People*'ı. *Her zamankinden daha güzelsin... yüreğin hariç. Yüreğin her zamanki gibi sıcak değil* diye yakınan Boby Lapointe. Ve Eddy Mitchell'in annesi, *anne, on dört yaşına yeni bastım... sana söz veriyorum, çok para kazanacağım...* Musica Nuda'dan *I Will Survive*'ın muhteşem bir yorumu ve Angela McCluskey'nin çılgın yorumuyla *My Funny Valentine*. Aynı biçimde, en çapkınları ağlatacak bir *Don't Explain*... Saten ceketiyle Cristophe, *Dolce vita*... Ennio Morricone ve cizvitleri için Yo-Yo Ma'nın kemanı, Grimaud'ya kaçan Voulzy ve bakire sayılabilecek iki kız kardeşe *I want you*'yu söyleyen Dylan. *Zaza, leş gibi kokuyorsun, ama yine de seviyorum seni...* ve ben, Thomas Fersen'in kucağına atlamak için neler vermezdim... bavulunun içine de... *Kaderin bizi götürdüğü yere gidelim, Germaine, gönlümüz nereye isterse oraya gidelim...* Lola'yı burnunu çekerken yakaladığım sırada Nina Simone *Love me or leave me* diye yalvarıyor. Vincent ablasını hüzünlü görmekten hoşlanmıyor ve onu yeniden neşelendirmek için Goldman'ın flütlerini koyuyor... *Aşk böyledir işte ve kimsenin elinden bir şey gelmez...* Paulette'in anısına Montand ve Bashung'un anısına Bashung... *Saatbesaat ölüyor arıcı...* Patachou'nun *Gelin*'i ve *Yitik Küçük Balo*, bunun fazla sakin olduğunu avaz avaz haykıran Björk, Camille'i mutlu etmek için Vivaldi'nin *Nisi*

Dominus'u ve Mathilde'in çok sevdiği Neil Hannon'ın şarkısı. Mahler için Kathleen Ferrier, Bach için Gleen Gould ve barış için Rostro. Henri Salvador'un yumuşak şarkısı, annemizin bizlere söylediği, uyurken parmaklarımızı emerek dinlediğimiz şarkı. Dalida, *on sekiz yaşına yeni girdi, bir çocuk kadar güzeldi... Dudaktan değil*'in BO'su, bu film artık yaşamak istemediğim bir dönemde hayatımı kurtarmıştı. Kısa bir hava durumu sayfası, Barbara'nın Nantes üzerindeki yağmuru, Luis Mariano'nun Mexico güneşi. Pyeng Threadgill *Close to me* diye yineliyor ve ben de, işte tam olarak bu, canlarım, diye düşünüyorum... Ella Fitzgerald'ın zarafetiyle yücelelen Cole Porter'ın zarafeti ve zıtlık yaratmak için Cindy Lauper. *Oh daddy! Kızlar, onlar just wanna to have fun!*, köpeğimi amigo kızların ponponu gibi sallıyorum, tüm pireleri *macarena*'yla dans ederken ben avaz avaz haykırıyorum.

Ve daha bir sürü şey... Daha binlerce mutluluk belirtisi.

Göz kırpmalar, anılar, ahlaksız gecelerin anısına slovlar, *miuzik vas may först lav* (meraklısı için), enstrümantal müzik, Motown, kır kahvesi, kilise müziği, bir savaş havası ya da büyük orglar, araba yalpalarken Ferré'yle Aragon *İnsanlar böyle mi yaşıyor?* diye şaşkınlıklarını dile getiriyorlar.

Parçalar bir bir geçtikçe gözyaşlarımı tutmakta zorlanıyordum. Tamam, yine söylüyorum, yorgundum, ama düğümün, boğazımdaki düğümün giderek büyüdüğünü hissediyordum.

Tüm bunlar fazla gelmişti. Simon'um, Lola'm, Vincent'ım, kucağımdaki Jalucine'im ve bunca zaman ya-

şamama yardımcı olan tüm bu parçalar...
Burnumu silmem gerekiyordu.

Alet sustuğunda, kendimi toplayacağımı sandım, ama o Vincent alçağı hoparlörden konuşmaya başladı:
"İşte bu kadar. Bitti sevgili Rance'ım. Tamam, umarım unuttuğum bir şey yoktur... Yok var, yol için son bir parça..."

Leonard Cohen'in *Hallelujah*'sı Jeff Buckley yorumuyla çalmaya başladı.

Gitarın ilk notalarında dudaklarımı ısırdım ve gözyaşlarımı gizlemek için tavana diktim gözlerimi.
Simon beni görmek için dikiz aynasını oynattı:
"Her şey yolunda mı? Üzgün müsün?"
"Değilim" diye yanıtladım bedenimde sarsıntılarla. "Ben çok... çok mutluyum."

Yolun bundan sonrasını tek kelime konuşmadan tamamladık. Filmi başa sararak ve ertesi günü düşünerek.
Teneffüsün sonu. Zil çaldı. İkişerli sıra halinde.
Sessizlik, lütfen.
Sessizlik dedim!

Lola'yı Porte d'Orléans'a bıraktık, Simon evimin önüne kadar eşlik etti bana.
Tam gitmek üzereyken, elimi kolunun üzerine koydum:
"Bekle, iki dakikaya geliyorum..."
Bay Rachid'in bakkal dükkânına koştum.

"Al" dedim, ona bir paket pirinç uzatarak. "Sen yine de siparişi unutma..."

Gülümsedi.

Uzun süre el salladı ve caddenin köşesinde gözden kaybolduğunda köpek maması almak için en sevdiğim bakkalıma gittim.

Peki ama, son hız giden bir arabanın penceresinden Garance'la göz göze geldikten sonra onu izleyen ve onun yaşamına son derece şaşırtıcı bir biçimde giren bu köpek... Nasıl olmuştu da Garance'ı bulmuştu? Düşününce tuhaf geliyor, hangi kokuyu izlemişti? Araba tekerleklerinden hoşlandığı için mi? Ilık asfaltta belli belirsiz lastik izinin bıraktığı uzun çizgiyi mi takip etmişti? Nasıl mümkün olabilirdi? *Duygu,* diyor avcılar; koşan köpekler bir izi değil, bir duyguyu izlerler. Tamam, daha iyi bir açıklama bulamayacağımıza göre bunu kabul edelim. Demek ki bu köpek bir duyguya bağlanmış ve 80 kilometre yol kat edip, bir eyalet ve binlerce tehlikeyi aşarak, ertesi gün öğleden sonra, yani yaklaşık 21 saat sonra Garance'ın ayaklarının önüne yatmıştı ve artık bir nebze olsun ilerlemek istemedi.

Paris gecesi, çığırtkanlar, neonlar, kırmızı ışığa öfkelenen bir motosikletin patırtıları, bir polis arabasının sireni, yoldan geçenlerin sürtünmesi ve en sonunda da önünden yuvarlanan sarhoş bir bira kutusu hayvanı taş kestirdi.

Ne tasması vardı ne de kolyesi, titriyordu ve kuyru-

ğu bedeninin altında kaybolmuştu. Garance söylenerek diz çöktü:

"Lanet olsun, başlıyor işte..."

Köpeği boynundan çekiştirdi.

"Hey, hop, koca bebek, sorun ne, ha?"

Köpek bir şey duymak istemiyordu; tüm tırnakları dışarıda, düşmekten korkuyormuş gibi asfalta yapışmıştı.

"Tamam, hadi... Burada ne halt ediyoruz biz?" diye sordu kulağının içine.

Kaldırımın ortasında diz çökmüş halde dururken ve şaşkına dönmüş zavallı bir hayvanı göğsüne sıkı sıkı bastırırken yanıt gecikmedi: Bütün iyi ruhlar uzaklaştılar. Belki o an gözlerini yukarıya doğru kaldırmış olsaydı, bu yeni çevrede sonrası için biraz cesaret kırıcı bir işaret görebilirdi, ama hayır, köpeğin başını okşayarak ona sevgi sözcükleri söylemeyi sürdürdü. Sonra sarisini yere serdi, içine helal köpek maması kutusunu koydu, bir bohça yaptı ve dostunu kucağına aldı. Başını Garance'ın omzuna koyan köpek sakinleşti ve onun kendisine Paris'i anlatmasını dinledi.

"Evet, görüyor musun, burası Billard Akademisi. Uslu durursan seni oraya götürürüm... Evet, şu tarafta Moulin Rouge, yaramaz dostum, ne kadar da güzel gözlerin var senin... Burası da Montmartre Mezarlığı... Bir akşam gidip Camondo'lara merhaba deriz... Offenbach'a da... Patini kaldırıp mezarının üzerine koyarsın, ona iyi anıları anımsatır... Ne? Sacré Cœur mü? Yok hayır... berbat... Neyse, gerekirse gidip gezmek için olabilir... Tamam... Yol dikleşiyor... Ağır olduğunu biliyor musun? Biraz yürümek istemez misin?"

Hayır, yürümek istemiyordu. Böyle iyiydi. Otobüslerdeki turistler gibiydi; beşikte sallanır gibi, dalgın ve sıcak.

Balayı ev kapısının önünde sona erdi. Garance, yatmadan önce çişini yapması için onu birkaç metre önce yere bırakmıştı.

"Çişini yap" diye fısıldıyordu. "Hadi ama... Hadi... Çişini yap..."

Garance böyle dırdır söylendiğini duyunca kaygılandı. Aman Tanrım, yine nasıl bir boka bulaştın bebeğim? Tamam tamam, bu heyecandan olmalı, yarın daha erken kalkacağım... (ve işte, yine korkunç bir düşünce: *daha erken*!) (ööyykk...) (bıçak darbesi). Sonra gardiyan kadının (eski Fransızcada kapıcı kadın) kulübesinin önünden geçtiler ve her şey bombok oldu. Bu pek kibar bir ifade değil, kararı size bırakıyorum, ama daha sonra yargılayın...

Garance çarpmasın diye kapıyı tuttuğu ve bu yürekli kadını öfkelendirdiği sırada, köpek bacaklarının arasından süzüldü ve sözünü ettiğimiz kaba ve sert kadının kulübesine doğru koştu. Genç sahibesi unutmuştu ama köpek anında tahmin etti: Küçük örtülerin ortasında bir Chihuahua vardı! Yaşasın!

Şamatanın bini bir para. Yazınca anlaşılması mümkün değil. Ben görüntüleri vermeye çalışıyorum, siz gözünüzde canlandırırsınız: homurtular, ulumalar, bağırmalar, ağız dalaşları, coşmalar, tırmalamalar, paspası delmeler, kapıyı kazımalar, çakal gibi inlemeler, yanan ışık, kalkan perdeler, dehşete kapılmış yüz, havalara uçan küçük köpek, bayılmak üzere olan gardiyan kadın, canı sıkılan Garance, salak köpek eğiticisi Ga-

rance, dizginleri elinden kaçırmış Garance, gizli gizli kıkırdayan Garance, açık açık alaylı kahkahalar atan Garance, kendinden geçmiş Garance. Bu korkunç kadın televizyonuyla ve küçük köpeğiyle yıllardır hayatını kararmıştı... Hadi köpeğim, hadi, ye onu! Gecenin yarıları evime döndüğümde elektrik düğmeleriyle zilleri birbirine karıştırmamam ya da mektup kutularının içine kusmamam için (ah...) (yalnızca bir kez...) (ve bir kere daha...) (daha yeni...) beni her seferinde ayılmak zorunda bırakan bu kadının sosisini yut. Löp diye yut şu küçük köpeği. Keyfini çıkar, bağır, homurdan ve intikamımı al. Küçük kırmızı çubuğunu ayaklarımın önüne tükür. Şöyle: Hüüpp... Gulp. Harika olacak.

"Sizi uyarıyorum, polis çağıracağım!"

Ah, işte bu da ayıltıyor insanı...

Tezler tükenince, sariden yaptığı bohçayı bir sopa gibi kullandı ve onunla namussuz köpeğin başına vurdu. Sonra onu kuyruğundan yakaladı ve avluya kadar peşinden sürükledi.

"Kapım mahvoldu! Sizi uyarıyorum, ya bunu ödersiniz ya da sizden şikâyetçi olurum!"

Bu son çıkış, ona kirayı on beş gün geciktirmiş olduğunu hatırlattı... Diğer borçları saymıyordu bile... Öff, morali çökmüştü... Neyse ki, Bayan Şikâyetçi'nin çöp tenekelerine işeyen mutlu çiftçisi ona insanlık konusunda biraz umut verdi. Ve gururla ona doğru gelen köpeğin gülümsediğini gördü. Hayvanların gülümseyebildiğini bilmiyordu; gözlerini kısarak dudaklarını açan köpeğin bu küçük numarası şahaneydi.

"Bana öyle bakma, kabadayı müsveddesi, onu ısırmadın bile... Hadi, öne geç... Tırmanacağımız altı kat var, bu seni sakinleştirir..."

Tamam, kabul, dün sabah Carine'i bekletmemek için büyük bir gayret sarf ederek sabahın köründe çıkmıştı, ama yine de... Ev gerçekten bir domuz ahırı gibiydi. Üstelik o kadar küçüktü ki... On beş metrekare: bir yanı üç büyük adım, diğer yanı beş küçük adım... Süpersonik bir köpekle birlikte... Eh...

Köpek bir köşede, yuvasını genişletmek için burnuyla duvarları itmeye çalışarak olduğu yerde bir salak gibi dönüp duruyordu. Garance (nedendir bilinmez) birden, John Fante'ın dangalak bir köpeği anlattığı *Roma'nın Batısı* adlı kitabını tekrar okumayı istedi.

"Sakin ol..."

Onun için bir tabağa kuru mama boşalttı, köpek uzaklaştı. Sonra yaş mamayı açmak için konserve açacağının olmadığını fark etti ve bunu düşünemediği için kendine lanetler yağdırdı. Ama bu durum uzun sürmedi, çünkü son kullanma tarihinin 2002 olduğunu görmüştü. Böyle şeylere inanmıyordu ama on yıllık bir zaman aşımı, tarlada bulunmuş bir köpek için bile olsa, biraz kaygı vericiydi. Yapacak bir şey kalmadığından ona çikolata tanecikli DooWap önerdi ve birlikte dostça paylaştılar. Onun da zamanı geçmişti, ama olsun, işe yarıyordu.

Yatağın üzerine yerleşmişlerdi. Altta olması gereken hayvanın, üstte olması gereken sahibinin yatağında yatmasına izin vermenin, ciddi otorite sorunları yaratacağını söyleyen insanlar var, ama bu fakirhanede duru-

lacak başka bir yer olmadığına göre, en azından eğitim sorunu halledilmişti. Öff.

Uzun bir gün olmuştu, kendine bir bira açtı, köpeğin yanına çöktü ve hafta sonu kartlarını açmaya başladı. Aptal aptal gülümsüyordu. Bir dam, kızlar ve valeler gözlerinin önünden bir bir geçiyordu. Birkaç maça ası da... Ha ha ha... Bundan ablası da faydalansın diye onu aramayı istedi, ama bu ay başka arama hakkı kalmamıştı. Tamam, bunlar olağan şeyler.

Duş ve tuvalet sahanlıktaydı.

"Uzağa gitmiyorum, on dakikaya geri dönerim, tamam mı? Yerinden kımıldama, oldu mu?"

Köpek hepsini anlamış gibi yaptı ama Garance daha sahanlığın köşesini döner dönmez avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. Uuuuuu... Uuuuuu... Uuuuuuu...

"Lanet olsun, bu köpeğe *ne oluyor* böyle?" diye homurdandı (aceleyle) duş yaparken. Biraz fazla küçük bir havluya alelacele sarınarak dışarı çıktığında karşı komşusuyla –uzun zamandır ölmüş olduğunu sandığı Balkanlar'dan yaşlı bir beydi komşusu– karşılaştı.

"Ne haber? Siz hep buralarda mısınız?"

Adam korkuya kapılmış gibiydi. Çenesiyle işaret ederek ona yeni ev arkadaşının burun darbeleriyle sarsılan kapıyı gösterdi.

"Kaygılanmayın. Uysaldır..."

"Sizin evde oluyor neler?"

"Köpek var... Ama çok uysaldır, kaygılanmayın... Yalnızca alışması gerek, o kadar... Bunun dışında, siz iyi misiniz? Kaygılanıyordum, artık sizi görmez olmuş..."

"Ah ama ben biliyor, yönetmeliğe göre yasak evde köpek. Kesinlikle yasaktır. Evet."

Güzel, dün yengesiyle olduğu gibi, kontrolünü yitir-

mek üzereydi. Bedenini örtmeye yarayan küçücük havluyu yeniden bağladı ve soğuk bir sesle yanıtladı adamı:

"Beni neyin öldürdüğünü size söyleyeceğim, Bay Voyċek... Beni öldüren, beni gerçekten öldüren, ve bu bir deyim değil biliyorsunuz, içimde gerçekten ölen bir parça var, şurada... Naziler yüzünden, Tito yüzünden yaşamış olduğunuz boktan hayat ve saçma sapan din hikâyeleriniz, evet, bana anlattığınız her şey, ebeveyninizin ve küçük erkek kardeşinizin ölümü, terk etmiş olduğunuz her şey, geçmişteki tüm zulümler, evet ya, tüm bunların sonunda, kusursuz bir Fransızcayla söylediğiniz tek sözcük *yönetmelik*..."

Garance yüce söylevini sürdürürken dehşet içindeki adam da koridorun ucunda kendini güvenceye almaya çalışıyordu.

"Yönetmelik... Ne kadar acı... Sizin dirildiğinizi sanıyordum Bay Voyċek, ama hayır, siz gerçekten ölüsünüz. Benim gibi yarı çıplak, güzel bir kızla karşılaşmak acı vermiş olmalı, bakın..."

Adamı biraz daha rahatsız etmek için havlusunun kanatlarını önce ardına kadar açtı, sonra da biraz daha yukarıdan düğümledi, adamın bıyıklarına hafifçe sürtünerek önünden geçti ve kapıyı çarparak kapattı. Menteşeleri pek iyi durumda olmadığından çok güçlü çarpmadı ama.

"Sen de kapa çeneni salak. Kafamı attırmaya başlıyorsun..."

Köpeği, kabalığını yüzüne vurmaya cesaret edemedi, sonuçta onu yeniden gördüğü için çok mutluydu.

Garance Lariot o gece uyumadı, düşündü.

Yirmi dört yaşından yedi ay almıştı. Uzun zamandan beri eğitim görmemesine rağmen hâlâ bir öğrenci odasında yaşıyordu. Bunu açık açık söylemese de uzun süredir fakülteye ayak basmamıştı... Sırtına angaryalar yüklenmiş ve rahatça sömürülen bir stajyerdi. Şu sıralar bir çağdaş sanat galerisinde çalışıyordu. Bu kulağa hoş geliyordu ama kâğıt üzerinde tam anlamıyla bombok bir işti. Hayatının üçte ikisini bir bodrum katında, ekranın karşısında ve gözüne batan berbat resimlerle geçiriyordu. Arşivleri ayıklamadığı zamanlarda (temizlik yapmadığı zamanlarda), cilalama işlerine katılıyordu (hizmetçilik yapıyordu). Fazla kurnaz olmayan, ufak tefek, kibar bir şefi ve kadidi çıkmış, uzun boylu, zeki ama kendini beğenmiş bir kadın patronu vardı. Hadi biraz kendini beğenmiş diyelim. Her karşılaştıklarında ona adını soruyordu (özür dilerim ama buraya o kadar çok stajyer gelip gidiyor ki...) ve her seferinde aptalca söylenmeye hazırdı: *Atmosfer, atmosfer, ne var, çok mu konuşuyorum* vb. Bir kez kabul, iki kez tamam, üç neyse, ama zamanla katlanılmaz oluyordu. Öff... Sonunda ona kısa kesmesini söyleyecekti... Yemek fişi ve toplu taşıma bileti veriliyordu Garance'a, ama hep yürüyerek ya da bisikletle gidip geldiği için ve İşgal'i hatırlatan yemek fişlerinden de hoşlanmadığı için bunların hepsini, hafta sonları poker oynamadan önce yerleri silmeye gittiği restoranda çalışan kıza satıyordu. Yanmış yağ yerine ter kokuyordu. Tamam, ilginç bir yaşam seçimiydi bu. Bir yıldan fazladır sert, belli bir zaman diliminde ve dikkatli oynuyordu. Kâğıt oyunlarında hep başarılı olmuştu, üstelik, çok daha uzun sürse de, restorandan daha az yorucuydu. Sabahın ikisinde önlüğü-

nü çıkarıp teslim etmek ve iskemleleri üst üste yığmak yerine, oyun masalarını sabahın beşinde, gözlerinin yerinde iki bilye, leş gibi bir koku ve gergin sinirlerle terk ediyordu. Ama gün doğarken Paris caddelerine akmak, hayatının geri kalanı konusunda onu teselli ediyordu... Her seferinde, kendini bir nehir yatağına ulaşmış ve bazen güzel fotoğraflar çekerek evine doğru akıyormuş gibi hissediyordu.

Pazartesileri uyuyordu. Tempo tutmak için zaman zaman bir fareye klik klik basarak kör bürosunda uyuyordu. Hiçbir şeyin bedava verilmediği bir kentte yaşamını sürdürecek kadar kazanıyordu. Şarkı söylemeye, içki içmeye ve dans etmeye, bazen saçıp savurmaya yetecek kadar kazanıyordu; sınırsız bir sinema bileti, hoşuna giden sergilerin kataloglarını, mevsim meyvelerini ve hatta bayram günlerinde Steidl yayınlarından bir kitap alabiliyordu. Çok fazla içiyordu. Asla sarhoş olmuyor ama asla aç da kalmıyordu. Acınası bir duygusal yaşamı vardı. Hep kibar, bencil ve korkak çocuklara âşık oluyordu. O... daha ne olsun? Hayal kırıklığına uğramıştı. Bunu hayatında ilk kez kabul ediyordu ama hayal kırıklığına uğramıştı işte. Hayır, aynada kendisini böylesine donuk gördüğünde gülmüyordu.

Böylesine silik.

Karanlıkta oturmuş, gözleri fal taşı gibi açık, bir özet yaptı: 1 yatağı, 2 yastığı, 1 yorganı, 3 fotoğraf makinesi, 2 objektifi, 5 koli kitabı, 2 kot pantolonu, eskiciden alınmış 2 gömleği, 1 radyosu, 1 ceketi, 2 kazağı, 3'ü şöyle böyle 1 düzine külotu, 2 çift Converse ayakkabısı, 1 çift botu, 1 saç fırçası, 1 diş fırçası, 1 tüp diş macunu, bir heybesi, 1'i evli 2 sevgilisi, 1 kutu tonbalığı, 1 paket pirinci, yarım kalıp tereyağı, 1 şişe zeytinyağı, 1 bi-

ber değirmeni, 1 kutu Earl Grey'i, sıvı çamaşır sabunu, 1 sabunu, 1 şişe şampuanı, 2 havlusu, 3 süngeri, 3 rulo tuvalet kâğıdı, 1 süpürgesi, Saul Leiter için düzenlenmiş sergiden 1 posteri, çok düşük limitli bir kredi kartı, 1 sağlık karnesi, 1 ehliyeti, içilmeye başlanmış 1 şişe cini, 4 birası, bir saati, 30 ml Heure Bleue'sü, abanoz kulpuyla gümüş kaplama metal 1 çaydanlığı, eski 1 saati, son kullanma tarihi geçmiş 1 paket DooWap'ı vardı, öff... İnternet bağlantısı yoktu, şifresi yoktu, favorileri yoktu, paralı geçiş bileti yoktu, Facebook hesabı yoktu, iPod'u yoktu, iPhone'u yoktu, sınırsız SMS/MMS'i yoktu, kahve makinesi yoktu, az ama gerçek dostları vardı, omurgaları ve yağlarıyla gerçek dostları. Ve iki erkek kardeşi vardı. Bir de ablası.

Ve de şimdi bir köpeği. İlk köpeği. Şimdiye kadar hiç sorumluluğunu yüklenmediği ilk canlı şey. Çok fazla şans. Harika iş.

Çalar saatini her zamankinden daha erken çalması için ayarladı ve duvara doğru döndü.

"Buna inanmıyorum... Üstelik bir de horluyor..." oldu günün son sözcükleri ve yorucu bir hafta sonunun özeti.

Onu uyuşukluğundan çekip alan çalar saati değil, hemen yanı başına bırakılmış berbat bir pisliğin kokusu oldu. Garance ona kızmadı. Çaresiz boyun eğdi; nedeni belliydi, taşınacaklardı.

Kendini birden şaşırtıcı derecede hafiflemiş hisset-

ti. Nedenini bilmiyordu ama birden anlayıverdi: Bu tünekte daha fazla yaşamaya katlanamayacaktı. Havasız, susuz ve ışıksız. Daha büyüğünü ya da daha konforlusunu düşlemiyordu, daha güzelini, daha hoşunu, daha tatlısını hak ediyordu –bu fiil onu nasıl da şaşırtıyordu, ne kadar yeni, ne kadar ürkütücü bir fiildi bu–, hak ettiğine inanıyor, bunu umuyordu. Gözleri için değil, ruhu için. Kendisinden daha değerli olan ruhu için. Hayvan pisliğini eski bir banka dekontuna sararken gülümsüyordu ve köpeğine yeni bir gözle bakmaya başladı. Onun yüzünden ya da onun sayesinde nihayet durum saptaması yapmaya başlıyordu. Hayatı aydınlığa kavuşuyordu.

"Sakin ol, sakin ol..."

Köpek ona tuvalet-duşa kadar eşlik etti ve o yıkanırken kapıyı bekledi. Sonra tüm ağaçları, kimi parkmatikleri ve geçen araba lastiklerini selamlayarak Barbès dolaylarında gezintiye çıktılar ve kahvaltılarını Garance'ın yabancısı olduğu bir kafede yaptılar. (Garance için küçük bir ayrıntı, ama kerata için büyük bir şaşkınlıktı, günün ilk kafesinin ilk tezgâhı kutsal bir işaret gibiydi.) Kremaları güzeldi ama televizyon olduğu için kremaları güzel değildi. Garance elbette dostu için bir şekerin kâğıdını açtı. Elbette. Küçük Prens, tilkisi, gülü falan filan. Ama tam şekeri o hayırsıza, o steplerinin serserisine verecekken, bir numara yapmasını söylemek gibi tuhaf bir fikre kapıldı. Eğlenmek içindi tabii ki, elini ısırmasını ya da en iyi koşullarda eline salyasını akıtmasını bekliyordu; sözleri üzerine köpek şaşırdı ve olduğu yerde taş kesti, toparlandı, sonunda büyük ağzını kapadı, oturdu ve ciddi ciddi sağ patisini uzattı ona doğru.

"Vay canına, köpeğiniz bayağı iyi eğitilmiş!" diye hayranlığını dile getirdi patron. "Tebrikler!"

Garance şaşırmıştı, ona şekeri uzattı ama ağzı bir karış açık kaldı. Kıtır kıtır ve özenle yemesi için şekeri küçük patisinin üzerine koymak gerekiyordu. "Hayal görüyorum" diye düşündü.

"Bir sirk köpeği mi?"

"Hayır, hayır..." diye kekeledi. "Öylesine geliverdi işte..."

"Öyle olsun... Francine! (Zavallı hayalperestlere bir şey çıkmayan loto kâğıtlarını vermekte olan kadına sesleniyordu) İki dakika geliver buraya! Gel de küçükhanımın köpeğine bak!"

Ve sefil köpeği, soylu fatihi, Francine için yeniden yaptı numarasını. Barın vazgeçilmez kişisi, içmekten elleri titrediği için şeker açmakta oldukça zorlanan Jean-Mi için ve o sabah her şeyini kaybetmemiş olan zavallı hayalperest için de yaptı numarasını.

Ah bu nasıl oluyordu, aşktan mı? Bir gülümseme, iki gülümseme, üç parça Béghin şekeri ve hop, ok kalbe isabet ediyor. Garance kaburga kemiğinin altında okun ucunu hissetti. Yüzünü buruşturdu ve tam o anda, tesadüfen karşılaşmadıklarını, yıldız fallarının saçma sapan şeyler söylemediğini, Lola ve Simon'un haklı olduğunu, köpeğin kendisini kurtarmak için geldiğini ve bir daha asla birbirlerini terk etmeyeceklerini anladı. İşte durum böyleydi ve bu ona kesinlikle uyuyordu. Serüveni seviyordu.

Dışarıya çıkarken köpeğe sordu: Doğru mu? Bir sirkten mi geliyorsun? Ne yazık, hayvan doğruca trenin sonuna doğru gittiği ve kocaman tasmalı zavallı bir bul-

doğun üzerine atıldığı, buldok da sahibinin ayaklarının dibinde ağladığı için yanıtını duymadı.

"İnsan hayvanına sahip olmasını bilmiyorsa, onu bağlar!" diye uludu öfkelenen beyefendi.

Tamam, tamam.

"İyi köpek" dedi ona.

"Yok, hayır! Bu hayvanı burada tutamazsınız! Açıkçası... Siz aklınızı mı yitirdiniz ne? Ya Marie-Do şimdi buraya gelirse? Manzarayı düşünebiliyor musunuz?"

"Tam üzerine bastınız. En azından biraz hareket olurdu..."

"Ah, Garance, lütfen..."

Garance kahkahayı bastı. Doğrusu işe yaramaz bir karşılıktı. Biraz utanmıştı.

"Ama uysal bir köpek o, biliyorsunuz... Uslu uslu yazı masamın altında duracak. Bakın, bir yastık bile getirdim..."

Tamam, *Goriot Baba* tarzı bir betimlemeye girmeme hiç gerek yok, nasıl bir yerde olduğumuzu hayal ediyorsunuzdur... Öyle işte... V. K. Groutzkoï Gallery ya da bizim gibi kaz kafalıları, Ezilmiş Halkların Kırılgan Korkusu'nu (ben uydurmuyorum, üzerinde öyle yazılı) bir örsün üzerindeki ölü bir serçenin temsil ettiğine inandırarak bir yığın karanlık işi aklayan bir yerde.

"Ama diğer insanlar nasıl yapıyor Garance? Birlikte yaşadıkları hayvanları evde bırakıyorlar... Ben de öyle

yapıyorum, size söyleyeyim, bir kedim var... bir Birmanya kedisi, bana kaça mal olduğunu Tanrı bilir, ama her sabah onu hüzünlü kaderine terk ediyor..."

"Ben yapamam. Denedim ama çıldırdı. Bırakırsam bütün mahalleyi ayağa kaldırır. Paul, az önce size onu nasıl bulduğumu anlattım... En azından bunun bir önemi var, öyle değil mi? Onu yavaş yavaş sakinleştirmeyi başaracağım, ama şimdi gerçekten yapamam."

Mösyö Paul sakin sakin kalın çizgili kadife ceketini ovuşturuyordu.

"En azından bir deneme yapabilir miyiz? Bakın, nasıl da sakin duruyor..."

"Dinleyin çocuğum... Bunun bana bağlı bir şey olduğunu düşünüyor olabilirsiniz, sizin bu küçük... *kaprisinizi* seve seve kabul edebilirdim, ama Marie-Do asla aynı kanıda olmayacak ve siz de en az benim kadar iyi biliyorsunuz ki..."

İşi daha iyi bir iş olsaydı, Garance daha ciddi bir biçimde mücadele ederdi, ama şimdi, açıkçası buna değmezdi. Artık öğreneceği bir şey kalmamıştı ve sonra kahve de, sanatçılar da, koltuğu da çok kötüydü.

"Siz için de Paul, önemli olan yönetmelik, öyle değil mi?"

"Efendim?"

"Marie-Do şöyle, Marie-Do böyle... Düşlerinizde sizi kırbaçlıyor mu yoksa?"

"Yok, ama... ama buna hakkınız yok!"

"Oh evet... İri kedinize sıkı sıkı sarılırken Marie-Do'nun size iğrenç şeyler yaptığından eminim. Tamam tamam... (Ses tonunda değişiklik.) Şaka bitti. Siz hepiniz yoruyorsunuz beni. Alacağımı verin, ben de kirişi kırayım."

"Benimle bu şekilde konuşmanızı yasaklıyorum! Hem sonra, buna hiç hakkınız yok! Bir staj sözleşmesi imzaladınız ve..."

O ana dek sakin sakin duran köpek havada küçük bir gerilim hissetmiş olmalıydı, çünkü sabırsızlık belirtileri göstermeye başladı.

"Ve hayvanınıza sakinleşmesini söyleyin!"

"Hadi koca bebek... Adamım. Yaklaşık bir yıldır sizin için kıçımı yırtıyorum, hesaplayamayacağım kadar fazla mesai yapıyorum, uyduruk tanıtımlar, aptalca tanıtımlar, beş para etmez ve kimsenin okumadığı kataloglar, kısacası mafyavari tüm işlerinizi yapıyorum. Buraya gelmeye utanıyorum, bir Vermeer ile bir kâse yoğurt arasındaki farkı bile bilmeyen Rus kadınların paralarını ödemek için sanatı kullanıyorsunuz. Ben bunu cinayet gibi görüyorum... Para basmanız umurumda değil, sizden tek istediğim bana borçlunuz olan 900 avro..."

"Bu tarz çekleri imzalamaya *yetkili* olmadığımı siz de çok iyi biliyorsunuz. Çeki size göndeririz."

"Vay vay vay. Adamım."

"Sizin bu kadar bayağı olduğunuzu bilmiyordum..."

"Öyleyim ama..."

"Bu sizi hiç onurlandırmaz."

"Tamam kıçımın Lamartine'i, bana daha ne kadar maval okuyacaksın?"

Kendisine sen diye hitap edilmesi, adamı seksten, kırbaçtan, dolap çevirmekten ya da kabalıklardan daha çok zıvanadan çıkardı.

"Şimdi hemen çekip gidiyorsunuz küçükhanım, yoksa polis çağıracağım!"

"Ah! İşte o noktaya geldik... Ama inanın bana, bu saç-

malık! Salaklar için direkt bir hat var mı?"

Tamam, gerisi biraz sıkıcı olduğu için atlıyorum, ama sonunda Paul yelkenleri suya indirdi. Kadife cekete dokunmaya başlayan köpek yüzünden değil, aptal bir sabit disk olayından. Ya 900 avro nakit verecekti ya da tüm müşteri fişlerinin, arşivlerin ve hesapların canına okunacaktı. Garance onu böyle kandırdığı için mutluydu. Gerçekten. *Piercing*'leri olmasa, onu Lisbeth Salander sanabilirlerdi (uzaktan).

Çıkarken köylü köpeği sanat dünyasında biraz kayboldu ve önünden geçerken ezilmiş halkların kurban edilmiş kuşuyla dalga geçti. Öff, en azından artık acı çekmeyeceklerdi.

Matignon Caddesi'nden Miromesnil metrosuna kadar kısa bir mutluluk anından sonra, orduların morali çöktü. Kıllı Joe Pesci'siyle kural tanımazı oynamak çok güzeldi de, bu bir film değildi. Kumardan kazandıklarıyla ve az önce Groutzkoï'den tokatladığı 900 avrosuyla bahçeye açılan üç odalı bir daire alamazdı kendisine... Borçlarını ve kirasını ödedikten sonra ancak İş Bulma Kurumu'na gidecek kadar para kalıyordu eline.

"Hey! Sen ne diyorsun bu işe, ha? Burnumu boka sokmaktan başka ne işe yarıyorsun?"

Köpek onu bir sürü numara yaparak yanıtladı ama daha Köpekçe-Fransızca sözlüğünü iyice öğrenmediği için söyledikleri anlaşılmıyordu.

"Senin adın bile yok..."

Bir köpeğe nasıl ad takılır? Garance kendi köpeğini tanımadan önce sevdiği tüm köpeklerin adlarını anımsamaya çalıştı... Beyaz Kanca? Biraz fazla kutupları çağrıştırıyordu. Gromit? Fazla sakin. Doug? Çok revaçta, ama yine de fazla salakça... Corneil ve Bernie? İçlerinden biri iyiydi, ama hangisiydi, onu hatırlamıyordu. Poppi? Klas. Özellikle Poppi'de külüstür bir otomobil çağrışımı vardı, ama kendi köpeğinin Poppi olabilecek kadar iri bir burnu yoktu. Rintintin? Fena değil... Lanet olsun, bu ne kültür, kızım! diye dalga geçti kendisiyle.

Kendini topladı ve biraz daha düşündü. Elbette, hayranı olduğu Rubens'in, Giacometti'nin ya da Elliott Erwit'in de köpekleri vardı ama adları neydi? Hayır, aslında, başvuru köpeği Vittorio de Sica'nın filmindeki Umberto D.'nin köpeğiydi. O da numaralar yapmayı, efendisi gizlice dilenirken şapkasını tutmayı biliyordu. Ne güzel filmdi... Ne güzel köpekti... Ama adı neydi? Ah! Diğerleri gibi onun da interneti olan bir telefonu olsaydı, böyle şeyleri öğreniverirdi işte! Ne yazık ki, hiçbir şeyi yoktu, hatta inceden inceye düşünecek zamanı bile yoktu, çünkü köpek rezil bir kebapçının arka bölümünde gözden kaybolmuştu.

Budala, aslında fena değildi.

Hayır. Kazığa oturtulmadan birkaç kızarmış patates aşırmayı başarmıştı, edepsiz şey hiç de budala değildi... Yine de sarkık dudaklarının arasında sallanan kızarmış patateslerle gerçekten de budala bir havası vardı.

"Hadi, göster bakalım numaranı..."

Ve hop! Hazır ola geçiş. Kuyruk dikilmiş, ağız donup kalmış, patates kızartmaları yere saçılmış, çene hava-

da, sağ pati önde. Garance aptala dönmüştü. Eğildi, pençesini öptü ve "Sana hayranım" diye itiraf etti. "Sen benim prensimsin."

Sonra, başını kaldırdı.

"Neredeyiz? Madrid Caddesi... Sen benim Madrid prensimsin... Luis Mariano gibi... Zaten ona benziyorsun... Beyaz göğsün, kadife gözlerin ve hareketlerin, hareketlerin, hareketlerin, ay, ay, ay... Üstelik Vincent'ın kaydettiği parçaların arasında da vardı galiba. Operetler bizde şarabın yerine geçer... Ne dersin, bu isim sana uygun mu?"

Luis Mariano, kabul etmiş gibiydi. Artık patates kızartmalarını yeniden alabilirdi...

Luis Mariano... Ne olursa olsun...

Tamam, diye söylendi Garance, ne olursa olsun zaten... Artık ev yok, iş yok, para yok, gelecek yok...

Hayat oradaaaa, diye şarkı söyledi, Kral Charles olmayan kavalyesinin çevresinde dans ederek. *Hayat oradaaaa, siz onun kolunda, oradaaa, hari-kaaa!* Köpek ördeklerin peşindeki bir avcı gibi yerinde duramıyordu. Dört bir yana sıçrıyor ve ritme uyarak uluyordu.

Kalkıp oraya gitmek, Küba'ya balayına, orayaaa! Hari-kaaa...

Dört beş gün süren aşşşşk geceleri, oradaaa, hari...

Cep telefonunun titreşimi bu müzikal şöleni kesti. Bak sen, diye düşündü telefonunun ekranına göz atarak, aşk gecesinden söz et ve onu eli kamışında karşında bul...

Evet, şey... nasıl söylemeli? Paris'te, Madrid Caddesi'yle Roma Caddesi'nin kesiştiği köşede, (ekrana göre) 3 dakika 27 saniye süren, "Tamam öyleyse, hoşça kal"la biten, büyük olasılıkla aşk sözleri yıllığında yer alma-

yacak bir konuşma oldu bu. Kaba hatlarıyla –size kısaca anlatıyorum– evli adamın kısa bir boş zamanı varmış, yani yararlanabileceği iki saat kadar bir şey, acaba, şans eseri, iş çizelgesindeki bu boşluk onun boş zamanıyla uyuşuyor muymuş? Tamam, sorun bir ahlak sorunu değildi: Garance o kadar çok şeyi sineye çekmişti ki, bu artık bir aşağılama bile değildi. Sorun, yani iki sorun, şimdi düzüşmekten çok hayatını ve mevcut kaygılarını tartışmak istemesi ve her şeye rağmen on beş metrekarelik evini bu köpekle paylaşma düşüncesi veya arzusuydu ve Luis'si, nasıl söylemeli... hayatının geri kalan bölümü konusunda onu karamsarlığa itiyordu. Aşırı iffetli biri değildi ama bu samimiyetsizlik, olayları *gerçekten* iğrençleştirecekti, bunu hissediyordu. Hayır, çok istekli değildi; adamın bunu anlamasını sağladı. Yalnızca, üçüncü sorun, adamın tartışmaya hiç niyeti yoktu (not: Bu anlaşılabilir bir şeydi, tartışmak için karısı vardı onun), o zaman üzüntü verici ve hayal bile edemeyeceğim kadar bayağı bir diyalog başladı: İlgilendiğin tek şey kıçım, hiç de değil, öyle işte, hiç de değil, öyle işte, hiç de değil, öyle işte... Ve sonunda yumuşak ama kesin bir veda.

Saint-Lazare Garı'nın tüm yollarının üstünden geçtiği köprünün üzerindeydiler. Artık şarkı söylemiyorlardı. Artık dans etmiyorlardı. Hüzünlüydüler. Yani Garance hüzünlü, Luis Marino sakindi. Garance, seksenli

yılların şarkı sözlerindeki gibi uzaklara giden trenlere bakmak için durmadı, yüreğinde ne varsa yüksek sesle ve alçak sesle köpeğe itiraf etmekten kendini alamadı:

"Sana tapıyorum, ama hayatımı zindana çevirdin? Bir bowling topu gibisin... Hayatıma giriyorsun, hem de paldır küldür, her şeyi yerle bir ediyorsun. Artık evimde yaşamayı hiç istemiyorum, kapıcım olan kadınla kavgalıyım, komşularımla kavgalıyım, işim yok, erkek arkadaşım yok... Neyse, bir erkek arkadaşım daha var ama bir işe yaramaz..."

Luis vagonları göndermek için arkalarından uluyordu ve bu, işe yaramayınca süklüm püklüm oluyordu.

"Evet, hayatımı zindana çeviriyorsun dostum... Bir başka açıdan, eğer şu an burada olmasaydın, kendimi düzdürmek için elimi okşamayı bile hak etmeyen bir adamın peşinden bir mazo gibi koşuyor olacaktım... Aylardır ondan kurtulmaya çalışıyordum, biliyor musun... Aylardır... Ama gücüm yoktu... Sevilmeyi istiyordum... beğenilmeyi... Bir daha acı çekmemek için telefon numaramı bile değiştirdim... Sorun şu ki, iki saat sonra, hâlâ acı çektiğimi söylemek için ona bir mesaj attım... Kısacası, görüyorsun... Sefalet... Sefalet ve enayilik aynı hediye paketinin içinde... Ve sen, paldır küldür ortaya çıkıyorsun ve... Bana tuhaf geliyor, yemin ederim... Galeri için de aynı şey... Kendime itiraf edemiyordum ama o insanlarla zamanımı boşa harcıyordum... Kendimi tüketiyordum... Öyleyse ne? Sana lanet mi etmeliyim, teşekkür mü? Şimdi seninle konuşurken, sana kaldırım kenarlarındaki su kanallarına işemeyi de öğretmem gerektiğini düşünüyorum... Öf... Bu sefalet değil de nedir?"

Cep telefonu yeniden titredi. Küçücük de olsa hayatta kalma içgüdüsü ona telefonu açmamasını öğütledi.

Kaldırımın ortasında duranla ilgilenmesini öğütledi.

Mesaj, onu bilmem kaçıncı kez tavlamaya çalışan eski eski eski eski erkek arkadaşından değil, Vincent'dan geliyordu: Eva geldi. Çok uzaklara gidelim. Teşekkür ederim yosmalar.

Bu mesajı okumasının akabinde Lola'nınki düştü ekrana: Vincent'ın mesajını aldın mı? Ve bu arada Simon telesekreterine büyük haberi bildirdi.

Mutluluk. Huzur. Zafer. Gloria Hallelujah'nın ve dinsel imgelerin zaferi. Işık huzmesi. Bulutları yaran güneş ışını, gökyüzünden gelen büyük mutluluk, Tanrı'nın selamı, meleklerin göz kırpışı.

Aydınlanma.

Lanet olsun kızım, kımılda hadi! Kımılda. İki kolun, iki bacağın, cesaretin, seni seven insanlar ve patili bir şarkıcın var. Daha ne bekliyorsun?

Bağcıklarını düğümledi, çoraplarını düzeltti, heybesinin askısını kısaltarak omzuna yerleştirdi.

"Hadi Fifim, gidiyoruz... Yapacak bir sürü işimiz var... Hey! Beklesene beni salak!"

Ve yola koyuldular.

Garance, Batignolles Bulvarı'nı hiç bu kadar hızlı tırmanmamıştı. Öylesine nefes nefese kalmıştı ki, evinin şifresini girene kadar iki kez soluklanmak zorunda kalmıştı. Buna karşılık, Luis Mariano gardiyan kadına menekşe buketini sunacak durumdaydı. Kadın gözet-

leme kulesini terk etmişti ama küçük köpeği televizyonunu ve halılarını koruyordu hâlâ. Aşk bu küçük çiçeklerden daha tatlıydı ve yüksek sesle söylemek görkemini artırıyordu. Sonra Garance önceki hayatını paketlerken, yatağın ayakucuna çöken köpek güç topladı. Bir önceki geceyi gelişmemişliğini ayıplayarak geçirmişti, şimdi bunun için kutluyordu kendini. Karton kolilerin ve çöp torbalarının içinde taşınacak hayat daha hafifti.

Bay Rachid'den bir sünger ve çamaşır suyu almak için yeniden aşağıya indiler. Garance borçlarını ödemek istedi.

"Ne oluyyor? Neden şimdi ödüyyorsun borçlarını? Güvenin burada olduğunu biliyyorsun" dedi, kapalı yumruğunu göğsünün üzerine koyarak.

"Evet, ama ben gidiyorum..."

"Öyle mi? Tatile mi gidiyyosun?"

"Evet."

"Nereye gidiyyosun? Club Med'e mi?"

"Hayır, evlenmek için uzaklara gidiyorum..."

"Benimle dalga mı geçiyyosun, hiç hoş değğil bu..."

"Dalga filan geçtiğim yok. Nişanlımın bir fotoğrafını gönderirim sana, görürsün..."

"Ne zaman gerri döneceksin?"

"..."

"Hiç mi geri dönmeyeceksin?"

Bay Rachid artık ne diyeceğini bilmiyordu. Garance'ın mutlu olduğunu hissettiğinde mutlu oluyor, onu hüzünlü gördüğünde hüzünleniyordu. Ona bademler ikram etti. Sonra bir şeyler geveledi ağzında, sonra gidip portakal yığınını mıncıklamaya başladı. Arkasından seslendiğinde Garance bakkal dükkânının önüne varmıştı bile.

"Hey! Ceylanım!"

Garance arkasına döndü.

"Tanrı seni korusun."

Garance adama gülümsedi. Arap aksanının çevredeki burjuvalara geçirmek için bir numara olduğunu biliyordu. Daha ağır çekmesi için terazinin kefesine diğer şeylerle birlikte biraz güneş, pazarın tüm kokularını ve biraz da dalkavuk Mağripliyi koyuyordu.

Garance da yumruğunu yüreğinin üzerine götürdü.

(Daha sonraları, Simon, Vincent ve Lola'yla geçirdiği bu hafta sonunu sık sık düşünme fırsatı olacaktı. Kaçamakları, yeniden buluşmaları, birbirlerine sırlarını açıklamaları ve çılgın kahkahaları onu iyileştirmiş, ona sonrası için bağışıklık kazandırmıştı. Karanlık yatak odasında sapsarı bir yüzle dolanan Garance'ın üzerinde, Tanrı'nın parmağı değmiş gibi bir etki yaratan; hatlarını, renklerini ve kontrastlarını ona geri vermiş olan ve nihayet gözünü üzerinden ayırmayan köpek vardı bir de. Evet, o güne sık sık dönecekti, ama her şeyi almak için ya da gerektiğinde her şeyi bırakmak için. Bundan sonraki yaşamını belirleyen ve yoluna devam etmek için sık sık başvuracağı şey şuydu: Hırsızın avucunda şöyle bir görülüveren altının o parıltısı; güç ilişkileri ve ağız dalaşlarının geçerli ve en çok paylaşılan aksanıyla bu dünyaya söylenmiş olan o "Tanrı seni korusun" sözü. Bu ders bir torba bademe değerdi. Tek birini bile yemedi.)

Sonra, her şey çok hızlı gelişti. Hava kontrolörü iyi çalıştı, küçük lokomotifimiz doğru yolda; hızla ilerliyor.

Garance ile Luis Mariano o akşam çok uzun bir son yürüyüş yaptılar. Kimi dostlara, kimi barlara veda etmek için. Taze et ve iyi Paris yağı kokan kıyılara gittiler.

Garance bir ara bardağını bıraktı, kendisine bir telefon buldu, iki ya da üç telefon etti.

"Sen yine ne dolaplar çeviriyorsun?" diye sordu diğerlerinden daha dikkatli olan oyun arkadaşlarından biri. "Gözlerin av kokusu almış bir fareninki gibi... Ha? Bu akşam hangi salağı yolacaksın?"

"Kimseyi. Yeri gelmişken, senin bir odaya ihtiyacın yok muydu?"

"Hadi, seni tanırım kızım... Şu gülümsemene bak... Yüzünde güller açıyor... Seni böyle mutlu eden oyun kâğıtları değilse, krupiyedir. Birine vuruldun, öyle mi?"

Garance gözlerini kıstı ve bardağının arkasına saklandı.

"Oh, zavallı..." diye inledi arkadaşı. Sonra daha yüksek sesle "Zavallı, zavallı talihli!" dedi.

Etrafa hava atamayacak kadar bitkin bir halde geldiler evin önüne, kolilerin arasına yığıldılar, çamaşır suyu kokuları eşliğinde horladılar, erkenden uyandılar, son kremalı kahvelerini içtiler, araba kiralama şirketine gittiler, kırmızı tayyörlü kadın Garance'ın kredi kartını makineye soktuğunda gerildiler, *ortalama* bir yük arabasının anahtarlarını kendilerine verdiğinde rahat bir soluk aldılar, arabayı kapıcının penceresinin önüne park ettiler, arabaya eşyalarını yüklediler, son bir kez gürültü ettiler, bir paspasın üzerine işediler ve yola koyuldular.

Garance banliyönün küçük bir çıkmaz sokağında arabasını geri geri sürerek park etti, terk edilmiş gibi görünen bir eve yaklaştı, zili çaldı, bekledi, kendilerini karşılayan çok yaşlı beyi selamladı, kilidin deliğini tutturamayacak kadar çok titrediğini anladı, koştu, ona sarıldı, çiş kokusu yüzünden bayılacak gibi oldu, anahtarlığını aldı, pul pul olmuş bir demir kapının iki kanadını ardına kadar açtı ve sabahın geri kalan bölümünü başka karton kolileri kamyonetin arkasına yüklemekle geçirdi. Yalnızca koliler değil, torbalar, kutular, eski bavullar, hatta sırtını ağrıtan çok ağır bir sandık da yükledi. Sonra salona geçtiler. Daha doğrusu, eskiden salon olan odaya...

Ne olduğu anlaşılmayan bir sürü eski eşya yerden tavana uzanıyor, yalnızca kalın bir toz örtüsü ya da kir, bu eski eşyaların dengede durmasını sağlıyordu. Garance büyülenmişti. Bu çıfıt çarşısının bekçisinin adı Louis-Eustache Vallotin'di. Bu devasa karmaşa onun değil, hayatının büyük bölümünü eskici dükkânlarında, bitpazarlarında ve mezatlarda, geri kalan zamanını da fuarlarda ve eşyalarını satan insanların arasında geçirmiş olan erkek kardeşi André'nin eseriydi. Özel hiçbir şeyin koleksiyonunu yapmıyordu, "ölüleri kurtarmayı" sevdiğini söylüyordu. Biraz kafadan çatlaktı, topladığı tüm eşyalara bir ad veriyor ve akşamları, kendisi gibi hiç evlenmemiş olan ikizine bu eşyaların öykülerini anlatıyordu. Onunla birkaç yıl önce, bir şafak vakti, tam yatmaya giderken, Damrémont Caddesi'nde bir çöp tenekesini karıştırırken karşılaşmıştı. Bir tomar eski fotoğrafı aldığını fark edinceye kadar onu evsizlerden biri sanmıştı. Adamla sohbet etmişti, birlikte bir kahve içmeye gitmişler ve adam ona mesleğini, akrabalık ilişki-

lerini, tüm unutulmuş insanların kaderlerini anlatmıştı. Dost olmuşlardı.

Viroflay'deki küçük evlerine birçok kez onları ziyarete gitmişti. Onlara kanyak, kestane şekerleri götürmüş ve mezar kazıcısının olağanüstü bir fotoğraf koleksiyonuna sahip olduğunu ve hiçbir şey bilmiyormuş görünse de büyük bir gözlem gücü ve muazzam bir kültürü olduğunu fark etmişti. Pis yağmurluğu, delik terlikleri ve sürekli konuşma hastalığı, Rachid'in çapraşık dili gibi, dalga geçmek, satıcıların kafasını karıştırmak ve meraklı genç kızlara kendisine kahve ısmarlatmak için bir aldatmacaydı. Açılmış tüm bu kasalar ve karton koliler eski resim yığını değil, aynı zamanda bir ganimet, sanata adanmış tüm bir yaşamın kutsal kâsesiydi. Adam kiminle dans ettiğini anladığında, ona eski günleri anlatmayı kesti, gereken yere bakmayı öğretti. En büyük fotoğrafçılar anonim olanlar, diye açıkladı, bu fotoğrafları çekenler yalnızca pazar günü kuşları olsa bile... Garance bunlara kesinlikle inanıyor ve aynı görüşleri savunuyordu. Sohbetleri o kadar hararetleniyor ve öylesine uzun sürüyordu ki, Garance evde kalmış şişman erkek kokusunu unutuyordu sonunda.

Yaşlı adam ölmüştü ve Louis-Eustache, artık yaşamaktan zevk almadığı bir evde kendisini tutan bu pis şeylerden kurtularak, nöbeti devrediyordu. Artık bu işe sıkı sıkı yapışmak Garance'a düşüyordu. Bunları kurtarması gerekiyordu. Çünkü bir hazine bulduğuna, hazineyi ortaya çıkarması gerektiğine inanmıştı...

Kimi mantıksal noktalar üzerinde, Groutzkoï'de söylendiği şekliyle, mangır üzerinde anlaşmışlardı ve şimdi... şey... sararmış... beyaz porselen fincanlarda çaylarını içiyorlardı.

"Köpeğiniz çok güzel..." diye ona övgüler yağdırdı adam.

Bu yaşlı zarif insanların kibarlığına büyük hayranlık duyuyordu. Luis Mariano'nun bir sürü özelliği vardı ama ona ilk kez güzel deniyordu...

"Cinsi ne?"

"Madrid prensi..."

"Ah... Harika... Kraliçe Beatrix'in küçük dostları gibi mi yani?"

"Eh, evet..."

Yardımları için adama teşekkür etmek amacıyla koca köpeğine numarasını yapmasını söyledi. Louis-Eugène büyülendi.

"Ah, Garance'çığım... Ne kadar şanslısınız. Komik olduğunu kabul edin."

Doğru sözcüktü. Daha komik olsaydı, insanı öldürürdü.

"Evet, ama ona fazla şeker vermeyin" dedi Garance kaygıyla. "Şeker onları kör eder..."

Hayır ama... Dinleyin, ninemizin köpeği var... Fazla ufak tefek olmasaydı...

Öff... Kıskançlar...

Garance paralı geçişte, köpeğin bileti yuttuğunu ve biletçi kulübesiyle birlikte adamı da yutmak üzere olduğunu fark ettiğinde son bir dehşet yaşadı, ama sonra her şey yoluna girdi. Güneş parlıyordu, otoyoldan ayrılmışlardı. Radyoyu kapattı. Luis Mariano araba penceresinden şarkmıştı. Rüzgârda salyaları akıyor, çınarların gölgelerine havlıyor ve tezek yığınlarına geldiğini haber veriyordu.

Garance uzaktan çan kulesini, inekleri, fırını ve kar-

şıdaki otobüs durağını tanıdı. Tuhaf bir histi. Bir sürü şey olup bitmişti ve kendini bir asır sonra geri dönmüş gibi hissederken, hayaletleri hâlâ orada capcanlı duruyor, geçerken onu selamlıyorlardı.

Sıcak bir taşın altında anahtarı ve Vincent'ın notunu buldu, kiliseyi açtı ve kendisini uzun süre –emin değildi... Şato sahibesi geri dönünceye kadar... ya da açlıktan ölünceye kadar... ya da numaralama ve arşivleme işi biteye kadar... ya da köy hayatı çekilmez hale gelinceye kadar... ya da kır bekçisiyle evleninceye ve ona üç erkek çocuk verinceye kadar... ya da Luis Mariano büyük bir servinin altına gömülünceye kadar– meşgul edecek eşyayı boşaltmaya başladı. İnanıyordu. Yeniydi bu. Sonuçta, hayat o kadar da kötü değildi.

Terlemiş ve acıkmış ve de susamıştı. Koliler daha karman çormandı ama içindekileri keşfetmeye başlamıştı bile. Sahnın önünde diz çökmüş, dalgın, yorgun, mutlu, şükrediyordu. Vitraylar kolunun ön bölümünde ve ellerinin üstünde kaleydoskop gibi şekiller çiziyordu, köpeği piyanonun yakınına yatmıştı. Kendisiyle oynaması için pek de sevimli olmayan bir kertenkele kuyruğuna yalvarıyordu. Köpeğinin kulaklarını havaya kaldırdığını görünce, Garance onun orada olduğunu anladı. Sanki hiçbir şey yokmuş gibi davrandı, bir süre daha kolileri karıştırmayı sürdürdü, sonunda başını kaldırdı ve içinde kutsal kâsenin bulunduğu dolaba doğru seslendi:

"Hey Nono... Kıçımı dikizlemeyi bitirdiğinde bize şuradan iki bira alır mısın?"

Simon, Lola, Garance ve Vincent... Biraz toplumdışı, biraz asi, yetişkinlikle sorunlar yaşayan, otuzlu yaşlarda dört kardeş...
Güzel Kaçak, davet edildikleri bir aile düğününden kaçarak bir kez daha, belki de son kez yeniyetmelik günlerine dönen kardeşlerin bir günlüğüne de olsa tasalardan ve sorumluluklardan uzaklaşmasının hikâyesi.

"Her satırından büyük bir yaşam sevinci, isyan ve özgürlük duygusu fışkırıyor."
Marie Claire

"*Güzel Kaçak* sıra dışı bir aileyi, çocuksu doğallığı ve mutluluğu büyük bir maharetle işliyor."
Le Point

Anna Gavalda 1970 yılında Boulogne-Billancourt'da doğdu, edebiyat öğrenimi gördü. *Bir Bekleyenim Olsa* adlı öykü derlemesiyle büyük başarı kazandı. Yazarın *Onu Seviyordum* ve *Bir Aradayız, Hepsi Bu* adlı romanları da Doğan Kitap tarafından yayımlandı ve büyük ilgi gördü.

Çeviren: Yaşar İlksavaş

0718672 AAZ

ISBN 978-605-09-1131-2

9 786050 911312

sertifika no: 11940

DK DOĞAN KİTAP

dogankitap.com.tr

₺ 14